

Василь

Базів

КІНЕЦЬ СВІТУ

1. ДО...

*Сага про космологічну долю людства
у двох томах*

Том 1

Харків
«Фоліо»

2012

Серія «Графіті»
заснована у 2004 році

Художник-оформлювач
О. М. Артеменко

Базів В. А.

Б17 Кінець світу. 1. До...: сага про космологічну долю людства у двох томах. Том 1 / В. А. Базів; худож.-оформлювач О. М. Артеменко. — Харків: Фоліо, 2012. — 187 с. — (Графіті).

ISBN 978-966-03-5101-1 (Графіті).

ISBN 978-966-03-5857-7.

ISBN 978-966-03-5856-0 (т. 1).

Василь Базів — автор роману «Хрест», що вийшов друком у видавництві «Фоліо» 2011 року, знаний в Україні політик, дипломат, вчений, письменник. Має найвищий дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного посла. Професор глобалістики Міжнародного університету «Україна».

«Кінець світу. До і після...» — космологічно-техногенне розслідування у двох томах, у якому автор подає унікальну версію покликання людства та його галактичної долі, викладену в календарі майя. Перший том «Кінець світу. До...» — це несподіваний і захоплюючий погляд на походження земного життя, на матрицю численних цивілізацій гомо сапієнс, на видимий і невидимий світ на Землі впродовж останніх сотень тисячоліть, відколи владарює планетою богоподібна істота — її Величність Людина.

Відправною точкою другого тому «Кінець світу. Після...», що вийде друком упродовж 2012 року, є твердження майя, що ми, нинішні земляни, — це п'ятий комплект людства після попередніх чотирьох, знищених у результаті глобальних катастроф. Але чи буде останнім наш п'ятий склад людства, який має проіснувати 1 872 000 днів, з яких 21.12.2012 — останній?..

ББК 84(4 УКР)6

ISBN 978-966-03-5101-1 (Графіті)

ISBN 978-966-03-5857-7

ISBN 978-966-03-5856-0 (т. 1)

© В. А. Базів, 2012

© О. М. Артеменко, художнє оформлення, 2012

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2004

ПРОЛОГ ДО ЕПІЛОГУ

Людство дуже схоже на людину — не вірить у кінець. Тим часом ця свята наївність ще нікого не вберегла від кончини. Де ті, що не вірили, що помруть? Усі повмирали. Таких, що не вірили і живуть вічно, не було, немає і не буде.

Так само із людством, як і з людиною, — був десь там на дні еволюції день перший — мусить бути й останній. День народження і День смерті. Початок і кінець.

Міфам про кінець світу не менше віку, ніж самому цьому світу. Впродовж тисячоліть усної і писаної історії несть числа провидцям, які чорними фарбами малювали не майбутнє, а порожнечу на його місці. Не тільки священна книга трьох провідних релігій світу Біблія містить канон про Апокаліпсис. Нема таких релігій, які б не передбачали кінець світу.

Моя мати, галицька селянка, про майя не чула, але добре знала Біблію і мало не щодня вживала це грізне словосполучення — кінець світу. Глибоко віруюча

жінка, якій судилося жити в осоружній атеїстичній державі, вважала неможливим, щоб світ, який не визнає Бога, мав право на існування. Цей силогізм я чув від неї мало не щодня. Радянський Союз мусить зникнути — це була одна із перших істин, яку мені довелося засвоювати із молоком матері.

Зрештою, вона виявилася правою, моя мати. Світ під назвою СРСР на її очах дійшов до кончини. Але тому світу, котрий настав потім, світу здичавіння уже на свободі, національній і наче релігійній, селянська совість шансу не давала. Услід за сатанинською імперією має канути у Лету і весь цей сатанинський теперішній люд.

Так що про те, що я достеменно знав з дитинства від мами, у зрілому віці мені підтверджували майя. Про них глибоко релігійні українські селяни не знали, про цих загадкових землян. Їх сучасна наука схильна вважати все ж галактичними інопланетянами, які прийшли сюди, щоб назвати нам точну дату кінця світу — 21 грудня 2012 року. Скільки того каркання було впродовж тисячоліть, і проносило, слава Богу. Але от щоб точна дата... І не так, з пальця висмоктана, а на основі аналізу процесів як у Сонячній системі, так і ще у семи таких системах.

Жили ці прибульці на території Месоамерики — у серцевині субконтиненту, що на протилежному від нас атлантичному березі. Жили недавно — літ 500 піс-

ля Ісуса Христа. Жили недовго — не більше так само п'ять століть. В один день зібрали манатки і залишили назавжди свої маєтки, серед яких піднебесні храми, велич яких донині потрясає нашу кволу свідомість.

Невідомо звідки прийшли і невідомо куди пішли Люди зі способом життя кам'яного віку та зі знаннями, в порівнянні з якими усі генії від Сократа до Ейнштейна, включно з усіма нинішніми нобелівськими лауреатами, — справді печерні сліпі кошенята на ниві наукового освоєння дійсності. Ми й на йоту не знаємо того, що знали вони достеменно, в тім числі й про кінець...

Майя створили вчення про Час, яке назвати геніальним — значить нічого не сказати. 20 мільйонів років життя на планеті Земля вони взяли під інтелектуальну лупу, яка нам і не снилася, і прийшли до висновку: останній раз планета із цим комплектом людства на плечах обернеться 21 грудня 2012 року. Календар майя цією датою закінчується.

А далі що? Як мінімум, планетка візьме і потрясе своїми кремезними плечима. Галактичні сценаристи нам показали, як це виглядає наяву... Фукусіма називається. Мало хто чув назву цього населеного пункту, а тепер знають усі про містечко, яке було і якого немає. Вода забрала.

Вірмо у краще, але хто наважиться сказати, що малесенький фрагментик 2011-го біля берегів Японії із

документальними, а не голлівудськими кадрами Потопу, не став маленькою репетицією Кінця-2012, коли від полюса до полюса, від Арктики до Антарктиди, не залишиться й клаптика сухої землі. Коли ці полюси поміняються місцями, як уже не раз бувало за чотири мільярди віку нашої вічно молодой Землі.

Але... Хочеться вірити у краще. Подумаєш, календар скінчився в індіанських дикунів. Маячня майя — такий народний присуд літочисленню по-маянськи, у якому не світ скінчився, а вичерпалися хіба що відривні листки у настінному їхньому печерному календарі.

Моя побутова соціологія здебільшого саме таку реакцію фіксує у тої абсолютної агресивної більшості, яка не вірить у кінець навіть свій власний, а тому живе за філософією найнижче організованої живої матерії із чотирма кінцівками, — після мене хоч трава не рости. Цікаві створіння, ці постгомосапієнс: плюндрують — на ділах — світ і власну душу так, неначе сьогодні — останній день у їхньому житті, а — на словах — у той самий кінець не вірять, усіма своїми діями зближаючи його несамовито. А за діла треба нести відповідальність, тому не обов'язково — після мене хоч потоп. А чому — після? Цілком може бути й не після, а ще до того, поки ти тут...

Світова інтелектуальна еліта не на боці тих, для яких головне — награвовані маєтки, а не пророцтва майя. Вони вірять, що сидять так високо на лаврах цих

маєтків, що Потоп до них не досягне. Вони живуть так, що немає нічого такого, що не купується і не продається, а тому впевнені, що коли надто прибуватиме вода, вони відкупляться у новоявленого Ноя.

Але облишмо тих зі списку Форбса, які на багатомільярдних лаврах. Не для того дряпалися вони туди, щоб боятися такої дурні, як кінець світу. Але крім кишківника, у якому вони рояться і який репрезентують, у Людства є ще бодай хоч залишки, але найціннішого дару Божого — Розуму. І майя не на жарт стривожили мозок сучасного людства. Науковий аналіз трендів і тенденцій, фактів і явищ, симптомів і проявів, закономірностей і відхилень від них — увесь цей арсенал доступного людському Розуму універсуму, страшно сказати, підтверджує, а не спростовує аж ніяк не маячню мудрих майя.

Тому моє дослідження того, що накаркали ці галактичні оракули, я буду розглядати, панове, не у контексті розмаїтої релігійної міфології, яка мало викликає довір'я у пихатого і зарозумілого постатеїстичного простолюду. Я пророцтво майя розглядатиму крізь наукові окуляри, скликаючи під пошуковий знаменник якомога більше сучасних мислителів.

Відтак банальний пізнавальний прийом — краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Писати про майя, не ступивши на землю, на якій вони крутили планету своїми босими п'ятами, — було б нечесно.

Летіти із Києва у Гватемалу — це вже половина того, що здолав Магеллан. Не менше ніж з двома пересадками у ключових авіаточках планети — ніяк не вийшло по-іншому.

Але після того, коли я все-таки пройшовся через півтора тисячоліття їхніми слідами у передгірських преріях Анд, настало не радісне усвідомлення, що наступив на хвіст істини, а навпаки — дошкульне відчуття: я зрозумів те, що я ще більше нічого не розумію.

Однак уже не підлягало сумніву: ну як можна збагнути невловимий та ілюзорний, лише, слава Богу, гіпотетичний Кінець, не пізнавши Початок. І тут хоч трісни: нічого ти не збагнеш у всіх пророцтвах про долю Людства, включно із науково вивіреною точною датою майя його Кончини, поки не спитаєшся у самого себе і у кожного, кому спокою не дає таїна із таїн, без намагань проникнення у яку не може прожити на Землі кожна мисляча істота, кожен не просто Гомо злодіус, а бодай хоч трохи Гомо сапієнс, — звідки ми взялися тут, на Землі, дивовижне згромадження богоподібних нащадків гріховного Адама? Без пізнання Початку про який Кінець може йти мова?!

Невловима істина далі кликала в дорогу. Гонитва за нею виявилася нескінченною — довкруж цієї мініатюрної кульки на тілі Галактики, радіусом 7 тисяч кілометрів і під назвою Земля, на якій тісняться нині близько

семи мільярдів землян. Вийшла ціла кругосвітня подорож супроти часової стрілки майя.

Погоня супроти Часу виявила, що на планеті існує три портали зв'язку із Абсолютом. Три пуповини, що єднають Людство із Творцем.

Перший з них — Близький Схід зі Святою Землею у серцевині та із столицею світу між Небом і Землею — Єрусалимом. Тут був контакт месопотамського жерця із Ура Аврама із Логосом, тут було Розп'яття людини і Воскресіння Бога.

Другий центр стикування Землі зі Всесвітом — захмарне плато Тибет із унікальною цивілізацією, що зухвало назвала себе Піднебесною. І як би тут не іменували себе мудреці при владі — імператорами чи комуністами, вони однаково високо тримають задану їм цивілізаційну планку — там, аж під Небом, бо пекінський аналог Єрусалимського храму, зведеного Соломоном та Іродом, чи римського Собору Святого Петра — зветься Храм Неба.

І третій портал зі слідами нашого, людського, і неземного походження — Месоамерика. Земля майя. Тут також б'є ключем першоджерело Істини із його тривожним і таким близьким пророкуванням.

Хочеш йти за її, Істини, тінню, мусиш скрізь побувати. І не один раз.

А відтак є неначе другий ярус піраміди, що сягає того світу. Хіба можна проникати у лабіринти сучасної

версії Промислу Божого, не збагнувши сукупну душу ісламського мільярда, найдинамічнішого і найпрудкішого? Нащадки пророка Мухаммеда у Мекку і Медину мандруючих шукачів істини не мусульманського походження, на жаль, не впускають. Любителям екстриму раджу просто проїхатися пустелею від Ар-Ріяда до морського узбережжя, бо особисто для мене цей вояж був не менш ризикованим, ніж мандри тибетськими небесними дахами.

Навіть за спробу податися за дорожнім знаком «До Мекки — 300 км» можуть цілком реально організувати вам особисто те, що називається кінцем. Саудівська Аравія — цікава для відвідин країна, у якій ми, християни, просто заборонені діючим законодавством, яким водночас застосовується реалізація того самого кінця шляхом обезглавлення.

Виключно козацькою методою — мечем, і голова з пліч. У діючій конституції процедура відокремлення за рішенням суду голови від тулуба називається по-сучасному науково — ампутація. На майдані навпроти МВС не республіки, а монархії, де за параметрами духовності в порівнянні із місцевим монархом наш первосвященик Папа Римський просто відпочиває.

Тому довелося вдовольнитися дивовижною подорожжю пустелею від Ар-Ріяда, де перебуває хранитель цих духовних святилищ, він же король саудів, які

єдині наважилися напасти на Золотого Тільця у Новому Йорку на берегах Потوماку, — і до узбережжя Перської затоки, на якій 15 тисяч років тому висадилися інопланетяни із 12-ї планети Нібіру і започаткували методом генної інженерії сучасне людство, а нині тут для цього людства б'є ключем найбагатше на планеті нафтоносне джерело енергії, без якого ця техногенна цивілізація була б немислимою і без якого їй справді настав би кінець.

А як оминути сучасну надпотугу, поза інтересами якої не має на планеті жодного квадратного кілометра чи навіть метра, бо ще ніколи в історії людства земна влада не була такою могутньою — одна держава не була настільки сильнішою від усіх інших, як США.

А відтак — Європа із Вічним містом зі своїми прихованими кодами у ватиканських схронах під балдахіном Наступника єдиного за всі віки Богочоловіка, бо у всіх релігіях світу були пророки, а лише нам, християнам, надано перевагу вірити не у простого смертного, хоч і обраного, а у живого Бога, який, єдиний Бог, був тут, на Землі.

Отакій додаю звіт про відрядження у процесі збирання матеріалу для книги про кінець світу.

Цілком поділяю найперше, цілком резонне і справедливе запитання, яке у цю мить на язиці у кожного, хто взяв у руки цю, як йому здається, провокативну книгу, — чому ми їм маємо вірити, бо

ХТО ВОНИ ТАКІ, ЦІ МАЙЯ?

Інтродукцією до розуміння того, про кого йде мова, могли б бути дуже популярні у часи мого дитинства фільми про американських індіанців із неперевершеним Гойко Мітічем у головній ролі. Дикі червоношкірі племена, але дуже чесні й довірливі, і цивілізовані європейці-пришельці, але дуже підлі й жорстокі. У такій пізнавальній системі координат можна було б шукати наших героїв, але з обмовкою, що коли Колумб відкрив Америку, а через століття сюди прийшли його земляки конкістадори, майя тут уже не було, як корова язиком злизала. Залишилися у джунглях лише їхні величаві споруди. Такий собі Єгипет посеред непролазних хащів, що враз виростає перед сторопілим європейським мандрівником. У нього перша думка — така ж, як у Колумба — шукав Індію, а відкрив Америку. А тут — шукав виходу із непролазних хащів, де начебто не ступала нога людська, а натрапив на царство, у порявнянні з яким всілякі там колізеї, акрополі, а відтак версалі, пєтергофи — просто сірникові коробки.

Одне лише містечко на околицях нинішнього багатомільйонного мурашника, відомого під назвою — мегаполіс Мехіко, — понад дві тисячі палаців, храмів, пірамід (їх не кілька, як на околицях Каїра, а сотні і сотні)!

Та повернемось у ту пору, коли цей та дуже багато інших тодішніх людських мурашників були живими,

тобто не так, як нині, коли вони лише пам'ятки археології, оповиті павутинням безлюддя і приголомшливої загадковості, а сповнені багатолюддям, яке зводило це райське поселення і жило тут.

Тому повернемося у вчорашній день — десь так дві тисячі літ тому, коли близькосхідний тесля із містечка Назарета Йосиф із його дружиною Марією не підозрювали, що їхній син-первісток відкупить людство.

Археологія стверджує, що майя, а точніше їхні попередники, які були реальними зодчими цього царства у джунглях, належали до такої підраси, яка називається брахіцефали. Означене стадо роду людського вирізняється з-поміж двоногого загалу тим, що ширина голови такого екземпляра сина Адамового значно більша, ніж довжина. Виходить так, що вони саме антиподи у порівнянні із нами, європейцями, коли у нас, гляньте на себе у дзеркало, якраз з точністю до навпаки — довжина значно переважає ширину блідолицих.

Згодом, коли тут, у Месоамериці, жили теж доволі унікальні інки, вони передали нам своє глибоке переконання, що їхні попередники, які набудували усього цього тут мало не до неба, були велетнями.

Тут варто зробити невеличкий відступ і нагадати нам, християнам, що Біблія, якій ми віримо, однозначно констатує, що наші перші прадідусь Адам і прабабця Єва були зростом під чотири метри. Так, як би брати

Клички вкупі, — коли б один з них став, як акробат, на плечі другого.

І не треба квапитися із скепсисом щодо гіперболізації національної гордості інків і звинувачувати їх у чомусь немодному нині радикальному націоналізмі у зв'язку із перебільшенням зросту та ролі їхніх предків в історії людства.

Іудейсько-римського літописця Йосифа Флавія звинуватити у симпатіях до майя немає жодних підстав, тим паче що його літописання відзначаються науковою коректністю на рівні вимог сучасного ВАКу, тобто він описував те, що було, а не гнав різного роду фантасмагорію, як це роблять теперішні його колеги-історики, що справді гіперболізують перемогу Сталіна над Гітлером, опускаючи той факт, що то була перемога коаліції, а не одного русифікованого грузина, а потім, після 22 червня у полон Гітлеру здалося майже чотири мільйони червоноармійців і аж ніяк не із заклинанням на вмираючих устах «За родіну! За Сталіна!».

Так от Йосиф Флавій зафіксував такий факт, що талісманом в історично реальних спартанців були кістки їхнього кумира Ореста, який мав зріст 3,5 метра, про що свідчать ті самі кістки. «Їхні тіла були велетенськими, а обличчя відрізнялися від звичайних людських облич, що бачити їх було дивно, а слухати, як вони говорять, страшно», — це уже узагальнення Йосифа про сучасників Ореста.

Радянські вчені могли, якщо була б така вказівка із ЦК партії, запросто звинуватити Флавія у буржуазно-му націоналізмі — чи то італійському, чи то ізраїльському, але вони не могли нікуди подітися, коли описували знайдене на території дружньої соціалістичної Монголії у роки будівництва Дніпрогесу поселення... велетнів, про що свідчили розміри тих же, улюблених спартанцями, гомілок та інших нетлінних костомох.

Але повернемося із Монголії у Мексику, у музей Вілья-Армоза. Тут зберігся один археологічний експонат — та сама голова, що ширша, ніж довша. Якщо ви захочете сфотографуватися із цим «головастиком», що накаркав нам кінець світу, то лише його маківка, без тулуба, буде на знімку, як і наяву, вищою від вас, якщо, звичайно, ви не гравець провідного клубу NBA.

Але дамо собі спокій із таким параметром, як зріст. Посеред літа наше телебачення сповістило українську націю, що найвищому серед майже семи мільярдів землян громадянину, етнічному українцеві із Черкащини Леоніду Стаднику наші ескулапи спільно з стратегічними партнерами із США зробили операцію, щоб козарлюга більше не ріс. Видалили йому цей нетрадиційний гормон, що не давав зупинитися хлопцеві у його невимовному видовженні. Нащо? Може б, предків майя наздогнав?

Точно невідомо, як у майя був розвинутий піар і наскільки активно вони користувалися послугами

зарубіжних політтехнологів, але заплітати коси — то було улюбленим способом прикрашати їхні еліпсоподібні голови і дебелі тілеса. На відміну від української традиції, на Юкатані так робили не тільки жінки, й не тільки із опозиційних партій, а усі поголовно, а так само й чоловіки — поголовно із косами. До пояса!

Ви не замислювалися — звідки у нас така пристрасть політичну орієнтацію ідентифікувати кольорами? Плем'я помаранчевих воює із племенем голубих. А сталінські динозаври помахали своїм червоним коцом перед національно стурбованими тільцями, і реакція, як на кориді, не забарилася. Реакція на сталінізм із піною на устах.

Майя теж мали, як і нинішній український політикум, точно розписану за кольоровою приналежністю ідеологему. Раби, спадкоємцями яких є нині більшість населення України, що живе за межею бідності, мусили бути розмальованими для впізнання у чорно-білу полосу. Воїни вкривали свої мужні тіла чорно-червоними барвами. За таку прихильність їх би нині прийняли в ОУН, оскільки партійний прапор цієї резонансної партії вичленив саме ці барви веселки. А голубі тіла носили репрезентанти найвищої касты — жерці. Інтелектуальна еліта. Ті, що були носіями фундаментальних, езотеричних знань. Вибачте, але коли йдеться про інтелектуальну верству у владі, сучасних аналогій привести не можу. Категорично не було серед майя

помаранчевих. Хроніки не містять тверджень, що вони були заборонені чи їх пересадив аналог Печерського суду.

Судячи зі всього, олігархів серед майя так само не наплодилось навіть в умовах соціально-економічного розквіту. Нині їх можна впізнати за пристрастю мати якомога більше віл та котеджів у Кончі Заспі і Монако, у Карпатах і на Канарах.

Напевне, це вже занадто щодо ігнорування матеріальних благ, нагромадження яких є смыслом життя сучасних землян. Але оті юкатанські гуллівери сповідували просто нищівний мінімалізм — дім не повинен пережити того, хто у ньому живе.

Та й що то були за доми. Тимчасові помешкання під час тимчасового перебування на цій планетці — так вважали ті, які мали знання про тисячі планет, і не в одній нашій домашній Сонячній системі.

Стіни — сплетені дерев'яні прутки, а дах над головою — пальмове віття. Коли господар дому відходив у кращий світ, його хоронили тут же, де він жив. Де була підлога, там копали могилу. І колишня хижа ставала святилищем для вдячних нащадків, які собі зводили пристанище десь поруч.

Якби ви завітали до них у гості із запитаннями, чому своїм календарем вони не дають нам шансу, гостинні майя почастиували би своїм улюбленим шоколадним напоєм, а відтак накрили би стіл із авокадо, папаї,

гуави, а на друге подали би делікатесне блюдо із м'яса черепах і ігуан.

У процесах фізичного забезпечення життя, зрештою, нічого аж такого особливого. Полювали-воювали, їли-пили, що Бог послав. Але от духовний світ — тут куди складніше, відповідальніше. Про душу вони дбали — куди там тлінне тіло, хоч і розмальоване у розмаїті кольори, крім помаранчевого. Душею турбувалися, як і ми, християни, змалку. От як засвідчує появу на світ Божий новонародженого майя археолог Ерік Томпсон: «Під звуки молитов про здоров'я і благополуччя дитини обрізають її пуповину спеціальним ножем із обсидіану, який після цього належить викинути у річку. Обряд позбавлення пуповини вершиться на спеціальному помості, вимощеному зернами маїсу, які омивалися кров'ю немовляти. Потім це скроплене насіння коптили і висаджували. Урожай, що виростав, саджали знову, і це вже вважалося плодами праці цієї нової людини, яка скропила блага своєю кров'ю».

Якщо вчитатися, як вони благословили молодняк на щасливе життя, то я не можу втриматися, щоб не назвати це, як і в нас, — хрещенням! Жрець омивав юні створіння освяченою водою та ароматичними запахами. А перед цим відповідальним актом батьки їхні зберігали суворий піст.

Різниця лише в тому, що хрещення, за звичаями майя, відбувалися не як у нас, невдовзі після народ-

ження і поодинокі, а гуртом для всіх малюків племені і після трьох років.

Щодо сім'ї та шлюбу, то у них із цим було суворо. За шлюбну зраду — смертна кара. Не хочеш дбати про вогнище, у якому відтворюється життя людське, плати за непослух власним життям. Та ще як! Потерпілий чоловік, дружину якого звів з путі істинної сусід, мав право особисто вбити кривдника. Правда, не власноруч, а каменюкою по голові. Іноді цього було замало. Могли закаменувати і дружину розпусника — за те, що не вберегла від гріха свого судженого. Прямо скажемо, несподіваний поворот теми.

Перед смертю майя так само сповідалися, залишаючи відпущені гріхи на цьому грішному світі і йдучи з надією на помилування перед очі Творця.

А пам'ять про покійника зберігалася у дуже своєрідний спосіб. У нас — усе просто: закопали прах у земну кулю, а над могилою поставили пам'ятник, що від слова — пам'ять. А вони робили так: помер батько у сім'ї, від трупа вже колишнього глави родини вдячні нащадки відрубували голову і варили у казані, щоб очистити від м'яса. Потім належало від черепа відпиляти задню частину тімені, залишаючи лише передню із челюстями і зубами. Із цього напівфабриката із застосуванням особливої смоли виліплювали образ таким чином, щоб він був схожий на живого володаря черепа. Ці художні витвори ставали сімейною

іконою, до якої ставилися із особливими сакральними почеснями.

Коли говорити про державний устрій, то він надто нагадує сучасну українську державу, — як сукупність кланів. Правда, не олігархічних, заснованих на капіталі, а родових, заснованих на крові. Владу над підданими здійснював найаристократичніший із кланів, що піднявся на інтелектуальній та моральній винятковості. Звали цих обраних для влади — альмехени. На місцях їхню владу репрезентували аналоги губернаторів — халач уїнік. А уже ці губернатори робили призначення дуже поважних достойників — батабів. Запам'ятайте: батаб — так звали предтеч податківців. Хоча спадкоємність — лише за формою, а не за змістом, бо у жодному племені майя не зафіксовано жодного факту хабарництва чи будь-якого іншої корупції.

Загалом за порушення християнської заповіді «Не кради» майя карали куди принциповіше, ніж самі підопічні Бога Єгови. І знову — який оригінальний підхід. Якщо ти украв у ближнього і не можеш йому повернути вкрадене, що вже проїв його чи пропив, то маєш йти робити до своєї жертви, щоб своєю працею компенсувати її втрату у результаті твоєї крадіжки. На цей період відбування повинності зlodій ставав рабом того, у кого він украв.

Але така м'яка форма застосовувалася лише до першого прояву kleптоманії. Якщо попався вдруге,

то відбувається те, що передбачає порядок, наведений ЦК Компартії Китаю, — смертна кара.

Скажу відверто, що моє свободолюбиве єство не надто протестує, коли йдеться про змивання гріха кров'ю. З цим ще якось можна миритися, хоча я знаю, що чистоплюї із Ради Європи, які нас прийняли туди за умови відміни «вишки» у Кримінальному кодексі, оголосили би мені анафему за такий демократичний опортунізм.

Але далі вже йдеться не про змивання. А про жертвоприношення. Ну як збагнути таку патологію: верховний вождь, чи як у майя жрець, приніс на жертовник комунізму 100 мільйонів жертв, а йому сталіністи у Запоріжжі ставлять пам'ятник. Благо, знайшлися чесні хлопці, які металеву болванку кровопивці знищили. І якою мусила бути ця держава, яка за цей справедливий акт посадила їх за ґрати?!

Як і наші сталіністи, майя були просто звихнуті на жертвоприношеннях, за що їх Мел Гібсон справедливо змалював у диавольських потворних образах у своєму «Апокаліпсісі», хоча така назва так само потворно тут недоречна.

Якось так у них склалося, що один дурень зробив це, а тисячі інших, з покоління у покоління, повторювали, — обрізали власні вуха, щоб усі бачили, що вони принесли у жертву кавалок особистої плоті. Інші двоноги самці крізь сльози вирізали дірки у нижніх губах, язика чи ще де-небудь на видному місці.

Сучасні носії моральних збочень просто відпочивають у порівнянні з тим, що робили їхні ідейні однодумці із племені півострова Юкатан.

Така пікантна картина вимальовується на тому місці, де донині височать месоамериканські піраміди. Збоченці збиралися у чималий гурт, ставали у ряд, якомога довший, водночас робили собі кілька дірок у чоловічих членах, упоперек збоку, а потім через ці отвори просували шнурки, стаючи, таким чином, неначе нанизаними і зв'язаними єдиною спільною пушвиною.

Народний хор імені Верьовки! Уявляєте картину у Верховній Раді, якби всі послідовники одного відомого нардепа із числа сексуальних меншин утворили отаку депутатську злучку. Одной веревкой связаны! Гомосеки усіх фракцій, єднайтесь!

І можете собі уявити, що ці збоченці витворяли, коли приносили у жертву вже не себе зі своїми понівеченими геніталіями, а із реальними жертвами їхньої, подібної до нашої печерської демократії (печерська — від назви знаменитого Надверховного районного суду).

Кандидатів було дві категорії. Умертвляли рабів, якими ставали взяті у полон вороги. Оскільки доблестю було не вбити неприятеля, а привести живого, аби потім експлуатувати або мордувати.

Із рабами — ще куди не йшло. Але були такі навіжені чи скажені патріоти, що у жертву заради нації

віддавали своїх дітей. Причому перед мученицькою смертю оберігали від гріха, щоб чадо єдинокровне зійшло на жертвний олтар пречистим.

Уявіть дитинча молодшого шкільного віку, і далі: «Якщо його належало принести у жертву стрільбою із лука, то роздягали догола, мазали тіло лазур'ю і надівали на голову мішок. Навколо жерви починали танцювати, відтак пускаючи у нього стріли. Серце було позначено білою міткою, і кожен намагався поцілити у нього. Дуже швидко груди перетворювалися на мішень, що виглядала як щетина із встромлених стріл. Ще ледь живе чи уже бездиханне тільки несли на стіл жертвоприношення».

Тут танцюристи уступали дорогу до жертви поважному громадянину, який освоїв професію ката. Йому належало продемонструвати свій вищий професіоналізм, коли він встромлював ніж між ребрами зліва, нижче соска. Услід за лезом вповзала у теплу плоть тверда рука співплемінника і, по-тигрячому грізно блимаючи очима фахового звіра, виривали звідтам серце.

Ще живе, що билосся на долоні, як щойно вилуплене курча. З тою різницею, що для вилупка курячого це означало народження життя, а для нещасного створіння Божого з волі його озвірілих сотворителів — смерть. Во ім'я нації.

Серце мало перевагу — його не з'їдали. А решту останків — ділили, як свинячу тушу. І пожирали.

Держслужбовцям, які уже тоді користувалися привілеями, завше діставалися руки, ноги і голова.

Того, котрого замордували і з'їли, оголошували святим.

Тут мало сказати — екзотика. Трохи згодом, коли майя уже підуть звідтам, де вони сповідували свій людожерський спосіб життя, і коли туди прийшли наші земляки-іспанці, вони, конкістадори, також жахнулися.

Були вони глибоко релігійними католиками, тому інформація про індіанців Нового світу лягла на Папський апостольський престол. Для орієнтації у часі підкажемо, що було це десь тоді, коли уродженець села Кульчиці Самбірського району Львівської області, гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, пішов на Москву. А європейські інтелектуали всередині минулого тисячоліття розгорнули дискусію — чи є аборигени американського континенту людьми чи так просто — людиноподібними тваринами. Полеміка блідолицих схилилася не на користь червоношкірих. Мусив узяти на себе відповідальність сам Папа Римський, який спеціальною буллою від 1537 року визнав наших героїв як-не-як, але все ж людьми.

Давайте переведемо подих, і я уже чую: і оті канібали будуть виносити нам вирок? Ми маємо слухати маячню цих допотопних дикунів про кінець нашого цивілізованого світу?

Однак така категоричність при перших враженнях — штука ненадійна. От взяти, приміром, не майя, а Москву. Чи був СРСР високотехнологічною державою? Безумовно. Ця держава першою в історії людства відрядила людину у космос. Принаймні, за останні 5—6 тисяч років, бо твердження, що до того не було космічних польотів — під великим питанням, а якщо точніше — то чим глибше у глиб тисячоліть, тим більше є свідчень, що Гагарін — далеко не перший із землян мав професію під назвою — космонавт.

Але це окрема розмова. Громадянин СРСР таки був космічним дебютантом у сучасній цивілізаційній історії, і це грандіозний успіх науково-технічного прогресу в епоху, яка є нашою.

І разом з тим громадяни цієї країни донині ведуть себе нічим не ліпше, ніж дикуни із берегів Амазонки, намазавши бальзамом один із трупів і тримаючи його у склепі для всенародного огляду. Ходять у цю могилу на оглядини вже десятиліттями і вчать своїх діток, що дядько, якого не закопали, як усіх інших, у землю, — не дядько, а бог. Чим це ліпше, ніж інкрустація і розписи на батьківських черепах, що зберігаються для нащадків у креденсі племені Тупсі? Тому чиє би ричало...

До речі, уже не на Красній площі, а у храмовому комплексі Чечен-Іца (не плутати із Чечнею та із розбомбленою Москвою столицею Грозний), що у поселеннях майя, на надгробній плиті зображено людину,

що сидить за пультом управління літальним апаратом. Руками космонавт тримає штурвал і дивиться у перископ. На нього надітий дихальний апарат, а довкола зображені різного роду авіаційні прилади. Ракета, у якій сидить цей майя, у хвості має сопло із вогненним шлейфом — її на орбіту виводить не інакше, як і на Байконурі, — реактивний двигун.

Тут, очевидно, похований, не по-дикунському, як у Мавзолеї, а по-людськи, — майямський Гагарін. Загалом, для тутешнього народного епосу літальні крилаті машини, повітряні мандрівки, навідування гостей із Неба на Землю, — речі не менш буденні, ніж офіра задля доброго врожаю власного раба, здобутого у бою із сусідським племенем, чи обов'язок дати каменякою по голові своєму співплеміннику, що звабив на племінних танцях твою жінку.

Тому не спішіть із висновками, чи мають вони моральне право пророкувати нам кінець. Думаю, і конкістадори поквапилися зі своїми першими висновками, поки не огледіли сповна месоамериканську цивілізацію. Зрештою, сьогодні ми маємо теж таку можливість, коли навідаємося щонайменше у дві центральноамериканські країни — Мексику і сусідню Гватемалу.

За кілька десятків кілометрів від одного із найбільш динамічних на планеті мегаполісів Мехіко є мертве місто під назвою Теотіуакан. На думку археологів, по-

селенню понад дві тисячі років. І в ньому й донині дуже добре збереглося так само понад дві тисячі споруд — палаців і храмів.

По-перше, ці рукотворні пам'ятники зниклого племені — дивовижні шедеври архітектури, які не можуть не викликати захоплення у людини ХХІ століття. Як? У сиву давнину і такі дива руками дикунів? На щастя, це не єдине місце на планеті, яке викликає такі почуття, і нашу раціональну переконаність про власну довершеність ставить під великий сумнів. Бо справді артефакти дуже часто навіюють крамольну, проте неблаганну думку: ті, що десь там ледь просувалися хащами еволюції, настворювали тут тисячоліття тому такого, що вони швидше нас би із нашим хваленим прогресом сприйняли за дикунів, аніж ми їх. Тому не так усе просто й однозначно під сонцем, і не тільки з майя, до слова.

Та все ж повернемося в околицю мексиканської столиці. Бо головне в іншому. Допитливі дослідники прагнули створити єдину картину цього, далеко не єдиного на півострові Юкатан дива. Наш технологічний вік дозволяє глянути на мертве минуле з висоти пташиного польоту. Що показали аерофотоспостереження? Звідтам, з піднебесся, містечко майя нагадує материнську комп'ютерну плату, в якій процесорами виступають велетенські піраміди Сонця і Місяця, навколо яких — понад шістсот все тих же пірамід. Шістсот!

Отой «процесор» — Піраміда Сонця — побудований із каміння вагою три мільйони тонн. Напевне, це найбільше за розмірами рукотворне диво, збудоване будь-коли на Землі.

Але справа не тільки у рекордних розмірах, що не вміщаються у людську психіку. Якщо взяти обидві піраміди — Сонця на Ютакані і Хеопса на Нілі, а їх зводили одні й ті ж люди-боги, про що окрема розмова, то периметр першої споруди дорівнює її висоті, помноженій на чотири числа π , а другої — дорівнює висоті, помноженій на два числа π . І обидва пірамідальні комплекси є не чим іншим, як схематичним відображенням сузір'я Оріон, а архітектурне планування всередині піраміди Сонця — це модель Сонячної системи зі всіма наявними планетами, включно із Плутоном, який був відкритий через товщу тисячоліть, аж у 1930 році. А вони тоді про нього знали і зобразили.

І про що вони тільки не знали! Науково-технічний прогрес дозволив нам не так давно вирахувати точну тривалість Сонячного року — 365, 2422 доби. А вони, майя, тисячі літ тому вели свої розрахунки, виходячи із цифри 365, 242.

29, 530588 — майя послуговувалися саме цією цифрою у виведенні терміну руху Місяця навколо Землі, а ми знову причисляємо таку точність до останніх наших досягнень. Майя, використовуючи поняття нуля і нумерацію розрядів, обігнали сучасних математиків.

На стелі, що у Киризі, зображено дату, що віддалена від нас у минуле на 90 мільйонів років, а на другій стіні — трохи давніше, — на 300 мільйонів вглиб від наших днів. Причому вказані реально вираховані дні і місяці, як ми вираховуємо дати релігійних свят на кілька років наперед чи встановлюємо день тижня свого найближчого ювілею.

Як доречно зауважив відомий дослідник майя доктор Зайдлер, «називати Єгипет країною пірамід втратило сенс з тих пір, коли вони були виявлені у Мексиці».

«Гора, побудована Людиною» — так називається піраміда у місті Чолула і присвячена білому бородатому богові Кецалькоатлю. Вона втричі більша, ніж відома нам Велика Єгипетська піраміда у Гізі, до якої ходить рейсовий автобус із площі Тахрір, на якій нинішні єгиптяни скинули із трона «фараона» Мубарака із його ненаситним сином. Площа фундаменту — 44 гектари, довжина її основи — 440 метрів, висота — 77 метрів.

До речі, коли сюди прийшли всередині минулого тисячоліття конкістадори, місцеві мешканці зустріли їх з хлібом-сіллю, як галичани зустріли Червону Армію у 1939-му. А відтак окупанти зробили так само, — що там, що тут. Коли москалі розстрілювали, вивозили на Сибір чи садовили по тюрмах, то іспанці зігнали аборигенів у той самий храм-піраміду і вирізали усіх гостинних тубільців до ноги, включно із дітьми, жінками і стариками.

Куди там Єгипту, хоча думки про береги Ніла на вершинах Анд — аж ніяк не випадкові. І коли ви терзатимете себе загадкою — звідки взялися ці юкатанські головоастики, — вас тінь істини спонукає брати квиток на літак із Мехіко і летіти назад у напрямі рідних європейсько-українських пенатів, зробивши посадку посередині шляху на півночі Африки, бо

ІЗ БЕСКИДІВ ЮКАТАНУ ВИДНО ШПИЛІ ЄГИПТУ.

Дисонанс, який свердлить вашу свідомість при приземленні у Єгипті, доводить до нестерпних вібрацій Каїр. Пригадую дитинство, як було прийнято з'ясовувати стосунки між горішніми і долішніми дітваками у рідному селі. Сходилися десь посередині села і засипали «ворожий табір» камінням. Такими пустунами у дитинстві демократії ввійдуть у модерну історію єгиптяни, які вперше в історії людства організували революцію з побиття класового та ідейного ворога камінням, що літало, як стріли, у зустрічних напрямках над мовчазними лінивими танками виробництва Харківського тракторного заводу.

Але навіть не у цьому цивілізаційний єгипетський диссонанс. Їдучи на зустріч із найграндіознішим буді-

вельним проектом в історії людства, ти потрапляєш у найбруднішу столицю планети. І коли супроводжуюча особа Наташа, що своє власне дитинство провела на рідній Вологодщині, підливає масла в огонь, роздвоєння світобачення просто протикає свідомість. Виявляється, зі слів каїрської невістки з берегів Волги, мільйони живих каїрців живуть на центральному столичному цвинтарі на могилах своїх предків. Хоча не обов'язково своїх — можна арендувати місце і на кістках предків чужих.

От що таке бідність у крайньому її прояві, коли йдеться про життя на Близькому Сході, але без нафти. Те саме, що було б із РФ, але без газу.

Водночас культура побуту тут, поблизу пірамід, така, що водій міського автобуса на зупинках не зупиняється, а лише пригальмовує, спостерігаючи за акробатичною вправністю земляків, яким належить вискакувати і вскакувати на ходу.

Є у Каїрі і свої сучасні «піраміди» — хмарочоси, але від сусідніх, дубайських, їх відрізняє те, що там на пентхаузі, на найвищих поверхах, звідки видно суданських піратів, живуть не олігархи, як, зрештою, і у нас, а інша порода — велика рогата худоба. У Каїрі прийнято домашню ферму, призначену для виробництва гов'ядини, облаштовувати на дахах. Там же запроваджено проводити весілля у родинх мешканців багатоквартирних домівок: збираються гості у квартирі нареченої і відтак

дряпаються на стелю, де на свіжому повітрі вершать сімейне торжество.

На тлі такої екзотичної інформації, що затьмила навіть статеві збочення самців із племен майя, вершиться прелюдія до історичного дійства у вашому житті — зустріч із єгипетськими пірамідами. Бо прожити на Землі і не побачити їх — ну просто гріх. На відміну від висячих садів Семіраміди, гігантської статуї Зевса, храму Артеміди, Колоса Родоського, Олександрійського маяка і Гробниці царя Мавсола, єгипетське диво — єдине із списку семи чудес світу, яке дожило до наших днів.

Маючи відповідний настрій про нинішнє плем'я єгиптян, вам дуже важко уявити, що вони можуть мати причетність до будівництва споруди, яка складається із двох з половиною мільйонів кам'яних блоків вагою дві тонни кожен. Сучасні будівельники вам дадуть довідку, що не тільки будіндустрії Арабської Республіки Єгипет, а й будь-якої країни такий проект не під силу.

Із стану осмислення цього феномену вас швидко виведуть місцеві, зодягнуті у бедуїнів, мешканці, яким на основі мало не світового мандрівного досвіду одразу ж віддаєте пальму першості у царині прояву людського хамства.

Відмахуючись від них, як від напосідливих африканських мух, ви без особливих вагань при першому враженні від пірамід погоджуєтеся із думкою провід-

них, правда, не місцевих вчених, що нічого спільного із сипальницями фараонів, із призначенням склепів для померлих — піраміди не мають.

Десь напередодні тої пори, коли князь Володимир зробив історичний вибір й організував Хрещення Русі-України, його сучасник, багдадський халіф Мамун, правитель цілком респектабельної на той час держави, який заснував у Багдаді практично першу на планеті Академію наук — Дім мудрості, — зробив спробу проникнути всередину піраміди Хуфу. Він був тою першою людиною, чия нога за три з половиною тисячі літ ступила всередину святилища, у Велику галерею.

Уже тоді ходили притчі, що лізти туди — значить бути жорстоко покараним. У це поголовно вірять і нині, що є винятково важливим і вигідним для єгипетських музейників, оскільки із пірамідальних нутроців довелося б викурювати таку на рідкість влізливу істоту, як турист. А так: налякали — і мають спокій.

Мамун на свій страх і ризик переступив заборонний 12-й поріг, і нічого страшного з ним, слава Богу, не сталося.

Але без проблем не обійшлося. Якби він сказав, що там — порожньо, що піраміда — пустопорожня, як обіцянка кандидата у депутати, він міг би спровокувати просто всенародний бунт проти себе. Релігійний фанатизм — штука вибухонебезпечна не тільки у часи Аль-Каїди. І мудрий творець Академії наук крадько-

ма навіз із Багдада золота, щоб зберегти легенду про призначення велетенських усипальниць, правда, не ризикнув підкинути туди начебто знайдені псевдокістки Хеопса.

Хоча згодом хтось таки ризикнув зробити це. Бо рівно за тисячу років (ну що робити із цими невблаганними збігами) перший європеець, що взяв приклад із Мамуна, британський полковник Говард Вайс таки виявив базальтовий саркофаг із людськими останками!

Ото була радість для жерців консервативної цвинтарної версії. Але ортодокси раділи не довго. Експертиза встановила, що якби то були кістки фараона, то він мав би померти на дві з половиною тисячі років пізніше, ніж він помер. Так що Мамун, як виявилось, мав рацію тоді й донині.

Фараонам можна дорікнути у чому завгодно, і перш за все, нагадати непривітне ставлення одного з них до однієї із ключових фігур у взаєминах Людини із Богом — із Мойсеєм, який є однаково першопророком для іудеїв, християн і мусульман.

Але їм, фараонам, не можна дорікнути, як нашим нинішнім посткомуністичним фараонам, — у марнотратстві державних коштів з метою відкатів. Уявляєте, рядок у держбюджеті «Будівництво піраміди», що передбачає 25 мільйонів тонн кам'яного будматеріалу. Ото можна відкатати! То вам не Євро-2012, де наші велетенські стадіони — просто іграшкові чашки, яки-

ми могли бавитися у пісочниці пустелі Сахара дітваки реальних зодчих пірамід.

На питання — нащо це здалося — з приводу пірамід відповіді немає. До речі, невірним слідом пустив усіх нас Геродот, котрий, як і ми, ахав-охов від побаченого, а потім записав те, що нашептали йому гіді-жерці: це, мовляв, могили наших колишніх начальників-фараонів, щоб у знаменитого грека викликати захоплення масштабністю місцевої державотворчої традиції.

Батько всіх істориків у V столітті до Христа взяв та й записав те, що йому оповіли тодішні колеги гіда Наташки, яка налякала мене цвинтарними збоченнями. До речі, як нинішні, так і тодішні історики не наважувалися категорично стверджувати, що піраміди — це гроби.

До того ж, проникати туди для пошуку підтверджень, навіть якщо не боятися забобонів про грізні наслідки для особистої долі, — штука з технічної точки зору дуже складна. Навіть на Місяці було простіше запустити роботів-першопрохідців, а тут — марно. А щодо різного роду проникаючих рентгенів, лазарів — то товща камінних стін для сучасного науково-технічного прогресу все ще непрохідна.

Але досить ломитися у ці непрохідні кам'яниці. Доказів, що це могили фараонів, нема, і крапка. Слава Геродоту, але він схалтурив і повівся з точки зору ВАКу і наукової етики — некоректно.

Так що ж тоді? І тут у Єгипті, куди ви добралися за півгодини їзди маршруткою із площі Тахрір, і там, на такій же відстані від центру Мехіко. Для чого піраміди — найграндіозніші рукотворні споруди в історії людства?

Для іншої гіпотези докази знайшов професор Роберт Б'ювел. Послухайте, яка геніально проста метода його наукового відкриття. Геродоту було важче — місцева влада не змогла виділити йому вертоліт не з мотивів применшення його заслуг перед світовою історичною наукою, а у зв'язку з тим, що до нашої ери авіації не було.

І появилася вона, як відомо, за мірками пірамідального віку, як і всього іншого, що ми вимірюємо масштабами календаря майя, — просто сказати, вчора. Тому Б'ювел, на відміну від багдадського халіфа, не проривався всередину пірамід, а піднявся засобами сучасної авіації над ними. І побачив та сфотографував усю гостроверху панораму плато Гіза. А тоді відкрив астрономічний атлас і зіставив — те, що на Небі, і те, що на Землі. Співпало! У Єгипті, як і у Мексиці! Три піраміди Хеопса, Хефрена, Мікерина у Гізі відповідають трьом зіркам Пояса Оріона, а обриси їхнього світла співпадають із розмірами пірамід.

Але Б'ювел пішов далі. Його допитливість знайшла винагородження. Йому просто неможливо було заперечити, коли він на основі компаративного зе-

мельно-небесного аналізу довів, що все тут, що створено людиною і природою, — фрагменти єдиної вселенської системи, на якій дійовою особою є навіть найдовша на планеті річкова стрічка під назвою Ніл, що, відповідно, виступає у земній копії Неба проекцією «зоряної ріки» Молочного Шляху. Одне слово, піраміди — це зірки.

Правда, не можна сказати, що професор не мав проблем. Не все так гладко співпадало у нього в порівнянні Сонячної системи і її планетарних проекцій. І щоб вийти із скрутної ситуації, йому належало звернутися до вищого розуму, який закладено у... календарі майя.

Із цим штрих-кодом нашого ймовірного кінця ми достеменно розберемося трохи далі, але йдеться про те, що майя конструювали хід подій не за двома параметрами — обертання Землі навколо осі і навколо Сонця. А глобальніше і галактичніше — як усе це крутиться-вертиться в цілому, але не на окремому фрагменті всесвіту із двома її гвинтиками — Землею і Сонцем.

Вселенські закономірності дає можливість виявити не мініатюрний часовий відрізок день-місяць-рік, а такий собі невеличкий цикл у 26 тисяч років. Випийте, насамперед, еліксир безсмертя, а відтак сідайте зручніше за телескоп і, не відриваючись від крісла в обсерваторії, перманентно робіть записи спостережень за Сонячною системою протягом 260 сторіч. І тоді отримані результати від першого до останнього дня да-

дуть вам підстави для експериментальних висновків, які зробили майя.

Йдеться про явище процесії, яке уже відоме чисто гіпотетично сучасній астрономії. Процесія означає рух осі обертання Землі по круговому конусу, внаслідок чого картина зіркового неба змінюється. І треба було це знати, щоб розуміти — яка небесна картина була перед тими, хто будував піраміди. Знаючи про місцезнаходження того чи іншого небесного світила 5, 10, 15, 26 тисяч років тому, можна піти від зворотного — визначити дату спорудження пірамід. Її підкаже їхнє розташування, оскільки це є відбиток розташування зірок, але не нині, а тоді, коли піраміди будувалися.

Кадровому будівельному інженеру Б'ювелу прийшли на допомогу так само кадрові астрофізики, які вважають, що вони із зірками на «ти». У результаті співпраці було встановлено — 10 450 років до нашої ери.

Піраміди у чотири рази старші, ніж було прийнято вважати. Ніж прийнято вважати офіційними, зокрема єгипетськими єгиптологами. Виходячи із цього, фараони — набагато ближчі до нас по часу, ніж до тих, хто будував піраміди.

Коли ви, приголомшені камнепадом галактичного мислення, пошкандибаєте під товщею тисячоліть до периферії пірамідально-земної копії Сонячної системи, відтвореної на єгипетському плато Гіза, то забредете

у модерну манофактуру світової косметики, де вам влаштують показовий драйвовий майстер-клас: тут ви можете придбати точно такі ж самісінькі парфуми, якими користувався Тутанхамон. Від допотопної нетлінності пірамід йдуть такі запоморочливі запахи історії, що найдавніші на планеті правителі вселюдської історії фараони здаються такими ж сучасниками, як і їхній безталанний останній отрок Мубарак.

А зі Сфінксом — та сама історія. Тут уже американець Ентоні Вест довів, що паспорт йому підмінили фараони. Бо так само застали його уже багатотисячним дідусем. Директор Британського музею, сер Е. Бадж ще у 1904 році не сумнівався, що Сфінкс «існував у часи Хеопса і, цілком можливо, був дуже древній навіть у цей ранній період».

Професор Роберт Шох із Бостонського університету робить точніший висновок: «Нинішні дані, взяті загалом, говорять мені як геологу про те, що Великий Сфінкс Гізи значно старший, ніж його традиційна вікова дата — 2500 років до нашої ери. Більше того, мої нинішні підрахунки, що випливають із даних, які є у мене під руками, показують, що джерела гігантської скульптури можуть сягати щонайменше до 6000—5000 до нашої ери, а можливо, і до більш раннього періоду».

Ламати наукові канони, які дуже подобаються політикам, — річ, як відомо, не тільки невдячна, а й небез-

печна. Єгипетські власті заборонили цьому професору, який дав Сфінксу майже 10 тисяч літ від роду, в'їзд у Арабську Республіку Єгипет. Бо згідно з офіційною навіть не наукою, а ідеологією цього велетня місцевий князь, що носив титул фараон, добре відомий нам із хрестоматії світової історії Хеопс не тільки спорудив, а й увіковічив себе, бо неповторне обличчя Сфінкса — то і є той самий Хеопс, Так вчать маленьких єгиптян у школі, прищеплюючи їм почуття національної гордості.

Колись Сталін запримітив, що його 160-сантиметрова особистість і усіяний віспою лик ніяк не спонукає вірних лєнінців, що будують комунізм, падати ниць. Не тягнув на бога Коба. І тоді постав не у живому, а у «безсмертному» залізному образі. От перед кількометровими бронзовими чи кам'яними болванками справді ті, яких ще не вивезли у «чорному воронку» посеред ночі на Біломор-канал, клякали, ридаючи від щастя.

Монументальна скульптура — штука потужна. Наші теперішні кланові брати-демократи — наче не тоталітаристи-марксисти, але, йдучи у Європу, також силкуються викликати любов електорату до власних біг-морд монументальним відображенням на виборчих биг-бордах.

Але куди усім цим пігмеям до Сфінкса. Його треба бачити.

Піраміда — це все-таки хата, а він — це істота. Така ж велетенська. Враження приголомшливе. І знову ж таки його зліпив скульптор з тої ж сивої давнини, з глибини якої Сталін із Хеопсом здаються сучасниками.

Згадуваний пан Вест робить висновок, під яким підписуюся двома руками, бо для мене, як два рази два, що ми якщо як не останні, так і далеко-далеко не перші, що були, тут і пішли, але залишили такі велетенські сліди: «Нас запевняють, що еволюція людської цивілізації — це прямолінійний процес розвитку від дурного печерного мешканця до нас, розумників, зі всіма нашими водородними бомбами і полосатою зубною пастою. Але доведення того, що Сфінкс набагато старший, ніж думають археологи, і появився набагато раніше династичного Єгипту, — усе це означає, що колись, у далекому-далекому минулому, повинна була існувати високорозвинута і складна цивілізація».

І тут ми дотикаємося до квінтесенції. Якщо без ідеологічних нашарувань, то єгиптяни, як і майя на протилежному березі Атлантики, впевнені, що десятки тисяч літ тому їхніми предками правили не люди, як вони самі, а боги.

Я навіть здогадуюсь, а точніше не маю сумніву, — хто ці боги. Запам'ятайте цю назву, це слово, цей священний Логос — Аннунаки. Боги-інопланетяни із 12-ї планети Нібіру. Творці найдавнішої знаної нами

цивілізації на Землі — Шумеру й усього роду людського, виведеного засобами генної інженерії.

Про них буде окрема розмова і дуже достеменна. Бо мова йде про начало усіх начал. Альфа й омега в усвідомленні того двоногого, прекрасного і мудрого, неперевершеного «вінця творіння», яким є її Величність Людина.

А покищо, стоячи в заціпенінні перед величчю пірамід, знайте: алфавіт, календар, математику, астрономію, матеріалознавство, містобудування — увесь цей комплекс цих та інших наук дав єгиптянам бог, якого вони звать Тот. Але то ті єгиптяни, до яких нинішнє населення однойменної держави, араби, відношення не має, бо вони не є єгиптянами.

Імена тільки інші, а смисл такий самий у єгиптян, як і у майя. Усе, що вони знають і мають, їм дали боги, що опустилися на літальних апаратах на Землю із Неба. Складається враження, що цивілізації на березі Ніла на півночі Африки і на березі озера Тітікака у джунглях Південної Америки — від одного батька.

Виходить так, що тоді, у попередній цивілізації, Єгипет і Мексика із Гватемалою були одною країною за ідеологічно-божественною спадщиною. І не тільки вони...

Отже, споруди №1 на планеті — піраміди — аж ніяк не гробниці знавіснїлих від власної величі земних божків — як в Африці, так і в Америці. Їх будували ПЕРШІ

ЛЮДИ-БОГИ, будували точнісінько за тим же планом, за яким Всевишній збудував космічний дім, у якому ми живемо і який бачимо над собою щовечора, коли хмари не затуляють нам усе те, що там є у видимому людському оку Всесвіті.

Але така радикальна ломка традиційної єгиптології все одно не дає відповіді на заключне запитання. Ну добре, не гроби, ну добре, за небесним планом, але кожен невинуватий песиміст знову би пробурмотів свою глибинну філософію, що б'є наповал, — ну і що?

А точніше — для чого?

Жила-була собі на світі, і не 10 тисяч літ тому, а саме водночас з нами, проста сучасниця, та ще землячка Тетяна Сирченко. І була вона такою простою, чи, як каже відомий «месія», «маленькою українкою», поки її не викрали інопланетяни з НЛО, а відтак благополучно повернули.

І був би це звичайний випадок шизофренії у черговій історії хвороби якоїсь земської психлікарні, якби Тетяна не розповідала «небилиці», від яких академікам Академії наук СРСР волосся вставало дибом. Повернувшись із «полону», вона, зеленого поняття — до того — не маючи в астрофізиці чи космології, і тим паче, в єгиптології, бо у Гізі — до того — ніколи не була, раптом висунула цілісну теорію про далекий космічний зв'язок, у якому піраміди виконують роль своєрідних антен.

Саме із цих лише зовні мовчазних, наче мертвих і не функціональних пристроїв, з якими ми залюбки фотографуємося, йде в інші галактики інформація із Землі, яка дуже ретельно моніториться.

Аси космонавтики непрямо підтверджують — над пірамідами із тим самим, уже нашим домашнім космічним зв'язком — великі проблеми. Поміхи нез'ясовані звідкись беруться.

Тетяні, поки вона була відсутня, хтось такого наговорив, що ті, котрі набудували піраміди у цілком конкретних, а не випадкових місцях, використовують енергію ядра Землі. Полонянка Сирченко здатна робити те, чого не дано нам, — вона бачить велетенські стовпи світла, що випромінюються із пірамідального нутра.

Нарешті, вона, звичайно, «звихнулася» остаточно, бо почала розмовляти із Сфінксом, як із живою істотою, яка дивиться просто в очі і сипле із зіниць снопи все того ж світла.

Але спробуй не повір Тетяні, коли вона каже, що всередині пірамід вода змінює свій молекулярний склад. Учені перевірили — точно. У звичайнісінькій воді враз гинуть усі мікроби, і вона стає, що називається, водою живою, — заживляє рани, як пеніцилін.

Сирченко вивершує свою теорію висновком, що Єгипет — це лише ланка велетенської мережі передачі вселенської інформації. Пірамідами-антенами усіяна вся Земля. Є вони на Місяці, і на Марсі, і ще далі.

Із відвідуванням останніх адрес — проблематично. Поки що. Але навколо рідної планетки у пошуку пірамідальних шпилів — чому б не пролетітися.

І знову — у путь. Тепер уже після Америки і Африки — в Азію, за якою — лідерство у ХХІ столітті, у якій є Китай, що єдиний на планеті може скинути США із геополітичного п'єдестала.

Правда, Китай має проблему, таку ж, як і ми, у Криму, а вони, у Тибеті, — сепаратизм. Але коли бовваніє вкінці тунелю Кінець світа, то ваші поточні унітарні проблеми, товариші із ЦК КПК, — самі розумієте, яка це навіть не «дрібниця життя», а щось ще мініатюрніше.

Нещодавно китайська влада проклала до Тибету дорогу, яку по праву можна вважати модерним дивом світу.

У Лхасі, столиці Тибету, китайські археологи наклали на манускрипт, вік якого — тисячі й тисячі літ. Написаний на санскриті — древньоіндійській мові, звідки «єсть пошла» і мова українська, до речі.

Індійці такі тексти нині перекладають. Цього разу за це взявся професор з університету міста Чандигарха Рут Рейна. Тибетський Нестор-літописець підняв тему виключно актуальну як для десяти тисяч літ тому, а саме: як будувати міжзоряні кораблі, використовуючи для досягання оптимальної швидкості стан антигравітації, що досягається засобами парапсихічної енергії, що, власне, підтверджує «маячню» Сирченко.

Не треба ніяковіти, шановний читачу, бо я також у цьому — ні бєльмєса. За що купив — за то продав. А вже не індіанець майя, а модерний індус пише, а точніше, перекладає тих, що літали із Венери на Юпітер, як ми із Пекіна у Делі: «Ця центробіжна сила настільки потужна, що долає земне тяжіння. Природа цієї сили незвичайна: вона уподібнюється силі, прихованій у людській психіці, і дозволяє літати загонам десантників на будь-яку планету Сонячної системи».

У канадському мегаполісі Торонто десь посеред першого року III тисячоліття я цілу ніч спостерігав, як тибетці вийшли на найдовшу у світі Янг-стрит протестувати проти того, щоб Пекіну дали право проводити чергову, але першу у XXI столітті Олімпіаду. А столиця Піднебесної конкурувала якраз із столицею світової української діаспори, оскільки у Торонто живе у десять разів більше українців, ніж в Ужгороді. (Діаспора взагалі цікава штука — поляків у Чикаго набагато більше, ніж у Варшаві.)

До чого я веду? А до того, що Тибет як складова частина Китайської Народної Республіки є проблемою для КНР. А тоді, коли писався знайдений у Лхасі манускрипт, що зафіксував відомості про літальні міжпланетні апарати, ворожби такої не було.

Неначе на підтвердження висновку тибетського літописця вже чисто китайський хронікер розповідає, як у XVI столітті до нашої ери «на білому броньованому

яйці» на територію, що нині географічно належить до малозаселеної півночі КНР, опустився з небес конкретний китайський Бог на ймення Хуан-ді. Був не сам, а з цілою командою людиноподібних істот, і не зовсім. Судячи із літопису, йдеться про те, що ми нині розуміємо під таким витвором, як роботи, правда, на порядки досконаліші і слухняніші, ніж тепер створюють сусіди китайців — японці.

Не важко помітити, що Хуан-ді у давньокитайському сценуванні зайняв таке саме місце, як і бог шумерів Анкі, бог майя Пакаль чи бог єгиптян Асиріус. А що роблять боги?

Вчать місцевих гуманоїдів того, до чого вони могли б дійти або не дійти за десятки мільйонів років. Небесна команда навчила провадити сільське господарство для здобуття хліба насущного. Відтак пришельці-боги надали усі ази кораблебудування, якнайвищої математики, тригонометрії і все тої ж космології і астрономії. Окремо йдеться про таку штуку, як голковколювання, чого, до речі, інші боги на інших материках не вчили. Тому нинішня китайська народна медицина корінним чином відрізняється від всієї іншої, яка практикується землянами останніх кілька тисяч літ.

Озброївши тубільців проривними знаннями, для відкриття яких треба було би кілька мільйонів ейнштейнів упродовж тих же мільйонів літ, бог зі своєю командою у 2592 році до нашої, напевне, ери (для ки-

тайської міфологічної історіографії взагалі характерна наукова педатнттичність щодо дат і чисел) відбув за місцем проживання. Можна було б сказати по-нашенськи — відбув у невідомому напрямі.

Однак напрям цілком відомий — вознісся на 70-місному «Драконі» (нині можна навести недолугі аналогії — російський «Союз» чи американський «Атлантис») у Небо.

Даремно кажуть, що китайці у бога не вірять. Вони тримають на краю площі Тяньаньмень забальзованого комуністичного ідола Мао. На титул бога він не тягне, тому що за рішенням його ідейних побратимів із політбюро ЦК КПК, за аптечними мірками вираховано (все та ж китайська пристрасть до точності), що творець нинішньої китайської імперії, котра претендує стати володарем планети у XXI столітті і спихнути із п'єдесталу США, зробив 70 відсотків добра, а 30 — зла.

А на честь бога, який зла не робить навіть на долю відсотка, є святина у центрі Пекіна. Називається по-божественному просто — Храм Неба. Бог — це Небо, у лоно якого повернувся «Син Неба» — бог Хуан-ді.

Китайсько-майямсько-єгипетські аналогії, які є очевидними як Божий день, уже давно ставлять питання досить несподівані, але неминучі — а як із пірамідами, в смислі, із китайськими? Оскільки божественні літописи такі схожі за сюжетами створення сучасного

людства, то, може, й тут є той самий «вешдок», хоча звучить якось уже суперсенсаційно — піраміди, але китайські.

Хід думок навіть дуже правильний. Наступне місцезнаходження того велетенського дива із див, що в Гізі і Пеленке, — Сіань. Точніше, околиця колишньої столиці китайської. Хоча давньої, як і околиці із столиць теперішніх, — Каїра, Мехіко і Гватемали.

Звичайно, гостинні китайці намагаються кожного свого зарубіжного друга, примноження яких є одним із фундаментальних напрямів зовнішньої політики азіяської наддержави, — завести у Сіань. У цій древній столиці Китаю рукотворні артефакти багатотисячолітньої китайської державності справді вражають свідомість своєю монументальністю. Гробниця Першого китайського імператора датується 210 роком до нашої ери. Вона мала бути вищою, ніж піраміда Хеопса, але її недобудували. Однак знайдені археологами вісім тисяч солдат теракотової армії — немає аналогів серед споряджень, з якими відбували на той світ сильні — і в одну мить мертві — світу цього.

Це унікальне китайське диво виставляється на показ з такою ж настирливістю, як приховується інше, за тією ж адресою. Його відкрив ще на початку минулого століття австралієць Шродер. Ось його подорожні нотатки, що датуються 1912 роком: «Після кількох днів виснажливої їзди ми раптом помітили щось таке,

що височіло над горизонтом. На перший погляд, наче гори, але, під'їхавши ближче, ми побачили, що це були споруди із чотирма правильно скошеними гранями і плоскою поверхнею. Ми наблизилися до них зі сходу і побачили, що у північній групі було три гіганти, а інші піраміди послідовно зменшувалися у розмірах до найменшої, що розмістилася на півдні. Вони розташувалися на 608 миль на рівнині, підносячись над поселеннями й обробленою землею. Вони були буквально під носом у людей».

Так що однофамілець німецького экс-канцлера видав на-гора за сто років до того, як його спадкоємець пройнявся непатріотичною любов'ю до Газпрому, — феноменальну сенсацію. Він знайшов піраміди ще й у Китаї!

Та ще які піраміди! Ну зовсім такі, як і все китайське, — надвелетенські. Найбільша з них — втричі вища від великої піраміди Хеопса, тобто має висоту понад 300 метрів. Як і посестри у Гізі, грані сіанських пірамід точно орієнтовані за сторонами горизонту. Але ці безпрецедентні рукотворні велети ще були розмальовані, як пірамідальні крашанки: північна грань — чорним кольором, східна — зеленим, південна — червоним, західна — білим. А верхівка мала свою, відмінну, барву — жовту.

Нам би хотілося, щоб де жовта, там і блакитна. Однак тутешні зодчі до синього кольору не вдавалися,

щоб, можливо, їхні об'єкти не зливалися з небом, що мало, як мені видається, свій технологічний і прагматичний сенс, який впливає із призначення цих будівель. А далі вже йде пряма схожість із гватемальськими аналогами — на поверхні було викладено сходи, щоб можна було вибиратися на вершину.

До речі, китайці, такі відкриті і навіть нав'язливі у пропагуванні своєї минувшини, піраміди ховають від приїжджих. Не пускають туди іноземців, як у часи СРСР не пускали у Дніпропетровськ, і «Дніпро» у Кубку чемпіонів завше мусив грати не на своєму полі.

У Китаю свого «Південьмашу» немає, і виводили їх на завколоземну орбіту ракети, виготовлені українцями на чолі із майбутнім президентом України Леонідом Кучмою. Але от свій «Байконур» у них є. І треба такому статися — він там само, де й піраміди! Тому туди не можна.

Але чого на велетенській території Китаю, який за розмірами є третьою країною у світі після Росії і Канади, ЦК КПК прийняв рішення розмістити свою космонавтику саме тут? Чому їх потягнуло саме сюди, поміж найвищі на планеті пірамідальні шпилі, яких тут — більше сотні?

Є у цьому рішенні партії певний натяк. Пора шукати спільний знаменник — для чого ці найбільші донині на планеті споруди — у північній Африці, в пониззі Тибету, у джунглях Месоамерики?

І тут вистрілює гвинтівка, що висить на гвіздку кількома сторінками вище. Тибетський манускрипт. До речі, це текст, а речові артефакти як у Єгипті, так і у Гватемалі, тобто різного роду зображення — просто тотальна розповідь про якнайдалших наших предтеч, які були, перш за все, космонавтами. Чим давніші людські зображення, тим неодмінніше ці пращури у космічних обладунках. Отака-от закономірність виходить. Щойно археологи видобувають із сивої давнини з-під шару тисячоліть якийсь наочний речовий доказ, та ще й персоналізований, — неодмінно у шлемі, космічному костюмі і за штурвалом не комбайна «Нива», а схожого на нинішні космічного літального апарата.

Авторитетний дослідник В. Тьед, який займався всіма пірамідами, в тому числі й китайськими, звернув увагу, що останні знаходяться на 34-му градусі північної широти і план їх розташування відповідає плану у Гізі.

А далі — висновок, що впливає за всіма законами формальної логіки, — усі споруди зводили одні й ті ж архітектори і будівельники. І, ясна річ, з однією метою, а саме: унікальні за масштабами і технологічним конструюванням пірамідальні агрегати відігравали роль енергетичних підстанцій, які мусили перебувати у суворо визначених місцях планети Земля, щоб створювати невідомі нам види енергії, яка використовувалася у

налагодженні зв'язку між планетами за мільйони миль космічного простору.

Хочу лише наголосити: В. Тьед і Т. Сирченко — не знали одне одного. Його, правда, ніхто не викрадав. На відміну від медіума з українським прізвиськом, він дійшов висновку дослідницьким способом.

І треба ж статися такому збігу, що долина китайських пірамід — це один із найсильніших на планеті вузол ікосаедро-додекаедричної структури планети.

Не так давно, у 1981 році, російські географи М. Гончаров, В. Макаров і В. Морозов висунули феноменальну теорію, суть якої наступна. У центрі ядра Землі знаходиться «живий» кристал, який росте і має форму ікосаедра і додекаедра (20- і 12-гранника), що вкладені один в одного, як «матрьошки». Ця штука — не мало і не багато — утворює енергетичний каркас планети!

Грані цих ребер проектують на поверхню Землі точки аномальної і особливої енергетичної активності типу Бермудського трикутника, а таких «зварйованих» місцин, до речі, не так уже й мало. То ми просто зациклилися на тих Бермудах.

А тепер — найголовніше. Супердревні цивілізації, які були розвинутішими від нас на три чи тридцять голів вище і які вміли, приміром, будувати піраміди, чого нам нині із нашою науково-технічною неврас-тенією і не снилося, розташовулися саме у цих точ-

ках планетарної акупунктури, які протикали ці самі вершини ікосаедра звідтам, із ядра. Із енергетичного епіцентра, де знаходиться одвічно зваблюючий людську фантазію «філософський камінь» — геокристал у центрі розплавленого ядра планети.

Його дія шириться не лише горизонтально по поверхні планети, що тримає його у своєму лоні, а здатна виходити далеко за межі атмосфери.

І чому нефіліми чи атланти, або ще інші, досі невідомі надмудрі предтечі розмістили піраміди саме у тих місцях, де вони стоять, а не в інших? І що там вони нашепотіли Тетяні Сирченко і наділили її здатністю бачити вогненні стовпи, що здійснюються в космос?

І врешті, звичайно ж, феноменальний провидець сучасності Едгар Кейсі не знав про винахід чи гіпотезу російських учених. Але за добрих півстоліття до їхнього проривного відкриття він описав, як вирішувалася енергетична проблема в... Атлантиді.

Атланти були могутньою, як би це сказати, нацією, але без імперських замашок, коли на освоєну галичанами сибірську газову глу спадкоємці Єжова—Берії пробують невтомно і безуспішно посадити всю Європу із її серцевиною, тобто Україною. Не були вони схожими й на королівську сім'ю саудів із кількома тисячами нероб-принців, які впустили на землю Мекки і Медини іновірців-янки охороняти головний нафтовий резер-

вуар планети, що й розлютило їхнього брата по крові Бен Ладена із відповідними наслідками.

Для атлантів перетворювати вуглероди в енергію — те саме, що для нас нині водяні млини будувати у кожному селі.

Кейсі каже, що вони знали інший вид енергії — енергію «вогненних каменів і магічних кристалів», які володіли немислимою для нас енергетикою і управлялися екстрасенсорикою (психікою людською) та черпалися із того самого силового каркаса Землі, із ікосаедра, із геокристала матінки Землі.

І тут я просто подумав про... Біблію, бо розвивати асоціацію, що виникла, — значить писати окрему книгу. А асоціація така — Всевишній вручив Мойсею Ковчег Заповіту, у якому було сконструйовано джерело неймовірної енергії, що йшла від... кристалів, вмонтованих у цей пристрій із рук Творця, пошуки якого є головним сенсом людства у процесі його нинішнього самоусвідомлення.

Але залишимо на наступний раз запоморочливе осмислення таємничого і страшенно манливого феномену — невідомого виду енергії, у порівнянні з яким наші АЕС і ядерні боєголовки у міжконтинентальних ракетах виробництва Леоніда Кучми — просто сірникові коробки.

Наразі сфокусуємось на хвилі пірамідальній, що спонукає до координат гігантоманії, яка при наочному спогляданні доводить кров до точки кипіння.

Бо коли за дві години льоту із Каїру я приземлююся у Дубаї, майже торкаючись шпиль Джур Халіфа, відчуття переживаєш все-таки земне. Дух перехоплює, але по іншому, коли ліфтом зі швидкістю майже такою, як виведення Гагаріна на орбіту, виводить вас на найвищий оглядовий майданчик, на який за всі тисячі століть піднімалася людина над планетою, стоячи на рукотворній тверді. Джур Халіфа — нинішній світовий рекордсмен найвищої на планеті хати — має вісімсот метрів. Найвища на планеті споруда має нині арабсько-мусульманську прописку у глобальному мегаполісі (раніше лідирували американці), з обвалу цін на нерохумомість у якому розпочалася світова фінансова криза.

Джур Халіфа, щойно зведений, слава Богу, не обвалюється, але злегка хитається. Пташки літають десь внизу, але власноручне мацання металоконструкцій все-таки надає вашим відчуттям хоч і понадземний, але реальний сенс.

Найвища нині на планеті споруда — «хатка» майже кілометр у висоту — не може не захоплювати, але вона не залишає загадок. При оптимальній аналітичній потузі цю модерну велич можна збагнути — як вона була створена. Слава і ще раз слава зодчому ХХІ століття, що підніс наші можливості на таку висоту, але інструментарій цього піднесення цілком доступний нашій невичерпній психіці. Ціною неймовірних вольових зусиль я все-таки піддався на неперевершений екстрім

і здолав елементарний фізичний страх, погодившись сфотографуватися на скляному даху цього модерного вавилону. На вершині Джура Халіфа дух перехоплює, але свідомість можна і не втратити.

Але ось те, що, будучи озброєним потужним біноклем, можна розгледіти звідси, поза межами цієї свідомості. Можна розгледіти, бо йдеться про ще один мійкрорайон сакрального міста, яке ми чомусь назвали Близьким Сходом. Хоча він ще такий далекий від нашого остаточного усвідомлення його космічного призначення. Закуток цей — Ліван, а на території цієї красивої держави кедрів існує така штука, що зветься Баальбек.

Розпочнемо зверху, тобто підемо вниз по хронологічній драбині. Останніми залишили свій слід легендарні римляни, які звели саме тут храм свого головного бога Юпітера. Дивно, правда, чому на цій околиці імперії, а не на одному із семи пагорбів Вічного міста. Це те саме, що мавзолей із калмицьким богом розмістили би не на Красній площі у Москві, а на крайній півночі у Воркуті.

Чому це місце було важливішим для римлян, ніж сам Рим? До речі, вони були не першими, бо перед ними не менш богошукаючі греки, які захопили цю землю після Александра Великого, нарекли це поселення Геліополісом (місто Сонця) і також збудували храм своєму шефу над богами Зевсу.

І уся ота храмово-божественна спадщина, така страшенно давньоантична — все ж у часі ближча до нас, ніж до терміну створення фундаменту, який щораз використовували цивілізації Греції і Риму, котрих Енгельс називав дитинством людства. Бо вважав, що з них ми, європейська цивілізація, народилися.

Використовувати фундамент попередніх віків для нового храму — штука звична. У галицькому селищі Олесько є замок, до якого поляки їздять, як мусульмани до Мекки, бо тут було гніздо численних їхніх королів, яких на правах завгоспа опікував Михайло Хмельницький, син котрого Богдан-Зіновій згодом так дав прикурити цьому монаршому потомству, що при одній згадці про нього єдинокровна шляхта донині здригається.

Але поляки в Олеську збудували свій королівський замок на фундаменті вже чисто княжого українського палацу.

Точно так само у Баальбеку — храми на фундаменті, що на тисячі літ старший від цих святилищ — зовсім недавніх, хоча далеко до нашої ери.

Врешті, чого сюди варто завітати саме після пірамід? А тому що твердження про найбільші споруди на землі типу усипальниці Хеопса чи удвічі більших китайських аналогів — то істина не в останній інстанції. Прошу порівняти: якщо кам'яні блоки, з яких наскладали пірамід у Єгипті, важать в середньому по

4—12 тонн, то блоки у фундаменті сакральної споруди Баальбека — від 4 до 1100 тонн. Десять метрів довжиною і чотири шириною. У 2-3 рази вищі ці трилітрони від людини.

Ясна річ, сучасна світова будіндустрія, яка будує хмарочоси на кшалт дубайського Джура Халіфа, — то мурашка нікчемна, якби їй поставити завдання споруджувати хатину із таких блоків.

Як їх можна пересувати із неблизької каменеломні? Не те що вирахувати — уявити сучасна людина не в змозі. Однак вона у змозі переконатися, що ці «камінці» вирізалися машинним способом — надточними пилами. Точність і рівність нарізання будматеріалів така, що одну тисячу тонн садовили на другу тисячу тонн і зазор між рядами такий, що просунути 100-доларову купюру неможливо. Мікронно-електронна точність.

Фахівці кажуть так: у тих предків, або сказати прямо богів, мусила бути така технологія, яка перетворює вагу на нуль. Невагомість. Не у космосі. А на землі. Хоча, це так, припущення, на рівні наших елементарно-мінімальних знань зразка початку третього тисячоліття після Хреста.

А далі — більше. Виявляється, наземні «малята»-піраміди у Гізі — так само на таких же гігантських платформах у порівнянні із їхніми, як уже наводилися цифри, мініатюрними ваговими категоріями.

Різного роду чудасію я сприймаю із різного роду долею здорового глузду, якщо він узагалі доречний у таких випадках. Але для мене, християнина, є, може, єдиний випадок, про який прийнято вживати хоч і за-
ложеноу, але фундаментальну фразу — це святе.

Святим є місто між Небом і Землею — Єрусалим. Свята земля, якою ступала нога Живого Бога, у якого я вірю. Бо не вірити, що Ісус Христос — не земного, а божественного походження, може або цілковитий диявол во плоті, або так само викінчена мавпа у людській подобі. Може, це християнський фундаменталізм, але людей, які не вірять у Христа, я за людей не маю. Мавпа. І крапка.

Але цього разу — йдеться про фундаменталізм єрусалимський у буквальному сенсі. Будівельному. Знову — відкриття на грані божевілля, бо під Єрусалимом — точно такі самі кам'яні глиби, як у Баальбеку.

Коли Соломон будував тут Храм для зберігання Ковчегу Заповіту, сконструйованого Богом і врученого Мойсею, у нього не було потреби розпочинати із фундаменту. Фундамент тут, у синайському високогір'ї був. Був раніше, ніж у Баальбеку чи в Гізі.

Дивовижний сучасний мислитель, наш земляк і громадянин Галактики Захарія Сетчин, робить на основі детальної, цілком наукової аргументації, висновок: ці гігантські платформи із надвеликих і надміцних кам'яних блоків зводилися для погашення вібрації під

час функціонування космопорту на території усього Близького Сходу із центром у самому центрі Священної гори Єрусалиму.

І хто це робив? Прилітав сюди і звідки, будував, відлітав, знову прилітав? Хто?

Відповідь — у кінцевому пункті нашого самоусвідомлення, до якого ми неодмінно дійдемо трохи згодом, а наразі підемо вузькою стежиною в глиб логіки, виключно пірамідальної. На жаль, оглянути наступний комплекс пірамід, які гіді у Гізі чомусь називають могилами фараонів, видається недоступним.

І не тільки через обмежені фінансові можливості автора, а через вкрай обмежені на нинішньому етапі технічні можливості теперішнього, як відомо від майя, п'ятого, комплексу людства.

Хоча воно, людство, чомусь вважає досягнення свого науково-технічного прогресу видатними (ті, що будували піраміди, сміялися б з нас, як для нас кумедними виглядають прояви раціоналізаторства і вінахідництва в мурашнику на узліссі).

Так от туди, де задокументовано наявність наступних пірамід, літаки не літають. Йдеться про Марс.

Люди туди особисто ще не добралися, але настирливість їхня просто не знає меж, що й викликає адекватну реакцію. Справа у тому, що цей неблизький сусід поки що не виявляє особливої гостинності до земних безпілотних візитерів. Суворий Марс заслужив у до-

слідників космосу репутацію справжнього кладовища літальних апаратів, посланих із Землі і примарс-
нених.

Вони виходять із ладу з незрозумілих із Землі причин, а сага про пару «гнідих коней» — міжпланетних космічних станцій «Фобос-1» і «Фобос-2» — то взагалі перевертає нашу свідомість догори ногами.

Я щиро зізнаюся, що цю, можливо, найбільшу сенсацію в історії людства й у моєму особистому житті, що для мене важливіше, я пропустив із поважної причини. То було літо 1988 року, коли у Львові відбувалися перші мітинги, з яких, як мені тоді справедливо видавалося, розпочнеться розвал СРСР. Дуже хотілося прикласти й свої зусилля до творення нової посткомуністичної цивілізації на Землі, у якій знайдеться місце й новій державі Україні.

А тоді ж «Известия» — практично найавторитетніша газета часів гласності і перебудови — повідомила, що станцію «Фобос» знищив так само неприродний, а рукотворний, штучний літальний апарат. Оскільки події відбувалися над територією Марса, — очевидно, то було НЛО, що напало на наш «Фобос», марсіянського походження, а може, й ні. Може, з-поза меж Сонячної системи.

Через кілька днів, коли був збитий «Фобос», головна інформаційна програма Центрального телебачення СРСР «Час» у прайм-тайм, о 9.00, сповістила, що пе-

ред кончиною міжпланетна станція встигла зробити розвідувальні знімки і передати додому. На фото із Марса виявлено реактивний літальний апарат велетенських розмірів і невідомої конструкції. Космонавти на Марсі, але не ми. Можливо, вони й «шльопнули» наш «Фобос».

Якби я сказав, що в порівнянні із цією інформацією політ уперше в космос Гагаріна — це те саме, що заскочити за сусідський паркан за яблуками, то я би нічого не сказав. Не було ніколи нічого епохальнішого і грандіознішого за значимістю, ніж ці події за тисячі тисяч кілометрів від Землі.

Але куди нам було тоді, у нашому мурашнику, до них, коли йдеться про наш окремо взятий хутірець. То червона плямка на земній мапі під назвою «СРСР» розпливалася на очах. Союз дихав на ладан, і земляни потерпали, щоб не потрапити під руїни богоборської імперії.

Але все-таки є у глобальних центрах управління людством, про що піде окрема розмова в іншій книзі, така структура, як Комітет з пошуку позаземних цивілізацій Міжнародної академії астронавтики. Ця інстанція спільно із Міжнародним інститутом космічного права у відповідь на інцидент із російськими космічними розвідниками розробили документ, з яким навіть не піднімається рука порівнювати різного роду там «Декларації прав людини». Називається документ, на моє переконання, №1 для усіх нас, — «Декларація

принципів діяльності, що настає після виявлення позаземного розуму».

Категорична вимога «Декларації» — не вступати у контакт і не вчиняти жодних дій до вироблення вселенського рішення на основі консенсусу, все-таки який не є, але розуму земного.

Після того, як пальнули «Фобос», стало не до жартів. А як пальнуть з необачності, перш за все нашої, по самому нашому «шарику» Земля, з якого ми їм запускаємо всіляких там дратівливих метеликів у вигляді недолугих фобосів.

Це не наш час цілковитої профанації свободи слова, коли тобі це слово видасть таку свободу, що жоден психіатр не встановить діагноз. Тоді супервідповідальні за достовірність інформації, тим паче наукової, радянські змі відкликання «утечки» про марсіянські події так і не дали. Хоча тему зміксували, очевидно, з огляду на вищенаведену «Декларацію».

Але повернемося до наших баранів, себто до пірамід, які, власне, й привели на не надто комфортний Марс, де температура повітря в обід — плюс 30, а опівночі — мінус 80 (кланяйтеся Всевишньому, що створив нам такі ідеальні умови).

Коли вже американський космічний розвідник «Марінер-9» передав свої фотографії із Марса на Землю, фахівець із космічної геології Джон Маккоулі вигукнув: «Так це ж місто майя на Марсі!»

Вдалося сфотографувати не що інше, як піраміди. П'ять великих і двадцять малих. Хоча тут уже потребує уточнення числова термінологія. Пам'ятаєте, найвища, китайська, — 300 метрів, що удвічі вища від піраміди Хеопса. А тут, на Марсі, висота — тисяча метрів. Їхні найменші — значно більші від наших найбільших. Зрештою, з точністю до навпаки, якщо порівнювати дві наші планети: Земля за масою у 10 разів важча від Марса.

Була створена спеціальна комісія, яка мала сказати — що це таке на знімках? Спеціалісти першого ряду світової науки із NASA Девід Чендлер, Френсіс Грехем, Брайян О'лірі, Девід Вебб, а також письменник Річард Гоагленд прийшли до консенсусу — це не природні утворення, а збудовані споруди, що зведені тут рукою творчо чи якимось лапотворно п'ять тисяч років тому.

Плюс-мінус — тоді ж, коли й у Гізі. Цілу галактичну трасу прокладали, виходить. Шкода, що ми далі за Марс ще не забралися, де, видно, пірамід тих — як голок на їжаку.

Знайшли і марсіянського Сфінкса. Старший брат нашої найбільшої на Землі скульптури із антропоморфним зображенням обличчя — це півтора кілометра довжиною і п'ятсот метрів висотою.

У мене є фото із нашим рідним Сфінксом, до якого я доїхав маршруткою із центру Каїра за 40 хвилин. Цікаво, із марсіянським прототипом відзнямкується мій внук чи аж правнук?

А тим часом відчалимо подумки із марсіянського екватора, поки температура тут за кілька годин не впала вниз на 100 градусів, і приземлімося на круги своя — на оті щемливі круги, якими оповита рідна усім землянам земля свята.

Близькосхідна, бо коли наш національний літописець давав відповідь — откуда есть пошла Русь-Україна, то тут, кажуть вчені мужі, таїться відповідь на головне, чого нам, чи буде та кончина світу, чи ні — не оминути, себто йдеться не про кінець, а про початок, — про те

ОТКУДА «ЕСТЬ ПОШЛО» ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ.

В одного із найбільших російськомовних українолюбів, який закликав: «Москаль, на Украину зуби не скаль», є ще й інші слова, які мені надто імпонують.

В коммунизм из книжек верят средне,
Мало ли что можно в книжке намолоть.

Коли вже пішла така відверта розмова, то, справедливості ради, не можу не сказати, що у Біблію теж вірять «средне». І не тільки атеїсти. Біблія — хоч і святе, але письмо. Слово, а не діло. А ми живемо, коли все ще існує, хоч і доживає, епоха матеріалізму. А матеріалістам діло давай.

Ну добре. Бог створив Адама із глини, а Єву із ребра. А як саме створив? Якими такими технологіями? Ми ж не темна маса Середньовіччя — ми вчені мужі, самі мало не боги, в космос літаємо, нам аргументацію подавайте до алегоричних притч біблійних.

Коли геніального творця сучасної психіатрії Карла Юнга, який встановив реальність людської душі, спитали «Чи ви вірите в Бога?», геній не міг не відповісти геніально: «Я не вірю. Я знаю».

Себто він не тільки вірив, а як створіння винятково високого IQ знав, що Бог є.

Звичайно, повірити у те, що Бога як начала усіх начал і Творця галактичної гармонії і довершеності немає, набагато важче, ніж у те, що він є. Що Бога немає — аргументів практично немає, якщо розібратися. Що Бога немає — у це треба просто вірити. А щоб повірити у те, що Бог є, варто лише озброїтися знаннями, себто знати.

Але повернемося до нашого вузького питання — звідки взялася людина, яка, за календарем майя, у кількості семи мільярдів примірників має пройти Судний день і згинуті в абсолютній своїй більшості. За винятком, скажімо, 144 тисяч спасених.

Кінець кінцем. Досить лякати. А який був початок? Як усе починалося?

О, то був довгий марафон. Я теж книжній науці вірю «середне», але вона вирахувала, що найперші

форми життя на Землі виникли чотири мільярди років тому.

Мій добрий друг, посол Китаю в Україні Яо Пейшен, якось запросив мене у свою резиденцію на вулиці Грушевського і почастивав дивовижним блюдом із натурпродукту, який в одну пору року кваліфікується як рослина, а в іншу — вже як тварина. Так для «чайників» можна пояснити найдоступніше народження життя — трансфер із одної команди в іншу — із флори у фауну. Правда, і без китайської мудрості можна здійснити експеримент щодо того, що сталося чотири мільярди літ тому, коли виставити на сонце скислий овочевий салат і в ньому заведуться черв'яки.

Хоча черв'як — то мало не людина у порівнянні із одноклітинною амебою, яка була нашим щонайпершим пращуром. А тоді треба було аж три мільярди, щоб перейти від одної клітини до багатоклітинної живності. Уже належить перейти на сотні мільйонів, встановлюючи час витворення хребетних, які володіли центральною нервовою системою. Досить пальців на одній руці, щоб встановити час народження серед численної звірини чогось такого, подібного на людину.

І вже зовсім недавно — 300 тисяч літ тому — витворився наш славний пращур — кроманьйонець. Учені мужі стверджують, що він так був схожий на нас, що якби його зараз оживити, поголити, одягнути, то він би запросто затесався непомітним у гущі широких

народних мас, що невпинним потоком пливають Хрещатиком.

Я й нині стверджую, що більшість із сучасників — це типові кроманьйонці, особливо, олігархи: чим більше мільярдів (не років, а доларів), тим менше того самого IQ.

300 тисяч років до нашої ери — так прийнято вважати вік «царя природи» — сучасної людини. Homo sapiens — людина розумна. Бо що, власне, вирізняє людину від тварини? Розум. У нас він є, а у братів наших менших його немає. І чим менше тієї сірої речовини у людини, тим ближче вона до тварини.

І чим більше, то ближче до кого? Правильно, до Бога, бо Бог — це логос. Слово — це Бог. Розум. Постулат Біблії. Чотири мільярди треба було, щоб стати на ноги і, взявши у руки палицю, збити нею яблуко із дерева. А щоб вийти із печери і піднятися у космос — якихось 30 тисяч.

Ми, коли пудрили мозги росіянам із їхнім єдиним економічним простором, то запустили на саміті СНД формулу про різношвидкісність інтеграції країн СНД у різного роду реанімаційно-інтеграційні проекти Москви.

Різношвидкісність. А тут виходить така цікава естафета на двох: перший круг — за 4 000 000 000 літ, а другий — за 30 000 літ. Виходить так, що швидкість другого бігуна виросла у 130 тисяч разів. Коли дру-

гий спринтер прошпарив свою стометрівку, як Валерій Борзов у Мюнхені — за 10 секунд, то його товариш по команді перед ним цю ж відстань здолав за два з гаком тижні!

Як вам такий спорт? Ну, той, перший, навіть не стаєр, а якийсь доходяга, що навіть не просувався, а повз міліметр за міліметром.

Найперший висновок — не могли вони бути з однієї команди. Але ззовні — однаково двоногі одноклубники, що виступають за збірну планети Земля. Ну добре, якщо вони — із одної команди, то той другий отримав якийсь немислимий допінг.

Мені подобається хід ваших думок, шановний читачу. Правильно, *Homo sapiens* — це різко вдосконалений варіант усіх попередніх.

Вдосконалений до невпізнання.

Хоча тут щодо впізнання вперше появляється ознака — на кого він подібний? На свого вдосконалювача. На Бога. Богоподібний. На Нього став подібним настільки, що практично перестав бути подібним на себе.

Але повернемося знову на мить на бігову доріжку еволюції. Якби не було божественного втручання і швидкість еволюції не тільки неандертальця, який не вмів мислити, а тільки гребсти під себе, як нинішні його безмозглі нащадки-товстосуми, якби він розвивався тими ж темпами, що й попередні мільярди літ, то на сучасний рівень еволюції, на рівень сучасної Лю-

дини він прийшов би через 40 мільйонів років. А так вийшло — 40 мільйонів за 30 тисяч обертів Землі навколо Сонця.

Як так вийшло? Якби це довелося пояснювати першим християнам, які вірили у біблійну версію сотворення світу, то вони б мене не зрозуміли. Але я пояснюю християнам ХХІ століття і кажу: сучасна людина створена шляхом генної інженерії. Бо пращур Адама був ще останнім кроманьйонцем. А сам він, перший наш патріарх, перший богоподібний наш прабатько — продукт божественного і земного.

Марксисты-ленінці, які гордилися, що походять від мавпи, Чарльза Дарвіна скомпрометували. А тим часом він мав рацію. Примат людини справді еволюціонував. На тому першому крузі світового рекорду із найповільнішого повзання. Але потім із цього гуманоїда Бог сотворив Людину, проти чого Дарвін не міг заперечувати, бо був людиною глибоко віруючою.

Я чому кажу, що невіруючий є повним відмороженим дебілом-неандертальцем. Ану зупиніться бодай на мить і відірвіть від молотьби бабла й огляньтесь навкруги. Усе тут на Землі перебуває в гармонії. Все тут на своєму місці. Літає, плаває, повзає. Росте, цвіте, всихає. Гине і народжується. Викінчена картина у лоні матінки природи.

Усе вписується у загальну картину, крім Людини! Ну не вписується вона тут, ця у мільярди разів геніальніша

від усіх інших істота. Чужа вона тут на Землі — Людина!

Не могла вона утворитися такою, як вона є, із її божественним Розумом тут!

Не від світу цього вона тут? А від якого світу?

Ми пишаємося собою, і небезпідставно, статус наш тут просто неймовірний. Але нас, якщо не усіх, то найбільш досконалих, постійно довбе в голову —

ЗВІДКИ МИ?

У Біблії фігурують цілком конкретні історичні особи, і першопатріарх серед них — Аврам. Народився він у 2123 році до Ісуса. Жив у місті Ур у Месопотамії. Був не бедуїном, а жерцем, тобто посвяченим у Божий промисел.

І тут ми підступаємо під твердині найдавнішої на планеті цивілізації — Шумер.

Тому самому пращуру Адама у статусі людини мислячої забрало зо два десятки тисяч літ, аби додуматися взяти у руки заточену палюгу й орудувати нею як сокирою. І, може, він був у цьому амплуа таким же кілером, як вбивця Троцького — агент КГБ іспанець, бо оволодіння знаряддям праці і зброї на той час могло вважатися видатним класовим досягненням.

І от у тому самому сакральному місці, у якому безперечно після Другої світової війни воюють мільярдні людські цивілізації, між Тигром і Евфратом, у цьому божественному межиріччі, виникає згромадження, язик не повертається сказати, кроманьйонців.

А інших — начебто не було. Виникає не від світу цього вперше на планеті, як з неба впала, така незбагненна тим тодішнім печерникам штука, як держава. Звідкись буруться враз грамотні люди, які створили писемність, — куди там до Гутенберга разом із Маклюеном та його навроченою інформаційною, постіндустріальною епохою. Першолюди пишуть трактати з медицини, видають посібники із астрономії. Для них архітектура Сонячної системи така ж зрозуміла, як для нас конструкція табуретки.

Як довго йшли до цього? А нізвідки і нікуди не йшли. В одну мить усе те, що зветься життям людини на Землі, зі всіма інфраструктурами, устроями, філософіями, і сама ця людина — в одну мить усе це впало з Неба! Ніякого розвитку, жодних еволюцій і всіляких там революцій. Не було — і вже є!

Не маєте? Нате — тримайте!

Але усе по порядку. Для будь-якої держави чи цивілізації головне — залишити письмову версію про себе. Ким були, приміром, перші президенти України, — через тисячу літ знатимуть пращури із сучасного Інтернету. І плюватимуться. А тим часом ці ж

правителі могли б подбати про свою честь і гідність. Бо раз уже вляпалися в Історію, то з неї заднього ходу немає. Але кого там цікавить така штука, як ім'я. Бабло победіт добро. А коли ім'я в історії — гівно, кого вона цікавить, ця історія, бо яку віллу і на якому острові із неї побудуєш?!. Президенти залишаються в історії не такими, якими вони себе нині, на престолі сидючи, пихато уявляють, а як ми, літописці, їх зобразимо для нащадків. Якби були мудрими — носили б нас на руках.

Але то наш українсько-хуторянський ліричний відступ.

Найбільше багатство Шумеру — записана їхня історія. На тисячах тисяч джерел клинописним шрифтом. Усі жанри присутні тут, і перш за все, як би по-сучасному сказати, офіційна історіографія. Діяння богів і царів. На Землі і на Небі. Міфологія? Якщо на Небі? Ні, задокументована історія.

У 1869 році французький вчений Жуль Опперт увів в обіг цей термін — Шумер. Начало начал.

Постіндустріальну, інформаційну епоху, у яку ми живемо, як відомо, відкрив, як зоряну туманність Андромеди, канадський мислитель Маклюєн. Його геніальна книга «Галактика Гутенберга» містить не тільки це відкриття, а є одою винахіднику друкарської справи, яка вивела людство різко на новий, вищий виток розвитку.

Але за кілька тисяч літ до Іоанна Гутенберга шумерські друкарі уже вміли користуватися шрифтами

і чудово володіли друкарською справою у нашому нинішньому сенсі.

А містобудування за три тисячі літ до Христа навіть за фрагментальними артефактами просто вражає масштабами будівельної справи. Що вже говорити про легку промисловість! Рівень був такий, що шумери могли б скласти нині конкуренцію китайцям, які заповнили весь світ товарами широкого вжитку. Ткацьке діло не уступало друкарському. Шумери вдягалися, як римські патриції, правда, за тисячі і тисячі літ до них.

Видатний шумеролог, професор С. Крамер, усередині минулого століття переклав один із численних творів, який можна причислити до такої науки, як політологія. У ньому детально розкриваються засади державного і суспільного устрою із праобразом сучасного двопалатного парламенту. Тут же — детальний і перший в історії людства опис перших шкіл, досліджень із космології і космогонії, збірник прислів'їв і приповідок, бібліотечний каталог, кодекс законів та коментарі до них із впровадженням самого поняття суспільного порядку і соціальної справедливості, обґрунтування соціальних реформ, календар землероба. А підручники з ботаніки, зоології, географії, теології, математики. А збірники пісень для уроків співів із нотами. Перелік предметів ширший, ніж у нашій середній загальноосвітній школі.

А тепер — про найголовніше: створене шумерами Святе Письмо — це першоджерело, у порівнянні з яким Біблія є лише його конспектом, а тому вважати Старий Завіт, так би мовити, ідеологічною базою лише тої нації і держави, яка нині має державну столицю у Єрусалимі, — історично неоправдано та науково некоректно. Біблія як виклад того, що записано про події у Шумері й далі, стосується усього людства.

І все це — набір усіх компонентів того, що зветься теперішньою людською цивілізацією, враз, одномоментно впало на Землю!

Зерно людства, людського життя і саму її величність Людину на Землю занесли якісь незбагненні космічні вітри.

Був на Землі круглий НУЛЬ цивілізації, а відтак стало усіх 100 відсотків того життя, яке ми нині маємо і яке трохи наче поліпшуємо такими примітивними цяцьками, як демократія, але ще більше компрометуємо різного роду гонитвами за такими примарами, як комунізм.

Не будемо йти слідами Аврама і його нащадків. Бо про все це достеменно можна довідатися у Старому Завіті. Зупинимосся на тому, звідки він походить і де, відповідно, він отримав божественний наряд на звершення своєї місії.

Лише нагадаємо дати: 3800 літ до нашої ери Шумер досяг розквіту, а у 2123 році Аврам вирушив з Ура, щоб

започаткувати діяння, які привели до приходу на Землі Живого Бога Ісуса Христа.

І це вже не український, а біблійний відступ. І знову повернемося у Шумер, щоб спитати — звідки воно все це взялося, бо легко сказати — з неба впало.

Виявляється, творці і мешканці цієї протоплазми сучасного людства таємниці із того — звідки вони взялися — не роблять. Навпаки, вони дуже детально і протокольно скрупульозно описали, хто і як їх створював.

У 1971 році відчайдушні вчені із США отримали урядове схвалення дуже вже фантастичного, хоча реального проекту. Вони запустили безпілотний космічний апарат із феноменальною місією, який називався адекватно — «Піонер».

Посланець Землі мав за 21 місяць не тільки дістатися до Марса, а й пробратися через пояс астероїдів і наблизитися до крайнього від нас Юпітера. Розрахунок спеціалістів із NASA був такий, що юпітерське гравітаційне поле мало б його викинути за межі Сонячної системи.

А далі «Піонер» міг стати гостем на планеті, гості з якої навідувалися до нас. На «Піонері» розмістили послання із розповіддю про людську расу, про розміри людини і засади її функціонування та внутрішньої конструкції людського тіла. А також подано інформацію про третю від Сонця планету, тобто нашу

Землю, — яка вона і де її шукати у разі чого, якщо когось там, за межами Сонячної системи, зацікавить.

Ясна річ, перед американцями постало питання — якою мовою передати інформацію! Не англійською ж! Хоча якби це робилося за рішенням політбюро ЦК КПРС, то товариш Суслов наполог би на «общепринятом, на котором разговаривал Ленин, потому как не может быть, чтобы там, за пределами Вселенной, не было наших единомышленников по строительству коммунизма».

Американцям у цьому відношенні було легше — вони ж комунізм не будували, тому правильно ви здогадалися: послання вони склали мовою шумерів, бо саме у Месопотамії найпереконливіше засвідчено присутність надмудрих візитерів з Неба, яких шумери називали своїми творцями та іменували богами.

Біблія називає цих творців Шумеру — ніфілім, а у літописах шумерів — аннунаки. Ви вже чули це слово кілька сторінок вище? Саме їм я приписую авторство пірамід, Баальбеку і багато чого незбагненного, як, приміром, ще одне диво на околиці ще однієї культової столиці (Лондон) — Стоунгендж.

Вважають, що нефілім уперше навідалися на Землю майже півмільйона літ тому. Привела їх мета, так би мовити, прагматична: на Землі їм потрібне було золото.

Чи не від них йде таке просто магічне і фанатично пристрасне ставлення землянина до цього металу?!

А тим часом цінність його — у його фізичних властивостях, як головного матеріалу в електроніці. І можна собі уявити, яка вона була у цих аннунаків, які гасали галактиками, як ми літом у Дубай чи Анталію.

Вчені останнім часом переглянули теорію про місце першої популяції людей сучасного типу. Практично нарешті дійшли згоди, що нею є Південна Африка.

А чому? А тому, що саме тут були копальні, у яких нефілім здобували золото. Правда, жили вони не тут. Використовували вахтовий метод. Літали, як галичани на місяць-другий до Сибіру, і назад. А нефілім літали в околиці майбутнього Кейптауна із Шумеру, де облюбували собі постійно-тимчасове місце проживання на чужій планеті.

У Книзі Буття місцеперебування богів, а разом з ними й Адама, описується досить детально. І спеціалісти прийшли до однозначного висновку, що рай — Едем — омивається двома річками — Тигром і Евфратом. Оскільки рай земний знаходився там, де ріки змішували свої води на побережжі Перської затоки, вірогіднішою видається гіпотеза, що Едем знаходився на півночі, а не на півдні межиріччя. Шумерське ім'я дому богів звучить, як Е.ДИН, а божественний титул цією ж мовою звучав, як ДИН.ГІР — справедливі правителі із ракет.

Лише з часом нефілім збудували у Месопотамії велетенський космопорт, але існує думка, що вперше

вони все-таки приводнилися — так, як зображено на численних артефактах — в герметичній капсулі. Тому у шумерських текстах перші візитери виходять із космічних кораблів, як із небесних лодок, а пасажери описуються, як люди-риби, що вийшли із небесних субмарин.

Вибір місця приводнення видається оптимальним ще й тим, що Месопотамія володіла одразу двома водними просторами для маневру — Індійським океаном на півдні і Перською затокою на заході.

Приводнившись на поверхню Індійського океану, перші розумні істоти направились у Месопотамію, де заснували перше на планеті поселення. Місто називалося — ЕРІ.ДУ — «дім, зведений далеко».

Звичайно, далеко, якщо міряти із периферії Сонячної системи. Саме звідтам нефілім дивилися на нашу планету, давши їй сьомий номер у Сонячній системі.

Із шумерського літопису є змога ознайомитися із Списком царів, які правили тут. А відтак розпочинається найцікавіше. Бо як належить історичним хронологам, подаються роки правління того чи іншого владика. І тут навпроти імен царів цифри просто вражають:

Алалум — 28 000;

Алалгур — 36 000;

Енменлуанна — 43 000

Думузі — 36 000

Убартуту — 18 000.

Тоді, як бачимо, обмеження правління каденцій не було, і не було потреби у якогось шумерського Путіна на догоду заокеанським демократам пропускати один раз якогось Медведєва, аби потім повернутися знову.

Боги не були б самі собою, якби гралися у демократію. А от поняття правлячої каденції у них було. Один термін називався один шар і дорівнював 3600 рокам. Полічіть вищенаведені терміни, і ви отримаєте відповідно 8, 10, 12, 10, 5 шарів.

Звичайно, від такої політичної математики у читача опускаються руки. Мовляв, і ви цю міфологічну фантасмагорію видаєте за історичну фактологію?!

А тепер гляньмо на Сонячну систему, яку відображали шумери у своїх хроніках. Вона відрізняється від нашої, яка існує у сучасній науці. Про її будову знає учень середньої школи, необов'язково відмінник: «Сонячна система складається із одинадцяти планет — Сонце, Земля, Місяць, Меркурій, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон».

Наче прописні істини. Але зауважимо лише, що знання такі ми отримали порівняно недавно, бо Уран був відкритий тільки у 1781 році, а вже після захоплення Москви Наполеоном, тобто у 1846 році земляни знайшли Нептун, а Плутон став нам відомий аж після того, як Гітлер прийшов до влади, — у 1930 році.

Так, з інтервалом у століття, Земля відкривала своїх близьких і далеких сусідів. А шумери володіли повною інформацією — скільки є усіх планет і як вони крутяться-вертаються — ще майже шість тисяч літ тому! Бо всі ці планетарні відкриття XVIII—XX століть вони наносили ще тоді на свої небесні карти!

Тоді ж вони знали й те, що відкрив нам у 1543 році Коперник, — усе крутиться навколо Сонця, а не навколо Землі. Для нас за півтора тисячоліття нашої ери то був переверот у людському світобаченні. Бо у своєму відкритті творець сучасної астрономії признався перед самою смертю, боячись гоніння ортодоксів. А для шумерів такі геніальні прориви нашої світової науки — як два рази по два.

Більше того, вони знали більше, ніж ми знаємо нині. І те, що різнить нашу карту Сонячної системи і їхню, є визначальним. Бо вони стверджували, що Сонячна система складається не із 11, а із 12 світил. І взагалі, б'є наповал їхня космологія — ота дванадцята планета — це батьківщина їхніх надрозумних творців-богів. Аннунаків-нефілім.

Коли Господь звертався до уродженця шумерського Ура Аврама, ведучи мову про майбутні покоління, то сказав: «Подивися на небо і порахуй планети». У Біблії, і не тільки у ній, ця цифра сакральна. Йосиф порівнював себе і своїх братів із 12 небесними світилами, а патріарх Яків благословляє своїх наслідників, порівню-

ючи їх із 12 зодіакальними сузір'ями. А божественні пантеони не тільки Месопотамії, а й хетів, хурритів, греків налічують 12 богів. І хоча людство вже привчилося до класичної одиниці виміру — 10, далі фігурує 12 грецьких титанів, 12 племен Ізраїлю, 12 апостолів Ісуса Христа. Глибинний смисл завершення обертального циклу містить 12 у китайській філософії.

Усього цього, скажу чесно, я ще не знав у 2003 році. На стіл тодішнього президента України було покладено кілька варіантів його доповіді з нагоди 12-ї річниці України. Глава держави вибрав текст, написаний мною, і прочитав його на врочистому засіданні у палаці «Україна». Шукаючи композиційного ходу, я заклав в основу концепт про 12 років, як тривалість циклу, і розбив державотворчу проблематику України на 12 блоків. Донині не покидає відчуття — сакральна дванадцятка просто магічно володіла мною, коли я писав цей текст офіційної стратегії юної, але знакової для людства держави, про що треба говорити докладно й окремо.

Та поринемо знову в Небо — чому ми донині не відкрили Дванадцяту планету? Де вона на Небі?

І тут ми повертаємося до знаменного числа й уже згадуваного числа — 36 000. Це період обертання планети Нібіру — батьківщини нефілім — навколо Сонця. Її орбіта — у 3600 разів довша. І ми можемо побачити її один раз на 36 000 років, коли вона опиняється на мінімальній відстані від нас.

Хоча, ліпше цього не бачити. Бо тоді нашою культурою трясє так, що по усій земній суші наступає те, що у Біблії названо Потопом.

Очікування «Дня Господнього» у древніх шумерських, а відтак біблійних текстах, що практично одне і те ж, означає повернення дванадцятої планети — Трону небесного, що вже у Новому Завіті позначається як очікування Царства Небесного.

Саме із вторгненням Нібіру у Сонячну систему пов'язуються не тільки творення життя і людини на Землі, а й усі галактичні події.

На жаль, щонайбільше 36 000 літ тому не виявилось телескопа, щоб зафіксувати Нібіру. Але тінь дванадцятої планети бродить по Галактиці...

У 1999 році, як це не часто буває в науці, два незалежних учені, планетолог Д. Мурреєм і фізик Д. Матес, в один голос заявили про нову планету, яка запеленована десь за орбітою Плутона. Подив множився на страх, бо новобранець значно переважав масу планети-гіганта Юпітера, яка є найбільшою у нашій, тобто Сонячній, системі, — її радіус в 11 разів перевищує радіус Землі, а маса дорівнює 318 масам нашої планети, а загалом маса Юпітера удвічі більша, ніж усі інші планети, разом узяті.

Наскільки я зрозумів із викладок кар'єрних астрономів, нову планету вони візуально не бачили, але відчули її появу за наслідками її вторгнення, коли потрясло усією

нашою геліополією. Джозеф Брейді знову вирахував візитерку. Вона вже знаходилася від Сонця на відстані 63 астрономічні одиниці. Що означає — в межах Сонячної системи. У 1981 році, вже за даними NASA, знову вилетіла невидимка за 80 мільярдів кілометрів від Землі, і з масою, у 80 разів більшою, ніж наша Земелька.

І цю хроніку можна продовжувати. Привид бродить...

Нефілім — це назва божеств із Нібіру за Біблією, а у шумерських текстах вони іменуються, як уже говорилося, аннунаки, що буквально із мови Шумеру перекладається так — ті, що зійшли із небес. Куди вже точніший переклад і промовистіша етимологія.

Перша група богів-астронавтів на чолі із богом Енкі перебувала тут вісім шарів — 28 800 тисяч літ, а відтак Верховного замінив новий «начальник бази». А найголовнішого бога, який залишався там, на Нібіру, звали Енліль.

Людські останки, знайдені не так давно у Південній Африці і передані на обстеження у Єльський університет США і голландський університет Кронінгена, виявили вік у 7690 років. Виходило щось неймовірне — саме батьківщина Нельсона Мандели стає колискою людства. Тут народився гомо сапієнс! Африканці мали змогу втерти носа всім патріархам людства з Євразії, коли обстеження рудокопів показали, що тут застосовувалися передові технології десь так 100 000 літ тому.

Отут із знахідок у Преторії коло замикається — аннунаки, рядові боги із Нібіру, добували тут золото для своєї електроніки, щоб долати мільярди мільярдів кілометрів у своїх галактичних мандрівках. А про те, що вони робили це, свідчили численні зіккурати — збережені до нових часів споруди шумерського космопорту, в порівнянні із яким Байконур — просто гра у пісочницю.

Але повернемося до шахтарів-аннунаків, бо там вирішується наша людська доля. Серед численного шумерського епосу особливо варто виділити трактат «Атрахасіс», який переклали Дж. Ламберт і А. Міллард. Тема цього твору — повстання аннунаків, виглядає так, із соціальних мотивів. Важкою видалася шахтарська праця, як для богів. Бо серед нефілім були правителі, а були й прості трудівники.

І от у результаті повстання, щоб загасити конфлікт, виникла ідея, одностайно затверджена на раді богів-правителів, — для гірничовидобувної промисловості створити примітивного робітника:

«Праматір богів, нехай вона створить людину.
Роботу богів на нього покладемо,
Працю богів доручимо людині —
Нехай несе людина іго боже», —

гласить десь так приблизно сюжет, який ляже в основу біблійної оповіді про створення людини.

Варто звернути увагу на одну промовисту деталь біблійного сотворення світу. У Книзі Буття характерним є використання Всевишнім множинного числа, коли мова йде про створення людини:

«І сказав Бог: створимо людину по образу Нашому і подобию Нашому». У цьому ж дусі витримана риторика, коли Адам здійснив первородний гріх. Божественна реакція знову формулюється невідомо до кого у множинній формі: «Адам став як один із нас, знаючи добро і зло».

У Старому Завіті дуже чіткою є теза, що людина не причисляється до богів і що вона не спустилася, як вони, з неба.

Нове створіння отримало ім'я — Адам, від слова «адама», що шумерською мовою означає — порошок земний. Тобто Адам перекладається як землянин. А ті, що звідтам, — аннунаки, або по-біблійному — нефілім.

І тут ми підходимо до кульмінації — як була створена людина, бо одного рядка із Біблії нам не те що для віри, а й для розуміння, для знання — замало. Потрібне, як до статті закону чи конституції, — тлумачення.

Конкістадори, які першими із протилежного берега Атлантики навідалися у Месоамерику і відкрили дивовижну спадщину майя, хвалилися, аж пінилися: скільки різного роду язичницької літератури цих «дикунів» вони знищили. Гітлер із його спаленням Гейне відпочиває.

Слава Богу, шумерів виявили вже на значно вищому рівні європейської цивілізованості, позбавленої середньовічного фанатизму. Тому, хвала Всевишньому, тисячі томів шумерських бібліотек збереглися, і тільки б вистачило хисту перекласти їх усіх достеменно, що й робиться безнастанно впродовж останніх десятиліть.

Епос про творення людини можна було б назвати наймилішою нашому, людському серцю ліричною поемою. Чи радше одою її величності Людині, яка є вінцем усього, створеного Всевишнім, або величальною симфонією гармонії Людини із її Творцем.

Але попри гордість за нас, богоподібних, яка розпирає груди, я вгамую іскрометні емоції і зберу в кулак променисті фібри душі, якій хочеться співати при одній згадці, що вона отримала таке прекрасне земне пристанище, як створене богом людське тіло.

Зберу все душу роздираюче, аби спробувати викласти наступний кульмінаційний сюжет як науково витриману лекцію із генної інженерії.

Не вписується останнє слово наукового генія сучасного людства у біблійні координати, але всі світила від науки приходили до висновку, навіть якщо блудили на шляху до істини, що вона, істина, там, де релігія, віра в Бога, накладається — один до одного — на науку, у віру в людину.

Уявіть собі, що п'ять тисяч років тому вас запросили на комплексний урок із анатомії, астрономії, історії

рідної країни та теології у шумерську середню школу, де один із найближчих праправнуків Адама подає вам урок на тему, передбачену планом районного відділу освіти і рекомендовану Міністерством освіти Демократичної Республіки Шумер, —

ЯК МАВПОПОДІБНИЙ КРОМАНЬЙОНЕЦЬ СТАВ БОГОПОДІБНОЮ ЛЮДИНОЮ.

У Книзі Буття (вірш 26—27) сказано: «І сказав Бог: створимо людину по образу Нашому. По подобию Нашому. І створив Господь Бог людину із праха земного, і вклав у нього дихання життя, і стала людина живою».

Для створення «по образу і подобию» істоти, яка вже існує, необхідно, щоб новостворювана істота володіла набором генів свого батька. Є така штука, як хромосоми, які є всередині кожної живої клітини і визначають фізичні та інтелектуальні характеристики потомства.

Хромосоми ці є стержнями, на які нанизані довгі нитки ДНК. За наявності лише чотирьох нуклеотидів ДНК можна уявити собі ланцюг комбінацій, і у цей ланцюг вкраплюються хімічні «сигнали», які запускають або зупиняють синтез. Синтезуючі ензими діють, як

хімічні посередники, активізуючи РНК, які виробляють білки для побудови м'язової тканини і множини диференційованих клітин живого організму, запускаючи імунну систему. Це і називається продовженням роду — продукуванням потомства «по образу і подобию».

Новостворену богами людину шумери називали ЛУ. У буквальному сенсі перекладається як приручений.

На глиняних таблицях з Месопотамії зображено безліч образотворчих ілюстрацій, як це робилося. Справа у тому, що мова не йде про стопудовий креатив. Створення з нуля, на порожньому місці. Не створення із нічого чогось, а саме про своєрідне приручення йде мова.

Коли Енкі доповідав володарю Нібіру (дванадцятої, їхньої рідної, планети) про свій план, то він повідомив, що у нього є ідея створювати новий вид не з нуля, а використати існуючий гомінід шляхом його вдосконалення «по образу і подобию».

Далі пішла вже технологія. Йдеться про божественний елемент, який описується як субстанція, і земний елемент, який називається глина. У перекладі на наукову мову, як десятки тисяч літ тому, так і тепер, — про змішування божественних генів аннунаків із земними генами мавполюдини шляхом запліднення яйцеклітини його самки. Виходить так, що Адам став першою людиною із пробірки. Штучне запліднення — штука банальна як для людини ХХІ століття.

А тоді, як скрупульозно описують першоджерела Біблії — шумерські історичні хроніки, — процесом керував бог Енкі. За розподілом обов'язків серед нефілім — президент академії наук. Він звелів богині Нінту «намішати глини». До речі, все робилося руками цієї Богині Землі і дружини мудрого Енкі.

Нінту діяла строго за інструкцією. Належало отримати два екстракти — із аннунака, і для цього нею був підібраний молодий бог. Вона взяла у нього кров і «ширу», а відтак за допомогою очищаючих ванн отримала есенцію. Те, що вийшло із крові, було названо ТЕ.Е.Ма, що перекладається як «те, що скріплює пам'ять». Тепер це називається ген.

Другий елемент, отриманий із молодого аннунака, — «ширу» — перекладається як плоть. Чоловіча сперма.

Два елементи Нінту ретельно перемішала. Потім першочоловіка часом називали ЛУЛУ, що перекладається як змішувати. По-теперішньому найбільш влучне означення — гібрид.

З другого боку, яйцеклітинка другого учасника процесу — самки мавполюдини — так само очищалася у виключно стерильних ваннах, а відтак поміщалася у так звану посуду — форму. Тут яйцеклітині належало пробути визначений термін, поки вона вже на другій стадії змішувалася із субстратом двох божественних елементів.

Наступний етап — запліднена і відформатована яйцеклітина повинна була — за всіма правилами генетики — реімплантована у матку жінки.

Уявляєте, завданнячко — кому народити першу на Землі людину! Тут навіть у богів голова піде обертом. Але всі ризики виявилися меншими, ніж монументальність божественної мети — започаткувати на одній із планет однієї із систем — Сонячній — рід богоподібних істот!

Після тривалих вагань керівник проекту Енкі доручив головну роль у проекті своїй дружині — Нінту. То було ризиковане експериментування над найближчою тобі особою, але Нінту усвідомлювала, що вершиться, тому погодилася.

А вершиться не багато не мало — започатковується рід людський на сьомій планеті Сонячної системи під назвою Земля!

Започатковується жива порода богоподібних істот, яких ще не було і немає довкруг Сонця за мільярди мільярдів кілометрів і за довгі світлові роки.

Звичайно, за простір поза межами планетарної системи нашого улюбленого Сонця розписуватися не будемо. Бо там таких систем, як наша із дванадцятьма планетами, включно із Нібіру, — просто несть числа. І просто треба бути круглим профаном, аби бити себе в груди, що вже у такому масштабі — ми одні єдині.

«Анахарсіс» описує глибокі душевні переживання божественного подружжя. Це був перший проект генної інженерії зі створення істоти мудрої, і впевненості у кінцевому результаті не було навіть у таких надмудрих істот, як нефілім.

Поки плід визрівав, Енкі перед своїми однопланетниками оголосив, що головну місію взяла на себе його божественна дружина, яка новому створінню «буде давати народження» і «долю йому призначить» і таким чином рід людський нехай буде створений.

Було прийнято наступне рішення про послідовниць Нінту. Було відібрано чотирнадцять нефілім, яким належало стати наступними людськими матерями.

Зібрались богині народження.

Сіла між ними Нінту, підраховуючи час,

Долю визначала на дев'ятий місяць.

І коли прийшов дев'ятий місяць,

У призначений час відкрила лоно.

Над сонмом нефілім, яких рід людський нарече по всіх континентах упродовж наступних сотень літ богами, першоматір піднесла над головою новонароджену і вперше сотворену богоподібну істоту — патріарха роду людського Адама:

Це я сотворила, мої виплекали руки!

Не знаю, як вам, читачу, але опісля ознайомлення із цією оповіддю, у яку можна вірити чи, згрішивши, не вірити, але Нінту — божественна прародителька родом із Галактики — назавжди ввійшла у мою покірну свідомість. Я відчуваю, як у мою терзаючу саму себе і шукаючу істину сутність торкнула крилом сама ця Істина, бо, за словами Спасителя, пізнай істину, і вона визволить тебе.

Але повернемося до божественної хроніки. У викладений спосіб було приготовлено достатню кількість «глини», щоб одночасно могли завагітніти чотирнадцять богинь народження.

Відломила чотирнадцять кавалків глини:
Сім вона поклала направо,
Сім вона поклала наліво,
Цеглину — посередині між ними.

Чому такий поділ? Засобами все тієї ж генної інженерії вийшло так:

Зібралися в мудрості і пізнанні
Богині народження — сім і сім їх
Сім мужів вони створили, сім вони створили жінок,
Долю людей накреслила МАМІ.

Коли вже появиться первісток роду людського, у текстах Шумеру Нінту прибере інше ім'я, чи то божественне, чи то людське? А може, найбільш божественне,

найдорожче зі всіх людських наймень — мовою шу-
мерів — Мамі.

Мама всіх нас, сущих богоподібних за сотні тисяч
літ! Мама — українською мовою, а дарителька життя
нашого — так само звучить й на інших мовах світу! Бо
всі ми походимо від неї, від Нінту-мами!

Професор Мічиганського університету Веслі Браун
поставив собі за мету — встановити час і місцезна-
ходження нашої праматері на основі порівняльного
аналізу мітохондріальних ДНК.

Для цього він узяв кров 21 учасниці, котрі були
відібрані за спеціальною методою, як у соціології на
ток-шоу українських телеканалів, — щоб були пред-
ставлені різні раси і національності.

Так от, незалежно, де вони живуть зараз, європеїди
вони чи вузькоокі, блідолиці чи темношкірі, щирі ук-
раїнки чи розв'язні москальки, або такі ж часом пихаті
польки, — усі вони по усій Землі походять від однієї
мітохондріальної — за ДНК — праматері, яка жила у
Південній Африці 180—300 тисяч літ тому.

Саме там і тоді було повстання аннунаків, що спри-
чинило до творення гібриду бога і гуманоїда — лю-
дини.

Колеги пана Брауна, Вілсон і Марк Стоункінг, прове-
ли аналогічні обстеження плацент уже 150 жінок, пред-
ки яких прибули у США із Європи, Африки, Близького
Сходу, Азії, а також плаценти жінок із племен Австралії

і Нової Гвінеї. І знову той самий результат: усі вони походять від того ж південно-африканського предка плюс-мінус 200—250 тисяч літ тому.

У редакційній статті авторитетний у наукових колах журнал *Science* у номері від 11 вересня 1987 року зробив висновок, що «Африка є колискою сучасної людини» і що «за даними молекулярної біології, сучасна людина появилась в Африці приблизно 200 тисяч років тому».

Сенсація пішла по усьому світу. Знаний на всіх континентах *National Geographic* сповістив людство: «отримана відповідь на запитання, звідки ми прийшли. Із Південно-Східної Африки».

San Francisco Chronicle винесла у заголовок супер-сенсацію тисячоліть — «Знайдена Праматір!»

Лондонський *Observer* так само на першій сторінці розміщає велетенськими літерами те, що має велетенське значення для нашого самоусвідомлення: «Із Африки: шлях людини до панування над світом».

Блискучий мислитель Захарія Сетчин наводить такий факт, який чомусь уже нікого тепер не дивує, а ще кілька десятиліть літ тому це була «бомба»:

«У місті Олдхеме на північному сході Англії появилась на світ Луїза Браун. Це була перша дитина із пробірки, зачата не батьками, а у пробірці за методикою, розробленою Патріком Стептоу та Робертом Едвардсом. За 9 місяців до народження дівчинки вони

використали спеціальний інструмент, щоб вилучити дозрілу яйцеклітинку із яйчника місіс Браун. Помістивши яйцеклітинку у спеціальний розчин, вчені «змішали» її — саме так висловився доктор Едвардс — зі спермою чоловіка місіс Браун. Після успішного запліднення яйцеклітинка була поміщена у чашку з іншими поживними речовинами, де вона почала ділитися. Через 50 годин клітин було вже вісім, і на цьому етапі ембріон був імплантований у матку місіс Браун. Під спостереженням лікарів ембріон успішно розвився, і врешті-решт вагітність завершилася кесаревим розтином.

«У нас дівчинка, і вона просто чудова!» — вигукнула лікар-гінеколог і підняла дитину вгору.

Точно так само, як це зробила 200 тисяч літ тому Нінту!

Якби цю розповідь я вмістив у шумерський епос, ви б, шановний читачу, нічого й не помітили. Але, як стверджують висновки вчених, розтиражовані світовими змі, між цими подіями — сотні тисяч літ. І тоді це був початок. Початок людства. Творення першої людини Богом.

І останнє. У слухняних християн, чи навіть мусульман чи іудеїв, які сповідують Біблію, шумерський трактат може викликати вагання. Адже у Старому Завіті Бог створив людину, а тут така-от множинна, поіменна деталізація.

Якщо звернутися до древньоєврейського біблійного тексту, а його прийнято вважати оригіналом, то там сказано, що людину створив ЕЛОГІМ, що у буквальному перекладі означає «боги», а не Бог.

Та й потім, яка може бути суперечність, коли Біблія — то лише конспект того, що написано у шумерських першоджерелах. Отже, у тому викладі тільки констатація акту створення людини, а у ширшому і вичерпному першоджерелі — детальний науковий звіт-виклад — як це було зроблено.

Не забувайте, насамкінець, що Аврам, єврейський першопатріарх, родом із Ура — шумерського міста, а за фахом — жрець, тобто мислитель-науковець, завдання якого — пізнавати істину, закладену у рідних йому шумерських текстах.

Ура цього, як і інших численних міст, побудованих нефілім із дванадцятої планети Нібіру, немає на сучасній карті. Слава Богу, залишилася безліч артефактів, писаних і рукотворних. І тут ми замикаємо пізнавальне коло — звідки і чому у цій святій близькосхідній місцині взялися піраміди.

«Після Всесвітнього потопу Баальбек став частиною посадочного коридору аннунаків, які вели до космодрому на Сінаї, що мав замінити зруйнований коспорт у Месопотамії. Цей коридор мав розпочинатися з вершини гори Арарат, проходити через Баальбек і закінчуватися у Гізі, де були побудовані піраміди...

Долина Бекаа орієнтована вздовж саме цієї лінії із північного сходу на південний захід. А велика піраміда у Гізі та інший орієнтир на Сінайському півострові, що окреслюють посадочний коридор, знаходилися на однаковій відстані від Баальбека, підтверджучи, що під час розробки нового космопорту він, як такий, уже існував до того», — пише Захарія Сетчин.

Резюмуючи, не можу не сказати, що все так просто і зрозуміло, хоча артефакти, як і факти, — вперта річ. Але на Близькому Сході, що сукупно бачиться не просто як космопорт, а портал зв'язку Землі із космічними візаві, залишається незбагено багато таємниць за сімома замками. Ковчег Заповіту зник, а проникнення усередину пірамід, де можуть зберігатися вищі знання, залишається завданням непосильним для людства. Уявіть собі, гостювати у космосі поза межами атмосфери — це вже запросто. А зайти у гості до рукотворної хатини під назвою піраміда — поки що не під силу. Ще не доросли. Ще нам цього не дозволено.

Хто не дозволяє і чому? Вістря наших шукань намагаємося проткнути товщу тисячоліть. Але відбиваючись від твердинь минушини, знову падаємо горілиць на постамент власного, нашого нинішнього буття, і у цьому роздираючому пізнавальному пориванні мимоволі доходимо до істини — ну що там предвічні епоси із віщими візитерами і божественними творцями, коли свідомість нашу свердлить нинішня реальність, бо не лише у часи шумерських богів, а нині

МИ НЕ САМІ НА ЗЕМЛІ.

У підсумковій стадії третьої світової «холодної війни», коли Борис Єльцин диригував виведенням російської армії з Німеччини, Норвегія офіційно звернулася до російського «царя» з настійливим проханням — забрати, врешті-решт, свої підводні атомні кораблі із скандинавського узбережжя. Мовляв, те, що ви окупували нашу берегову лінію, нам було відомо достеменно давно, але «проти лома — не було прийому», особливо коли це лом московський, та ще й підводний і, не приvedi Господь, ядерний.

Росіяни били себе в груди і клялися на чому світ стоїть, що вікінгам ввижається. Бо ніколи стоянки кремлівських субмарин у норвезьких територіальних водах не було і не могло бути.

То був момент, коли тривала окупація Східної і Центральної Європи із 1945 року Червоною Армією якось незбагненно добровільно завершувалася, тому росіянам, що буває рідко із європейцями, вірили.

А куди дінешся. Тим паче що звична і підозріла підводна метушня наче уляглася. Хоча скандинави залишалися при своїй думці, бо те, що рій субмарин терся об їхні холодні береги, було для них як два рази по два.

Якби вони звернулися офіційно не до Єльцина, а до легендарного Командувача Військово-морськими

силами СРСР, адмірала Горшкова, то отримали б не традиційне російське «нет», а відповідь, близьку до ймовірної або точної.

Згаданого адмірала я пам'ятаю ще із шкільних років, коли він стояв поруч із Леонідом Брежнєвим на трибуні і був такою ж легендою на морі, як Жуков на суші.

Що таке «холодна війна» не наземна, а підводна, — окрема захоплююча сага, бо там, на глибині, практично ніколи не було холодно. Там не раз усе було на волоску, коли ядерні тягачі США і СРСР дивом розминалися, щоб не зіткнутися у царстві Нептуна лоб у лоб.

Напруга підводної міжнародної обстановки була постійно на рівні Карибської кризи, допоки американці і росіяни не збагнули — у Світовому океані вони не одні.

Але змирилися з цим у смертельно небезпечний спосіб. 5 жовтня 1960 року радіолокаційна станція США у Гренландії забила тривогу небаченого після гарячої війни альярму — з боку СРСР рухається ціла армада ракет у напрямі США. Ті, що сигналізували з РЛС, не сумнівалися — совіти напали на Америку. Світова війна стала фактом. У штабі стратегічної авіації у місті Омаха оголосили тривогу. В одну мить у повітря піднялися бомбардувальники із ядерною зброєю на борту. З хвилини на хвилину пілоти чекали команду із Пентагону про нанесення удару у відповідь по об'єктах на території Радянського Союзу і східного блоку.

Поки тривала ця пауза, «радянські» ракети раптом розвернулися і помчали у протилежному напрямі, а відтак зовсім пропали із радарів ППО США.

То були не ракети із СРСР, а НЛО із космосу. Але світова війна не розпочалася з іншої причини. Та сама команда про фатальний удар у відповідь не поступила тому, що... айсберг перерізав кабель, від чого втратився зв'язок із Пентагоном, звідки наказ бити по Москві таки віддали!

Хто посунув айсберг, який врятував світ? Може, ті, що так необачно спонукали двоногих «сліпих кошенят» сплутати їхні літальні апарати зі своїми недолугими ракетами і мало не самознищили себе.

Згодом уже экс-шеф ЦРУ Р. Хілленкоттер у різкій формі закликав Конгрес США перестати гратися з вогнем, тобто приховувати інформацію про НЛО і робити вигляд, що вони не існують. Догратися можна до знищення людства і планети. Його підтримав командувач військ ППО НАТО у Центральній Європі, генерал Шассі, який у своїй доповідній писав відкритим текстом: «Якщо ми й надалі будемо заперечувати існування НЛО, в один прекрасний день їх сприймуть за керовані ракети противника, і може статися найгірше».

Врешті, у «Договорі про зменшення небезпеки виникнення ядерної війни», який підписали СРСР і США у 1971 році, за наполяганням військових і вчених політики записали, що «обидві сторони зобов'язуються не-

гайно повідомляти одна одну про виявлення непізнаних об'єктів системами попередження про ракетний напад».

Між собою розібралися. Але безпрецедентна, прямо скажемо, міжпланетна морська битва біля берегів Пуерто-Рико все ж відбулася. Американці проводили широкомасштабні навчання своїх Військово-морських сил. Рейдували один поза іншим авіаносець «Уосп», ціла армада ескортних кораблів, ясна річ, мало не флотилія субмарин, а у повітрі — протичовнові літаки.

За планом маневрів, відпрацьовувалася техніка виявлення корабля противника. Ймовірного корабля ймовірного противника. Бо росіян тоді поруч Пуерто-Рико не було.

Але раптом противник виявився справжнім. Підводне НЛО кружляло навколо американської армії зі швидкістю, невідомою для людської морської справи, — 300 кілометрів за годину. Відтак пірнало на глибину, чого люди ще далеко не навчилися робити — на шість кілометрів углиб. І був «вірогідний противник» розмірів немислимих для підводного флоту США чи СРСР. Гостя запеленгували і забили тривогу.

Мало сказати — позаштатна ситуація. Врешті, відбулося зіткнення. Випадково, а може, й ні. Рознесло на тріски американський корабель і гостьову субмарину. Земні організатори маневрів хотіли прибрати із води уламки на місці «загибелі ескадри», але їх туди не до-

пустила... інопланетна флотилія. Подібні до загиблого НЛО у стислий час опинилися на місці катастрофи, а відтак зникли, як і з'явилися.

Коли американці услід за ними теж опустилися, аби підібрати бодай залишки загиблих моряків, слід у буквальному сенсі простиг. Не знайшли навіть жодного шурупа. Прибирання було абсолютним. Забрали до єдиної гайки уламки і свої, і наші, земні...

Якось невдовзі після війни Сталін запросив Корольова і передав йому для ознайомлення приголомшливу інформацію, добуту на Заході шпигунами із Головного розвідувального управління. Сергія Павловича навіть не випустили із папкою із Кремля, а виділили окрему кімнату для вивчення на місці. То була таємниця за сімома печатками.

Батько космонавтики тоді переконав Сталіна, що НЛО, а саме про це йшлося у донесеннях розвідки, не є і не можуть бути продуктами військово-промислового комплексу США і, відповідно, зброєю масового знищення.

Що це таке? — думали тоді, можливо, дві наймогутніші на планеті людини. Корольов не міг дати відповіді. Вважав, що цей предмет треба вивчати. Сталін поставився до такого трактування із розумінням.

Якщо ви знайдете у бібліотеці підшивку популярної за часів СРСР газети «Социалистическая индустрия», то у номері від 23 вересня 1977 року натрапите на

унікальну як для газети ЦК КПРС і радянської преси загалом інформацію. Йшлося про те, що 20 вересня того ж року на світанку над Петрозаводськом раптом спалахнуло велетенське світило.

Рухаючись над містом, воно трансформувалося у гігантську «медузу» й осипало будівлі потоками яскравих променів. Відтак «медуза» попливла у бік Онезького озера, а на її місці над містом якийсь час висіла напівкругла яскраво-червона порожнина чи небесна впадина.

Зафіксовано свідчення десятків очевидців. Своєрідне розслідування вела Академія наук СРСР. Ось записи одного із «слідчих», професора В. Ажажи: «Спочатку із НЛО висунувся вертикально вниз центральний промінь, потім появились і витягнулися до землі периферійні промені. Ілюзія зливи була повною. Деякі люди навіть чули шум дощу, хоча було сухо. Видовище приголомшувало фантастичністю. Очевидці говорили: нам хотілося заритися в землю».

То була неймовірна краса, але поза межами людської психіки. Людей проймав такий страх, що справді хотілося щезнути, бо візуальний, і не більше, контакт був поза межами людського терпіння.

«Вивчення аномальних атмосферних і космічних явищ, причин їх виникнення і впливу на роботу військово-технічних засобів і стан особового складу» — так формулювався новий напрям радянської науки і техніки.

Чи до кінця розуміли атеїсти із політбюро ЦК КПРС, що вони проявляють тривогу про «особовий склад» усього людства, але у Радянському Союзі вищим політичним керівництвом було прийнято рішення про створення двох проектів і структур — «Мережа МО» (військовий варіант під егідою оборонного відомства) і «Мережа-АН» (цивільний варіант під егідою Академії наук СРСР).

Предмет вивчення — НЛО. Наголошую: проблема необізнаних літальних апаратів стала напрямом державної діяльності СРСР.

Про що це свідчить? Про те, що НЛО — доконаний факт нашої дійсності. З наукової і державної точки зору НЛО — те саме, що заперечувати, що Земля кругла чи що на небі є Сонце.

А про що уже це, у свою чергу, свідчить? Раз ми визнаємо наявність НЛО як наявність у кожного з нас власного тіла, то ми — не більше не менше — визнаємо, що ми на Землі — на суші, у повітрі і під водою — не єдині. Тут ми — не самі.

Є такий термін милозвучний — флап, від англійського слова flaps — хвилі. Так у науці називають парад НЛО, тобто таке явище, коли їх багато появляється по всій Землі, і про це пишуть сотні газет по всьому світу.

Вперше це ввійшло в науковий літопис у 1896 році, коли «дирижаблі» над головами було виявлено прак-

тично водночас мало не у всіх великих містах США й у всіх штатах. Принаймні про це свідчить аналіз тогочасної преси.

Можливо, було би підтвердження і з інших континентів, якби такий аналіз зробили і в інших країнах.

Наступний, вартий уваги, флап був скликаний над Землею у 1908—1909 роках. Лише над однією Британією зависало до півсотні НЛО. Тут уже фіксація точніша, бо у наукових протоколах бачимо поруч із містами Нової Зеландії, Близького сходу, Америки і близькі нам Саратов чи Таллінн, а то й рідну Одесу.

21 вересня 1910 року мільйон землян стали свідками сотень велетенських кругловидих свічок над Нью-Йорком. Відтак мали таке щастя мешканці Ліверпуля і Лондона, Бухареста і Білостока, Жмеринки і Львова! Нарешті, надали високу честь моїм землякам, і сталося це у небі над Високим Замком у 1913 році.

Це засилля позаземної експансії відбулося практично за століття до того самого фіналу — завершення календаря майя. Випадково чи ні, але такий карколомний ХХ вік після Хреста розпочався феноменально. На фоні тих самих невщухаючих флапів 30 липня 1908 року велетенська штуковина, що нагадувала трубу, спис чи веретено, впала на Землю. На Росію. У Сибіру. Потім письменник А. Казанцев доволі переконливо доводитиме, що це потерпів катастрофу НЛО.

Спочатку летів із південного сходу на північний захід над басейном Єнісея і вибухнув на висоті 10 кілометрів над Землею. Епіцентр вибуху — басейн річки Підкамінна Тунгуска.

Назва так і залишиться — Тунгуська катастрофа. Не земна. Космічна. Це сталося не з нами, як у Чорнобилі. Це сталося з ними.

За сотні кілометрів від падіння не залишилося жодної шибки у хатинах сибіряків. Добре, що було літо, а то такої кількості скла не зібрали би вмиць з цілого світу, щоб вберегти хатнє тепло у 40-градусний мороз.

Уявіть собі картину: дві тисячі квадратних кілометрів, на яких первозданна тайга полягла сотнями тисяч могутніх дерев, які вмиць вивернулися вверх корінням рівними рядами, як сірнички.

Вибухова хвиля двічі обійшла земну кулю. Куди там нашим водневим бомбам, які придумав Сахаров, у чому потім гірко розкаявся.

Земля просто здригнулася. Від Сибіру до Атлантики ще дві доби небо світилося тотальним потужним салютом.

Що тут скажеш? Залишається лише подякувати, що не грохнулися на голови й обійшлося без масових, у сенсі, наших людських жертв. Хоча тайги шкода.

У Тунгусці «чорного ящика-самописця» пришельці не залишили. Але от на протилежному континенті, у штаті Нью-Мехіко, тутешнім фермерам пощастило

більше, ніж сибірякам. І не тільки тому, що шкода від падіння НЛО була незрівнянно меншою. І не тільки тому, що там не все згоріло, а залишилися запчастини від необізнаного об'єкта. Історичність в іншому — в Америці тоді, 2 липня 1947 року, фермер Вільям Брейзер виявив... живу істоту.

Не людину! На своєму полі. На місці катастрофи.

«Я побачив і підняв тонкий, майже невагомий металевий кавалок. Він був схожий на фольгу, яку можна було зімнути, але, на відміну від фольги, він знову набував попередньої форми. Ще там був невагомий рубанець. Наче із дерева, але це «дерево» не обгоріло, коли я пробував його запалити, а ніж не залишив на ньому навіть подряпини. Ще там були кавалки, схожі на віск чи пергамент. Тонкий шовковий шнур, який сам по собі розповзається у руках, але не рветься жодною силою. Невагома чорна металева коробка без накривки. Кавалок труби і чорна пластина з ієрогліфами, схожими на китайські чи давньоєгипетські. Потім віднайшлися й інші предмети із стовпчиками незрозумілих блідо-рожевих і яскраво-червоних надписів».

За кілька миль від цих уламків неіснуючих на Землі матеріалів було знайдено тіла чотирьох низькорослих гуманоїдів, один з яких був ще живий.

Треба такому статися, що у цьому ж містечку Розуеллі знаходилася база Збройних Сил США, яка локалізувала місце подій і засекретила все, що там було

знайдено і що про це говорили очевидці, хоча про катастрофу у Нью-Мехіко написано кілька книг і знято документальний фільм.

А тоді у місцевих мешканців взяли підписку про нерозголошення побаченого. Лише через тривалий час заговорили вже діти заляканих владою очевидців. От лише два із численних свідчень.

Френкі Роуз: «Батько ввійшов у кімнату дуже збудженим. Він сказав, що бачив щось з іншого світу. Були два тіла, які лежали на землі поруч з літальним апаратом, і була ще одна маленька людина. Ця маленька людина була ще жива. Батько сказав, що інші двоє були мертвими, а той, що залишився живим, був дуже сумний. Батько сказав, що він був схожий на маленьку десятилітню дитину із рожевою шкірою і сірими плямами на ній».

Грейді Бернетт: «Я підійшов дуже близько до тіл, щоб подивитися на них. Їхні голови були круглими, очі невеликі, вони не мали волосся. Тіла за нашими стандартами доволі малі, але їхні голови по відношенню до тіла великі».

Доволі довго версію НЛО американська влада або замовчувала, або заперечувала. Висувалися й інші версії, що, мовляв, це самі американці випробовували новий вид зброї, а оті тіла — піддослідні макаки.

Заново Розуелльський вибух грянув з новою уже силою майже через чотири десятиліття. Одного чу-

дового дня Д. Шандера, який був великим ентузіастом розслідування того, що сталося на фермі Вільяма Брейзела, отримав листа, у якому невідомий адресат надіслав йому документ під назвою «Меморандум для міністерства оборони». За підписом президента США Г. Трумена. І для першого Міністра оборони США Дж. Форрестала.

Про що йшлося у листі глави держави главі оборонного відомства тоді першої і єдиної ядерної держави на Землі? Можливо, загострював увагу Гаррі, що Курчатов близький до встановлення паритету і винайдення атомної бомби для Сталіна, чи інформував, що Оппенгеймер передав московським шпигунам матеріали, як цю клятву бомбу зробити для того ж паритету.

Резонно, що все це для Трумена могло бути важливим, але було інше, архіважливе — Розуелл. Йшлося про те, що вдалося заволодіти тілами «чотирьох низькорослих людиноподібних істот, викинутих із літального апарата незадовго до вибуху».

Розтин проводив доктор, всесвітньо відомий нейрохірург Д. Бронк. Було зроблено висновок, датований 30 листопада 1947 року: інопланетні істоти, маючи певну схожість із нами, номо сапієнс, реально є носіями зовсім відмінної від нашої форми життя!

ЕВЕ — майже як праматір Єва. Але ця аббревіатура означає — Extraterrestrial Biological Entities — Неземні біологічні істоти.

У тому ж таки «Меморандумі» Трумен дає доручення створити спеціальну структуру, яка б займалася інопланетянами. Вона стане знаною в історії, як легендарно-містична група «Маджестик-12». Знову сакральне число. Але імена-то які зібрані у цьому передовому загоні, якому належало вийти на передову, вже не земну, а галактичну.

Багато хто входив, так би мовити, за посадою, але у порівнянні із новим статусом посадове становище у земній владі — така дрібниця. Контр-адмірал Роско Хілленкоттер на той час був директором ЦРУ, а відтак зайнявся уфологією.

Ванневар Буш — помічник Трумена з науки, керував Манхеттенським проектом зі створення першої атомної бомби.

Генерал Нейтен Твінінг — найвища особа в американській армії, що називається начальником Об'єднаного комітету начальників штабів.

Хойт Ванденберг — начальник Центральної розвідувальної групи.

Д. Бронк — президент Національної академії наук США, всесвітньо відомий нейрофізіолог і біофізик, той самий, що робив розтин інопланетян.

Дж. Хансейкер очолював структуру, яка була попередницею NASA.

Адмірал С. Сауерс — виконавчий секретар Ради національної безпеки США.

Г. Грей — помічник президента з національної безпеки, голова Ради зі стратегічної психології при ЦРУ. Займався опрацюванням очевидців.

Д. Мензел — основоположник теоретичної фізики у США.

Генерал Р. Монтегю — шеф спеціального таємного ракетного центру.

Л. Беркнер — керівник космічних програм. Загальновизнане наукове світило у галузі магнетизму та іоносфери.

Що називається, імена. Але коли їх наче розсекретили, нікого в живих уже не було. За віком і своєю смертю відійшли в інший світ.

Трагічно покинув цей світ лише той, кому був адресований «Меморандум» Трумена. Міністр оборони Джеймс Форрестол. Уявляєте, яка на такій посаді має бути міцна нервова система і стійка психіка. Однак у головного силовика головної на планеті мілітарної потуги вона дала збій. Генерал опинився у психлікарні, де викинувся із вікна 16-го поверху. Що він знав таке, що не вмістилося у його свідомості і врешті привело його до рішення позбавити себе життя?

Із цієї смертельної точки нашої карколомної траєкторії все ж перейду до трагічного життя ще одного видатного та вкрай обізнаного військового розвідника Вільяма Мілтона Купера. Схожість у тому, що він теж став пацієнтом психіатрів, але різниця у тому, що

його безневинно і загадково застрелили поліцейські у власному мирному ранчо вже у 2001 році.

Стверджувати, що його знищила влада чи надвлада за його знамениту «Петицію звинувачення», немає прямих доказів, але за що тоді?

У 1989 році Купер направив свою петицію кожному можновладцю, що владарює над цим світом на Капітолію.

По-перше, він підтвердив ще раз події у Розуеллі. Визнав як високопоставлений розвідник реальність групи «Маджестик-12», яка згодом обросла ще більшою кількістю світлих голів і займалася монопольно всіма питаннями присутності інопланетян на Землі. Ця нова команда вже називалася Jason Society — Суспільство Джейсона. За наказом президента Ейзенхауера, у Неваді було збудовано секретний полігон Зона-51, який займався НЛО, включно зі створення імітацій та земних копій НЛО.

Далі був проект під назвою Sigma, завдання якого — вступити у контакт з інопланетянами. Що й було успішно зроблено.

Бартер виходив такий: вони дали технології для польотів на Місяць та інші проривні Нові Знання, а ми дозволили їм викрадати людей і тварин для їхніх експериментів.

І біда у тім, що наша сторона не подбала про моральні засади. Інопланетяни дозволили не кра-

цим із людей оволодіти неймовірною силою і піднятися над людством і над суспільною і державною владою, хоч і недолугою, але за визначенням гуманістичною.

А відтак до цієї традиційної влади прийшов президент, який вважав неможливим і аморальним й надалі приховувати від людства цей небезпечний діалог із прибульцями. Він поставив завдання відкрити карти — розсекретити інформацію про співпрацю з інопланетянами. Сказати людству правду. Звали цього президента Джон Кеннеді.

І вони його вбили. Як згодом і самого Купера, що він, до речі, передбачав. Так і писав: коли мене вб'ють, то все, що я обнародував, — правда.

Я не закликаю свято вірити. Up to you — як кажуть у таких випадках американці. На ваш розсуд.

Але із Купера візьму тільки один фрагмент — він уперше зробив спробу класифікації пришельців, яку нинішня уфологія доволі акуратно впорядкувала.

Прецедентів контактів, включно із зловісним явищем абдукції — викрадення землян «чужими», — тисячі. Є така цифра, наведена організацією американських уфологів МУФОН, — до 1988 року налічувалося й описано три тисячі контактів із аномальними істотами. Справжньою енциклопедією стали книги, недавно видані, двох британських вчених — Я. Стюарта і Дж. Коена.

Отже, у кваліфікації інопланетян першими можна назвати доволі агресивних і педантичних низькорослих «сірих», які володіють здатністю телепатії так само природно, як ми здатністю дихати. На відміну від нас, на кінцівках мають чотири пальці. Саме вони найчастіше займаються викраденням людей і проведенням експериментів над «піддослідними» двоногими «кроликами», включно із продукуванням гібридів шляхом схрещення нашої та їхньої раси.

Наступні пришельці виглядають як рептилії. Щось такого, як фантазія нинішніх кінематографістів, зображує допотопну живність на Землі, зокрема тих же динозаврів. До речі, є немала група людей, які розділяють переконання, що людина походить не від мавпи, а від... динозавра. Я особисто бачив під час дипломатичної роботи у Канаді, як такий неодарвініст не сходив місяцями з екрана всіх каналів, бо він на національних виборах виборював посаду... глави держави.

Далі йдуть знайомі нам герої, які зазнали аварії на фермі у Розуеллі і з якими зародилася найзагадковіша історія міжпланетної змови, «викрита» американським розвідником Купером.

Окремо виділяється щось середнє між попередніми двома варіантами і назване як неонпатали.

Так звані «древні» — це вже двометрові істоти жовто-зеленого кольору покриття. Ці велетні часто супроводжують вищенаведених карликів як шефів

і босів. Можна стверджувати, що вони найбільш людиноненависницькі гості на Землі. З ними краще не зв'язуватися. Бо експерименти, які вони здійснюють над людьми, перебивають будь-які відомі прояви людського садизму.

Їхніх антиподів у класифікації названо «блондинами». Вони не просто симпатизують, а захищають нас від вищенаведених агресорів. Вони володіють у людському розумінні божественними властивостями і можливостями, в тому числі телекінезом, телепатією, екстрасенсорикою. Вони найбільш схожі на нас, але значно вищі, усі, як один, просто красені за зовнішністю і статурою.

Я думаю, що вгадав те, що ви зараз хочете із захопленням сказати. Так це ж аннунаки! Цілком згоден. І мені також саме так дуже хочеться думати.

До речі, у контактах із усіма, крім останніх, зафіксована різко негативна реакція на ім'я... Ісуса Христа.

У те, що ми не самі, вірять мільйони людей. Точніше, вони не вірять, а знають. Два американських президенти — Дж. Картер і Дж. Форд — були просто апологетами цієї віри.

Такими «віруючими» були практично всі радянські космонавти. В умовах діалектичного матеріалізму і войовничого атеїзму їм неймовірно важко було висловлювати свої переконання. І все ж прочитати між рядками можна було навіть у таких кумедних

зіннаньх «будівників комунізму». Виступаючи перед комсомольцями, льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу Олег Макаров сказав так: «Якщо навіть інопланетяни будуть значно вище від нас у технічному відношенні, їм уже сьогодні є чого повчитися у нашого суспільства, що будує життя на принципах соціалізму і комунізму».

Хоча, виглядає так, що наші візаві не забажали переймати, можливо, найбільш людиноненависницький досвід в історії землян. Не випадково побутує думка, що практично миттєве знесення з лиця землі такої могутньої імперії, як СРСР, не могло статися без втручання надприродних сил.

Були серед роздумів космонавтів і цілком зрілі, як, наприклад, позиція двічі Героя Союзу А. Єлісєєва, який був перш за все вченим, доктором технічних наук, інтелектуалом: «Контакт двох цивілізацій зовсім не обов'язково повинен бути взаємним. Можливо, форми життя і рівень його розвитку на різних небесних тілах настільки несхожі, що одна із сторін може не підозрювати, що давно знаходиться у контакті з іншою».

Ті, що не підозрюють, — це ми, а не вони. Гадаю, ми зараз увійшли у таку фазу нашого розвитку, коли земна людина опинилася на порозі цього контакту. Точніше, окремі з нас уже за цим порогом.

Прийнявши як заповідь, що ми тут — не самі, належить йти далі галактичними стежками. І найперше,

на що невблаганно натрапимо у космічних блуканнях, — не менш приголомшливе, бо, ледь відірвавшись від земних пенатів, ми знову будемо шоковані власним відкриттям на першій же позаземній зупинці.

Ступивши на твердь під ногами за півмільйона кілометрів від рідної планети, Людина невблаганно прийшла до переконання, що

МИ НЕ ПЕРШІ НА МІСЯЦІ.

Порфирія Корнійовича не стало, коли Горбачов прийшов до влади, але якраз на фіналі третьої світової війни він вийшов на зв'язок із американцем. Власне, йому нічого було втрачати — за плечима — 12 літ ГУЛАГу, хоча проживав він не у Львові, а у Луганську, мав прізвище не Бандера і навіть не був бандерівцем, а якраз навпаки — був російсько-українським космополітично-езотеричним громадянином на «рідкісне» прізвище — Іванов.

А тягала його по нарах московська імперія за непослух більший, ніж націоналізм. Порфирій Іванов вірив у Бога і людську душу та мав дар цілителя та пророка.

А американцеві тому врятував життя не у ході третьої світової війни, а під час вторгнення янкі на чужу їм територію, якої немає на політичній карті Землі, зате

є на мапі Сонячної системи й яка іменується, як супутник нашої планети — Місяць, хоча у цьому є більш ніж поважний сумнів — у тому, що цей окраєць є усього лише небесним нашим попутником.

Едгар Мітчелл про Кліма Ворошилова не чув, але дорогу йому у Ворошиловград підказав... Нострадамус, у якого є такі рядки: «Перед тим, як здійсниться розвал імперії, станеться чудесна подія з поля, на якому знаходиться колона Порфірія, яка буде перенесена на вузлову скалу».

Тепер — усе по порядку. На початку 1971 року черговий американський корабель успішно причалив неподалік кратера Фра Муро на Місяці. Екіпаж складався із астронавтів Алана Шеппарда і того самого майбутнього ворошиловградського візаві Едгара Мітчелла.

А наразі він здійснював візит на Місяць. Як належить, вийшли із посадкового модуля і пішли гуляти кратером. Забрели так далеко, що земне начальство із Хьюстона втратило їх із поля зору.

На Місяці, як відомо, як і у нас тут під водою, — повітря нема, тому тривалість тутешніх мандрівок визначається саме запасом кисню у рюкзаку.

На Землі забили тривогу — запаси кисню давно мали закінчитися, а земляни не повертаються в автобус-модуль. Незважаючи на екстремальну ситуацію, її кваліфікували по-земному: коли ті, що мали поверну-

тися з мандрівки, не зробили цього, значить — вони заблукали.

У кращому разі. Власне, втратити дорогу додому посеред незнайомих місячних пейзажів — діло нехитре.

Із статусу заблукалих в оцінці своїх земних колег вони швидко перейшли у ряди перших місячних покійників.

І хоча Марка Твена серед них не було, вони могли трохи згодом вигукнути саме так, як увіковічний своє ім'я знаменитий письменник: «Чутки про мою смерть дещо перебільшені».

За мінусом цього перебільшення астронавти не тільки успішно віднайшли дорогу до модуля, а й не менш тріумфально добралися у США.

Правда, повернулися іншими людьми. Мало сказати — дивакуватими. Добровільно попросилися списати їх із рядів астронавтів. Різко стали глибоко віруючими.

Мітчелл уперше прибув у СРСР уже не просто як турист, а як засновник Інституту з вивчення зв'язків між Космосом і Людиною. А фото Порфирія Іванова, якого не знав досі і знати не міг, випадково побачив у газеті в одному із московських готелів. І сказав: ця людина врятувала мені життя тоді на Місяці.

Уже з-за океану послав у Ворошиловград своє фото із дарчим надписом: «Пану Іванову з подякою за спасіння».

А що пан Іванов? Коли поштівка дійшла до адресата, Порфирій Корнійович зреагував, наче вітання йому надіслав племінник із Горлівки. А письмово у зошиті, за який його КГБ садило у психлікарню, записав: «Природа була проти польотів людини на Місяць і хотіла залишити їх там, я ж попросив її відпустити астронавтів додому». Так і сталося.

Хрущов, як відомо, запланував завершити будівництво комунізму в СРСР у 1980 році. Чому з цього вийшов пшик — відомо. Просто марксизм-ленінізм, за яким зводили цю будову, виявився несусвітньою маячнею.

А от американці на той же 1980-й мали не земні, а галактичні плани. Хоча Гагарін був першим, але далі капіталісти обігнали комуністів в освоєнні космосу в одні ворота. Обігнали як на Землі, так і на Небі.

Багаторазове висаджування на Місяці надихало їх на неабиякі подвиги.

У вересні 1969 року із NASA у спеціальну комісію при президенті США було направлено стратегічну програму, яка передбачала створення на Місяці власної філії із штатом не менше 100 чоловік, а сама агенція із різного роду суміжниками налічувала чверть мільйона працівників.

У тому ж, омріяному Хрущовим, 1980 році американці мали завітати у гості на Марс, перепочивши по дорозі на Місяці. А далі — Венера, Юпітер, Сатурн.

На віку нашого покоління — освоєння усії Сонячної системи!

Просто дух перехоплює. Але якось раптово ця найграндіозніша в історії людства програма, цілком реальна з огляду на темпи науково-технічного прогресу дух... спустила. В одну мить усі місячні і ще більш масштабні проекти США та СРСР були згорнуті.

Від тої пори, як Мітчелл повернувся, швидкості освоєння космосу людством упали майже до нуля. Польоти останніх десятиліть — це топтання на місці. Велетенські штати космічної галузі, десятки інноваційних підприємств із суперсучасної техніки ліквідовані через відсутність необхідності.

Жодної економічної мотивації, особливо у багатющих США, — не було і не могло бути. Чистої води волюнтаризм. В одну мить — стоп машина.

Усе, як сказав Порфирій. Природа — проти. І людство покійно зупинилося. Надто допитливі двоногі шукачі небесних пригод слухняно знову забилися у свої земні нори.

Хто, чому і як нам помахав пальцем з Неба?

Повернемося до витоків. Як усе розпочиналося? 16 липня 1969 року на мисі Канаверал стартував космічний корабель «Аполлон-11» із трьома астронавтами на борту — командир Ніл Армстронг, пілот командного відсіку «Колумбія» Майкл Коллінз, пілот модуля «Орел» Едвін Олдрін.

Залізницею із Москви до Владивостока за три доби не доберешся. А космічної мандрівки вистачило, щоб 20 липня о 20-й годині 17 хвилин досягти поверхні Місяця. Людська нога вперше ступила на неземну твердь під ногами неподалік від південно-західного берега Моря Спокою, східніше кратера Сабін.

Потім Армстронг скаже безсмертну фразу: «Цей невеличкий крок однієї людини означає гігантський стрибок людства».

Що тут говорити: Людина — на Місяці! Мало сказати, що вона йшла до того століттями. Сотнями століть!

І як нас прийняли там, поза нашою космічною хатинкою — поза Землею?

Подаю офіційний документ — протокол розмови Армстронга із центром управління польотами у Хьюстоні:

А р м с т р о н г: Хьюстон, «Орел» прилунився. Ми знаходимося на території Моря Спокою.

Х ь ю с т о н: За нашими контрольними даними всі ваші системи працюють нормально.

А р м с т р о н г: Навколо бачу багато кратерів. — І тут голос землянина стає тривожним: — І на відстані півмилі бачу сліди, які схожі на сліди від танка. Нехай космічна база буде про всяк випадок готова (до зльоту).

Далі на землі чують різкі звуки, схожі на гул електропили і свисток локомотива.

Хьюстон: Ви впевнені, що ви зв'язалися не з нами?

Армстронг: Що це? У чому, чорт забирай, справа? Я хотів би знати, що це таке!

Хьюстон: Що відбувається? Щось не в порядку? Хьюстон викликає «Аполлон-11»!

Армстронг: Тут знаходяться великі об'єкти, сер. Величезні! О Боже! Це не оптична ілюзія. У цьому не може бути сумніву. Тут знаходяться інші космічні кораблі! Вони стоять з протилежного боку кратера! Знаходяться на Місяці та спостерігають за нами.

Хьюстон: Що? Якого дідька там у вас відбувається? Що сталося?

Армстронг: Вони тут.

Хьюстон: Центр управління викликає «Аполлон-11».

Армстронг: Ми бачили кілька гостей.

Хьюстон: Повторіть ваше останнє повідомлення.

Армстронг: Я кажу, що тут є інші космічні кораблі. Вони стоять рівною лінією з другого боку кратера.

Хьюстон: Вони перед вами? Чути які-небудь шуми з НЛО?

Армстронг: Вони приземлились тут. Вони тут, і вони спостерігають за нами!

Прийшовши до тями, Армстронг і Олдрін після кількох годин вагань усе ж ступили на Місяць. Вста-

новили прапор США, поставили капсулу з посланням 70 мовами світу і негайно відбули на орбіту.

Це була перша, але не єдина стенограма розмови, образно кажучи, Місяця із Землею, що вийшла навмисне чи з необережності у відкритий медійний простір

Знаючи про можливе витікання особливо таємної інформації, фахівці NASA вдалися до такої, як їм видавалося, хитрої витівки, щоб нас обдурити. Астронавти отримали інструкцію, згідно з якою у відкритому радіозв'язку вони повинні вживати слово «Аннабель», що має означати «вогонь» чи «спалах», «Барбара» — неприродна споруда, «Санта Клаус» — невпізнаний літальний об'єкт».

Ось уривки зі стенограми членів екіпажу «Аполлона-14», датованої 31 січня 1971 року:

С т ю а р т Р у з а: Це «Аннабель» або «Барбара». Те, що ми бачили вчора, коли пролітали...

А л а н Ш е п п а р д: Перевір. Хьюстон не повірить у це. Подивися на колію навколо кратера, що веде до нього якраз до виступу.

Е д г а р М і т ч е л л: Вона прокладена якраз на виступі. Це приблизно в мілью висотою. Ти це бачив? Світловий факел, що йде від відводу кратера на темному боці. Це якраз нище «Аннабель».

Це той самий Мітчелл, якого врятував Порфірій Корнійович.

А це враження екіпажу «Аполлона-17»:

Харрісон Шмідт: Ого! Я щойно бачив спалах на Місячній поверхні. Яскравий спалах на північному краю 4 кратера Гримальді, там, де була тільки вузька лінія світла. Гадаю, це «Аннабель».

Рональд Еванс: Ти знаєш, я би ніколи не повірив! Я знаходжуся прямо над краєм Моря Східного. Щойно подивився вниз і на власні очі побачив яскравий спалах. Прямо в кінці борозни на поверхні Місяця».

Тепер трохи передісторії, коли космонавтів ще не було як таких.

На конференції у Постдамі, на якій ділили світ,десь уже на фіналі малювання європейських кордонів Сталін кинув фразу, що, мовляв, не про все ще домовилися, і хитро посміхався у вуса. Президент США Г. Трумен стрепенувся, що йдеться про поділ Берліна. Але генералісимус кинув якусь незбагненну фразу — треба домовлятися щодо... Місяця.

Чого не забереш у Сталіна — стратегічного бачення, якого після нього практично немає у європейській політиці. Він знав, про що говорив, — Сталін планував на Місяці розміщати зброю і вже колишніх союзників він не лякав, а переводив питання про космічні сфери впливу у практичну площину.

Ця сама практика розпочалася через п'ять років після смерті Сталіна, коли 2 січня 1958 року Радянський Союз запустив перший космічний апарат «Луна-1». Сідати на Місяць побоялися або ще не вміли. За шість

тисяч кілометрів від супутника повернулися. Але вже у вересні 1959 року автоматичний зонд «Луна-2» сів на Місяць. Правда, лише із другої спроби.

Дивацтва почалися вже тоді, на початку непри-
вітних взаємин. Щойно відбулося це перше прилу-
чення, тієї ж миті припинився радіозв'язок із без-
пілотним зондом. Але астрономи із багатьох країн
світу — крім СРСР і США, а саме Швеції, Німеч-
чини, Угорщини, Чехословаччини, спостерігали одне
і те ж — справжній феєрверк! Місяць відповів на
вторгнення канонадою вибухів у різних місцях своєї
поверхні.

На Землі це викликало шок. Наукові кола висували
просто неймовірні гіпотези. Мені доказовою видаєть-
ся припущення І. Лєскова у його «Книзі таємниць»:
«Земляни вторглися на Місяць, і чи не привело це у дію
механізми самознищення об'єктів, про які нам знати
не можна».

Потім так, саме канонадою, зустрічали всі наступні
радянські й американські апарати, що сідали на Су-
путник.

І ось «бомба» у майже буквальному сенсі. Учетверте
послали на Місяць візитера «Луну-15» із особливою
місією — доставити на Землю зразок місячного ґрунту.
Пробу взяли, і на Землі вже раділи черговому успіху.
Але вже повертаючись додому, станція зникла. Була
знищена. Збита. Як і ким — невідомо донині.

Наперед скажу, що освоєння космосу, особливо в СРСР, — сфера діяльності за найвищим ступенем таємності. Тут грифів «Цілком таємно» не менше, ніж у сфері, приміром, виробництва ядерної зброї. Тому ми можемо користуватися лише невеличким витіканням інформації хіба що із демократичного американського боку. Це можливо в межах відсотка чи менше відомостей, які нам дозволено знати. Офіційна влада всі космічні, м'яко кажучи, пригоди тримає у таємниці. Одне відомо достеменно: наші вторгнення на Місяць — надзвичайно небезпечні для існування самої людської цивілізації, а для тої сторони, неземної, виглядає так, дуже небажані. Наші візаві, як мінімум, нам не довіряють.

Десь у піковий момент наших взаємин із Місяцем у США відбулася суперрезонансна прес-конференція колишнього керівника фотографічної служби Лабораторії з дослідження Місяця NASA К. Джонсона і письменника Р. Хоугленда. Майте на увазі, що інформація йшла не від Герберта Веллса, а від знавця теми прес-конференції №1. Журналістам було сказано, що влада приховує від суспільства винятково важливі відомості, які містяться на фото з Місяця.

Що ж показали відчайдушні американці на цій фотосесії із нашого нічного красеня, оспіваного поетами всіх часів і народів? Таке враження, що знімали на Супутник, а саму неньку Землю. Башта із напівпро-

зорого склоподібного матеріалу. Титанічні хрести зі світла висотою 800 метрів, встановлені як пізнавальні знаки. Руїни зіккуратів — шумерських варіантів пірамід, що трактуються, як агрегати колишнього земного космопорту. Схожі на шумерські, цілі міста, поховані під камінням, мости, дороги, копальні.

Інший американець Дж. Леонард у 1977 році видав книгу «На нашому Місяці є ще хтось...». І знову — це не фантазмагорія, а робота із документами, яким присвоєно відповідні таємні номери NASA. Чотири десятки знову приголомшливих фотографій. Особлива увага автора — до зіккуратів, котрі, як відомо, на Землі десятки тисяч літ тому були споруджені пришельцями із планети Нібіру за шумерським епосом.

Особливо чітко видно гірничодобувні копальні, які мають у діаметрі два кілометри, із застосуванням екскаваторів. Автор так описав цього велетня, який називають у його честь Джоном Леонардом: «Це гігантські об'єкти, що виглядають, як два перехрещені черв'яки. На відміну від інших конструкцій, вони не видаються металічними і знаходяться у лежачому положенні».

Британець Дж. Леонард, як і японець П. Міцуї, майже однаково описали місячні трубопроводи. Ось ще один епізод: «В семи милях від Булліальда «Рейнджер-7» зробив унікальні фото великого металевого об'єкта, що має закруглену форму із баштою зверху. На циліндрі видно прогалини на рівній відстані одна

від одної. Із цієї башти виходить туман або пара. На об'єктах проглядаються пізнавальні знаки».

Маються на увазі хрести, що світяться, як маяки, і підносяться над цим «виробництвом» на висоту майже до кілометра. Очевидно, вони сигналізують в Небо — де саме ведуться роботи.

Окрім цієї, за жанром, науково-популярної літератури, маємо, врешті, офіційний Каталог NASA місячних подій різноманітного характеру. У ньому — 579 епізодів, з яких виділено 186 як особливо цінні. Загалом у статистиці американського космічного агентства є така цифра — три мільйони фотографій з Місяця.

І все ж фото — це «мертва» дійсність. Уся ця чудасія вражає, приголомшує, але не рухається. Мертва космічна зона.

Не кваптеся з висновками. При всій повазі до земних мислителів їхні висновки завше оповиті сумнівами, оскільки тисне той факт, що мудрість свою вони продукують, не відриваючи сідниць від стільців. Їм завше є змога дорікнути — ви ж там не були.

А що кажуть ті, що були там, у космосі і на Місяці?

Під час першого пілотованого польоту на Місяць члени екіпажу «Аполлона-8» не тільки бачили дископодібний НЛО, а вимушені були маневрувати, щоб не зіткнутися з ним, що кінець кінцем призвело до того, що на якомусь відрізку маршруту «Земля—Місяць» вони збилися з курсу.

Астронавт Гордон Купер за вікном побачив червоний НЛО, який зафіксували і наземні служби.

Циліндричний НЛО супроводжував корабель «Джеміні» і його на власні очі бачив астронавт Олтон МакДевітт.

Командир «Меркурія МА-6» Джон Гленн бачив аж три НЛО поруч зі своїм кораблем. А його послідовник із «Меркурія Ма-7» Мальком Скотт Карпентер не тільки бачив, а й сфотографував неземного колегу.

Загалом 25 астронавтів бачили НЛО. Гості на Місяці попросту були удостоєні ескорту. Прямо скажемо, від такої уваги можна звихнутися. Характерно, що більшість із землян, які поверталися звідтам, ставали зовсім іншими людьми, зокрема свято вірили в існування неземного розуму як у своє власне існування.

Не вірити, що на Місяці ми — не перші, може тільки сліпий. NASA офіційно підтвердила наявність на Супутнику не природних, а штучних, споруджених об'єктів.

І тут би мене кардинально поправив дока у місячних питаннях Дж. Леонард, звинувативши у дитячій наївності, з якою малюки вірять, що дітей приносять бузьки. Бо твердження, що Місяць — супутник Землі, давно застаріло. Ну просто докопернікова астрономія.

Є три версії. Леонард вважає, що Місяць — не що інше, як велетенський космічний корабель, який нині

використовується як база, що належить розумній расі. Можливо, цей корабель розміром у три чверті Землі зазнав катастрофи, його творці щось тут пробували ремонтувати, але безуспішно.

За другою версією, навіть не одна, а кілька рас займаються на Місяці видобутком корисних копалин. Ці «інопланетні шахтарі» нас серйозно не сприймають, але краще нам не зариватися.

Третій варіант — найбільш інтригуючий. Поселенці Місяця знаходяться неподалік від нас і виконують завдання з виведення особливої земної раси *Homo sapiens*. Тобто йдеться про те, що це вони нас створили. Завдання вони отримали на сотні тисяч літ, а проживають по сусідству.

Звучить майже казково, але зачислити до байкарів метрів світової науки я би не квапився. Як визначити — світило це чи черговий фентезі-адепт? Титул лауреата Нобелівської премії в означеній проблематиці вас переконує? Саме це найвище звання носить Френсіс Крик, котрий в інтерв'ю італійському журналу «Експрес» висловився так: «Не виключено, що «вони» захотіли перетворити Землю на щось на зразок резервації або природного міжгалактичного парку, де зароджуються і зберігаються живі види, які не досягли досконалості у процесі еволюції і залишилися позаду інших, але все-таки можуть бути корисними як запаси генів або просто як природні релікти».

До речі, Місяць не так уже й далеко від нас. Близько 400 тисяч кілометрів. Автопробіг японського автомобіля, якому я віддаю перевагу. Тому в галактичному масштабі цілком резонно те, що діється на Землі і на Місяці, розглядати як єдине ціле.

Наразі нам звідтам грізно помахали пальцем. Після кількох спроб земляни в один момент, за прийнятим, звичайно ж, таємним державним чи міжнародним рішенням, припинили подорожі на Місяць.

Випливає з того, щонайменше, три висновки. По-перше, наша експансія на Місяці — небажана. По-друге, наша там присутність небезпечна для самого нашого існування. І третє, головне. Раніше від нас, як і передбачав Леонардо да Вінчі, Місяць заселив інший, інопланетний носій неземного розуму.

Виглядає так, що вони сильніші від нас. Сильніші розумом. Тому нам не варто ризикувати. Вони неймовірно далеко від нас пішли у розвитку, тому нам не варто поводитися, як пустуни. Хто знає, злі вони чи добрі.

Наостанок свіжа інформація. Під час останньої репетиції Всесвітнього потопу біля берегів Японії спостерігалися спалахи на одному із місячних кратерів. Навіть не спалахи, а пробуджене світило.

І з ключовим словом у свідомості — «Репетиція» — перетинаю Атлантику, де на протилежному березі, на центральноамериканському півострові Юкатан, нам

залишили сценарій уже заключного земного спектаклю із фіналом у завершальному акті Календаря майя.

Якщо самим аборигенам Месоамерики поставити питання руба: «Звідки вони такі мудрі взялися?» — майя у цьому відношенні чужих заслуг собі не приписують. Вони прямо так і пишуть у своїх письменах — премудростей їх навчили Перші Люди. Тут аналогія із шумерами. Мовляв, куди нам самим дійти до цього — нас навчили. Хто? Боги. До речі, зовні абсолютно такі самі, які оті «блондини» із уже модерної класифікації інопланетян, яку впорядкували, цю таблицю, сучасні уфологи.

Для майя найсвятіше ім'я Отця — Кецалькоатль. Біловолосий Бог з бородою, котрий прийняв образ Крилатого Змія — коатля, що поєднує вищу мудрість змії і волелюбність кришталевого птаха кецаль, який у неволі гине і може жити тільки на волі. Воля як потреба людини — із цієї нової премудрості розпочиналося виведення дикунів із печер.

Ключова легенда міфології майя із захопленням розповідає, як на їхнє узбережжя висадились білі бородаті люди зі світлим волоссям.

Відомий іспанський історик Хуан де Торквемада у XVI столітті так переповідав оповіді майя про їхніх богів: «Кецалькоатль був світлошкірою людиною із довгою бородою, високим лобом і у довгій сорочці до підлоги».

Прибув Кецалькоатль не сам, а у супроводі дванадцяти супутників. Появилися боги не з Неба, а приплили з моря на човні, який рухався без весел, і саме ця обставина шокувала тубільців неймовірно. Білошкірі бородачі принесли нові знання у всіх сферах, але головне — вони різко негативно ставилися до войовничих кровопролитів, засуджували жертвоприношення. А сам верховний Бог був перш за все справді божественним цілителем, бо був здатен оживляти померлих.

Уже майже у час модерну сюди прийшли не боги, а колонізатори, яких, до речі, спочатку тубільці сприйняли теж як богів, хоча даремно, за що й поплатилися. Але то вже інша і нецікава історія. Але хроніки конкістадорів засвідчують: індіанці говорили, що білі люди вже бували у них і навчили їх усього того, що вони знають у медицині, астрономії, математиці.

Більше того, аргентинська газета у 1975 році надрукувала сенсацію: у басейні Амазонки на півночі Бразилії знайшли нове плем'я індіанців — бліднолицих і блакитнооких. Це те саме, якби раптом десь у пониззі Дніпра знайти індіанське поселення на чолі не із головою сільради, а з вождем Чингачгуком Великим Змієм.

Пояснень є два — або ті, перші, що надоумили індіанці майя, дали їм феноменальні знання і залишили отой містичний календар, були справді інопланетяна-

ми-нефілім, або купкою врятованих атлантів, коли їхня феноменальна Атлантида пішла на дно Всесвітнього потопу.

Власне, наша рідна Сонячна система була вже сьомою за порядком, яку майя розкреслили, нанесли на карту й науково освоїли. Як зробили це люди, що ще не вміли обробляти метал і яким ще не був відомий такий геніальний і банальний винахід, як колесо.

Один із авторитетніших у світі дослідників цього феномену Хосе Аргуельєс у своєму знаменитому бестселері «Фактор майя: позатехнологічний шлях розвитку» захоплено вигукує: «Майя — це ті, кого я називаю галактичними блукачами».

Для чого прибилися вони сюди, на Землю? «З цілком конкретною метою — залишити після себе набір ключів та інформацію про сутність і призначення нашої планети у масштабах Сонячної системи і Галактики на даному часовому відрізку».

Місія справді більш ніж крута. Справді, навряд чи посильна для нас, аборигенів-землян. Роботу свою скромну ці мало не печерні індіанці вели добрих півтора тисячоліття тому, але нехай сьогодні всі академії наук у світі спробують осилити завдання, яке вдалося їм — вони залишили дані про відносини нашої планети із сімома планетами нашої системи, як відомо, — Сонячної, а відтак встановили інформацію про галактичний промінь, через який, розпочинаючи із 3113 року

до нашої ери і закінчуючи 2012 роком нашої ери, проходить Земля.

Десятки сучасних світлих умів присвятили своє життя досягненню наукової спадщини майя. Один із найавторитетніших з них — Джон Дженкінс, якому належить висновок: *«Календар майя містить всеохоплюючу фундаментальну концепцію світобудови і величаву комплексну теорію Часу, Простору, Духу, Матерії і Свідомості»*.

Якщо це більше ніж наука, бо, окрім традиційного нашого розуміння вченої раціональної сфери, включає ще й духовне пробудження, то

ЧОМУ САМЕ 2012 РІК НАЗИВАЄ НАУКА?

Чому вони не назвали 1941 рік, коли Гітлер напав на Сталіна і завирував нечуваний армагеддон? Або 7 серпня 45-го, коли пілот Збройних сил США скинув атомні бомби на Хіросіму і Нагасакі, піднявши над планетою смертоносний стовп нечуваної злої сили? Чи, може, той чорний день над нашою українською багатостраждальною землею 24 квітня 1986-го, коли червоний жрець вершив якийсь язичницький ритуал, по-комуністичному названий парадом на Хрещатику, а над головами приречених грішників уже зійшла смертельна зірка по-

лину, і Чорнобиль став найстрашнішою карою Божою від часу Содома і Гомори — карою за богоборство, коли Всевишній був оголошений — уперше, відколи живуть люди на Землі, — ворогом людини, а людина ця нікчемна, калмицький це жид чи криворукий тифліський горець, була проголошена богом? І війну із Творцем вели наші найближчі предки у супрязі із знавісними старшими братами, за що й покарані вперше, в науку усім решті шести мільярдам, атомом?

Не раз виглядало на кінець світу, але майя земні факти до уваги не брали. У них не було Академії наук і практики, коли туполобий нардеп зремонтував туалет в академічному інституті й отримав за це бірку членкора. Із нашим базаром ВАК, на прилавках якого продаються і купуються, як редиска на Бесарабці, пустопорожні дисертації, їхня наука нічого спільного не мала, але найвищий науковий ступінь називався — нік вак інел. У перекладі із мови майя-кіче — *той, що дивиться у центр світобудови*.

Там — істина в останній інстанції. Там — у центрі. Взагалі-то, туди, у центр Галактики, — 26 тисяч світових років. Далеченько, аби розгледіти бодай якісь порухи матерії, яка, як відомо, з нашою наукою, сформованою зі своїм пізнавальним інструментарієм не пізніше ніж у XVII столітті, є об'єктом наукового пізнання, кінцевою реальністю теперішніх усіляких різних фізиків.

Майя були перш за все ліриками і виходили в науковій методології із того, до чого ми ще не дійшли, — а саме, що сенсом світобудови й облаштування космосу є фактори резонансу — вібраційні цикли або вібраційні хвилі. Ми далі атомів і молекул не пішли, а вони, вдивлячись, як відомо, у центр, а по дорозі, науково піддаючи аналізу і синтезу ще сім галактичних систем, розуміли, що ці хвилі, досягнувши оптимального рівня цільності, ставали нашою улюбленою матерією — із її хваленими атомами. Так що для очей чи приладів цих 26 «штук» років світових — неблизько, а для розуму, освяченого Творцем, навіть зовсім поруч. Для розуму, як і для духу, простір — ніщо.

Отже, їхні академіки відрізнялися від наших ньютонів тим, що, на відміну від сучасної науки, для якої матеріальний світ є єдиним, який пізнають наші органи відчуття, існує ще інший світ, і не просто паралельний, а значиміший, ніж тлінна матерія. (До речі, наші генії останніх століть, що зробили епохальні відкриття, все життя копалися у рудниках тої самої матерії, а на старості просто несамовито починають вірити в Бога, який відкривав їм ту чи іншу таємницю буття, а їхня академічна метушня без цього втручання — просто якийсь наукоподібний фітнес.)

А тепер — увага — кульмінація: що таке, власне, календар майя.

Наша система літочислення — день як період обертання Землі навколо осі і рік — обертання Землі навколо Сонця. У них із днем — так само, але от одиниця їхнього виміру — не 365 днів, а 260. Запам'ятайте цю магічну цифру — 26 із різною кількістю нулів у різних системах координат, за якими вираховується ота здригаюча циферія — 2012. Ми ще не раз сушитимемо голову над цим 26.

А 260 днів як одиниця виміру — це 9-місячний час вагітності. Вегетаційний період визрівання плоду, який є вінцем Божого промислу й іменується Її Величність Людина! До речі, якби ми міряли своє земне перебування за цим вкороченим роком, то головні події нашого ненаглядного життя — життя людини — відбувалися б саме у дні народження, що святкується не кожні 12, а 9 місяців. Проекспериментуйте на власній біографії — заняття копівкою, проте захоплююче.

І є друга мотивація вибору такого еталону часу — за ним вміщається як вивершене дійство не тільки те, що робиться в утробі матері, яка нас породила, а й в утробі матері Галактики, яка породила нашу Землю, бо саме ця часова дистанція зводить у систему рух Сонця, Землі, Місяця та решти планет.

На роль такого універсального знаменника всіх галактичних подій у розрізі галактичних епох пробіжка Землі по колу навкруги Світила не тягне. Для нас,

галактичних комах, воно значить багато, бо це пори року, час для роботи, відпочинку, прожиті літа, а для Галактики, за її масштабами мислили себе мудреці майя, — насинк.

Цей 260-денний рік називається цолькін. Цілком умовно можна назвати цю часову дистанцію по-нашому, бо такого поняття, як рік, у майя практично не було. Наступна одиниця виміру — один уїнал — 20 днів, які по-їхньому називаються — кін.

360 днів — майже як наш рік — один тун. 19,7 року складатимуть 7200 днів і це наступний часовий відрізок — катун. А 394, 26 року — це 144 000 днів — бактун.

А далі масштаб росте таким незбагненим чином:

- піктун —

20 бактунів = 2 880 000 днів = 7885 років;

- калабтун —

20 піктунів = 57 600 000 днів = 58 000 років;

- кінчилтун —

20 калабтунів = 1 152 000 000 = 3 000 000 років;

- алаутун —

20 кінчилтунів = 23 040 000 000 = 63 мільйони років.

Отже, вважайте так, що календар, який закінчується 21 грудня 2012 року, складений на 63 мільйони років. Не вистачило б Великої Китайської стіни, щоб його розмістити. А стіні цій драконоподібній — тисячі кілометрів.

То хто вмів мислити з позицій вічності? Ми чи ці дикуни, яких мудрий все-таки Папа Римський зачислив до стада людського? Ми назбирали якусь майже тисячу обертів навколо Сонця до нашого Ярослава Мудрого і страшенно пишаємося своєю древністю.

Як гидко думати часом про наш домашній людський мурашник, у якому завелися такі кліщі, що марять своїми ліліпутінськими імперіями. Як солодко думати не по-московськи, а як майя. Думати про вічність.

Бо, з другого боку, 63 мільйони, які завершаться перед Наступним Різдом Христовим, — хіба то вже так багато для створіння Всевишнього, у якого ми віримо, — для виплеканої Його Благодаттю найкрасивішої у світі нашої красуні Землі.

То є, прошу я вас, майже ніц, коли повірити нік вак інел і всім їхнім послідовникам мудрецям земним, що найпростіші форми життя на Землі зародилися чотири мільярди років тому (це наші роки, а не цолькін).

Багатоклітинні форми, як і ми, зрештою, витворилися мільярд років углиб. Хребетні, що володіють центральною нервовою системою, мають вік у кілька сотень мільйонів. А от у календар майя потрапляють ще ближчі наші родичі — ссавці, яким уже десятки мільйонів. Першим людиноподібним звірам не більше кількох мільйонів. А відтак, за сотні літ тому звідкись узявся наш рідний *Homo sapiens*, що, виходячи із попередніх темпів еволюції, в одну мить стрибнув

на десятки мільйонів уперед. Відбулося те, коли туземний звір став богоподібною людиною. І тих, хто це зробив, ми у різних релігіях по-різному трактуємо богами, на яких ми подібні, хоча дуже вже неоднаково, а абсолютна більшість — дуже вже мало та із великою натяжкою. Так, тільки ззовні, а всередині — звір на таке не здатен.

Цивілізація у нинішньому сенсі склалася у цивілізаційних ядрах кілька тисяч років тому. Індустріальна революція, що стала фундаментом нинішнього способу життя людей, — то лише якихось триста літ тому. А постіндустріальна доба, яка має ще одну назву — інформаційна, — якщо бути зовсім точним, до мікрона, то кілька літ тому, хоча не буде похибкою стверджувати, що вона — он там, за вікном народжується.

Але давайте назад — на Юкатан. Ми взяли собі за моду останні кілька тисяч наших років вживати таку одиницю виміру, як епоха. Хтось там жив в епоху феодалізму, а ми живемо в епоху демократії, що в українському варіанті нічим не відрізняється від феодалізму.

І скільки це — років — епоха? Ніхто не скаже. Так собі балакаємо, а майя — на відміну від нас — люди не тільки вчені, а й серйозні. У них із термінологією, особливо щодо магії Часу, — дуже по-науковому коректно. У їхньому календарі епоха — це наступна часова одиниця, яка складається із 13 бактунів. Набігає 5 125,36 року, або 1 872 000 днів. От що таке одна Сві-

това Епоха — якщо закруглити, майже два мільйони обертів планети нашої навколо осі.

І тут ми виходимо на 21 грудня 2012 року — це останній 1 872 000-й день Епохи, у якій ми з вами, пані та панове, живемо. Правда, на самому фініші. У самому кінці світу цього...

Можна возрадуватися — так то ж не кінець Світу, а кінець Епохи! Можна й так напитися оптимізму із календаря майя. Наразі не будемо розчаровувати тих, котрі не хочуть бути останніми.

Але давайте далі морщити лоби і думати, бо мудрість майя — заняття не тільки не для слабонервових, а й не для слаборозвинутих.

Ну добре — із першою одиницею — 260 днів — усе зрозуміло. Це коли кожен із нас із сперматозоїда виростає до Царя природи.

Чому бактум — це 144 000 днів? І тут впливає феноменальний збіг: доба, тобто кругосвітня наша подорож навколо осі, — 1 440 секунд. А що таке секунда? Це найголовніша одиниця виміру нашого життя — один удар людського серця. Нема ударів — немає нашого особистого резонансу із хвилями Галактики. Немає нас, бо немає нашого життя, яке продукує наше, заведене Всевишнім, серце. І перші із цих ударів — там, в утробі, де ми виростаємо до галактичних одиниць саме із синхронізацією руху усього того, що на Небі, видимого і навіть невидимого.

А далі — яка вмотивованість усіх наступних, вищевведених цифр, включно із вимірюною до сотих доль дня і ночі такої одиниці, як майже 2-мільйонноденна наша нинішня Епоха?

Що там побачили нік вак інел у центрі світобудови?

Ключ до розуміння доктрини майя про Світові Епохи там, у Центрі. Чумацький Шлях перетинає еклектику (коло небесної сфери, по якому обертається Сонце, Земля, Місяць та інші планети) у двох місцях: один раз у сузір'ї Стрільця, другий раз — у сузір'ї Близнюків. У вченні майя ці перетинання визначають як Космічний центр. Хрест, який утворюється цим перетинанням у сузір'ї Стрільця, спрямований у саму середину нашої Галактики Чумацького Шляху, тобто у Галактичний центр.

Мені пригадується знаменитий фільм Василя Шукшина «Калина червона», у якому меланхолійний герой (не головний герой Єгор) з приводу різних сільських сенсацій, які розповідала йому дружина-пліткарка, завжди реагував однаково: «Ну і що?»

Так і тут — ну і що, з тих стрільців, близнюків та іже з ними тельців? А те, що у час зимового сонцестояння, тобто 21 грудня 2012 року Сонце буде вирівняне із серединою цього галактичного хреста. Земля, Сонце і вся Сонячна система, що, як відомо, має назву — Чумацький Шлях, стануть в один ряд із центром Галактики.

Уся ця Галактика крутиться таким чином, що таке шиккування буває один раз на 26 000 років (не забули

про 26?). Те, що буде 21 грудня 2012-го, — повторюється щораз через 26 тисяч літ.

А яке це має відношення до календаря майя із його Світовою Епохою із її п'ять з гаком тисяч років. А те, що 26 тисяч — це п'ять таких епох. Ми — п'ята версія людства у цьому циклі. Вони нас і себе так і називали — п'ятою епохою.

Коли із нашою домашньою Сонячною системою, доволі невеличкою, яка складається із 40 мільйонів зірок, ще можна розібратися по-домашньому, то збагнути отой Центр Галактики, від якого всі біди (а може, навпаки), — то вже не для середнього ума.

Але давайте напружувати звилини, ковтаючи те, що кажуть нам уже не майя, а наші сучасні вчені. Отже, до цього центру — 26 000 світових років від Землі. У таких неймовірних масштабах час суміщається із простором, і роки вже — не одиниця виміру віку, а відстані.

Як завше буває, коли пересуваєшся із пункту А у пункт Б, за основу виміру береться швидкість як кількість відстані за одиницю кількості часу. У населеному пункті, приміром не у космосі, а у Гватемалі, як і в Україні, — не більше 60 км за годину. Але по дорозі до центру Галактики на сьогоднішній день густонаселених районів, у яких, як у нас на міжнародній трасі Київ—Чоп, гуляють гуси, — не виявлено, хоча це ще не факт, що їх, заселених планет, як наша, — немає. Я, наприклад, переконаний, що є, і їх, різного роду інопланетян, — тисячі, а то й мільйони.

Тому середня швидкість на спідометрі до центру Галактики — 300 мільйонів метрів за секунду. Виходячи із такого середнього темпу руху, один світовий рік дорівнює 5,88 трильйона миль (рахували американці, тому — у милях, а у кілометрах було би майже у два рази більше, бо якщо на їхніх трасах максимальна швидкість — 65 миль, то я знаю, рухаючись із Нью-Йорка у Вашингтон, що це означає приблизно — 110 км за годину. Дороги — супер, але дбають про безпеку і за 120 км уже штрафують).

І цих п'ять з гаком трильйонів означає, що до галактичного центру — 153 квадрильйони миль. А сам той центр — те, що можна популярно назвати чорною дірою, яка за розмірами у 2,5 мільйона разів більша від Сонця, котре, як відомо, незрівнянно більше від нашого маляти — Землі.

Ну і що, коли відбувається оте «всеобщее построение» у 26 помножити на тисячу літ? А те, що бунт піднімається на самому Сонці, а під цим впливом Земля має дурну звичку трясти своїми кремезними плечима. Неначе їй набридає, що 7-мільярдноголове людство сидить у неї на шиї і вона, труснувши полюсами, скидає його з пліч. Куди скидає?

А у безодню Всесвітнього потопу. Чули про таку штуку і про Ноя з його ковчегом, що заплив на гору Арарат? Майя Біблію не читали, але вони, як Авраам і Мойсей, писали про одне і те ж. А як це виглядає наяву,

CNN показала кілька місяців тому, коли Японія стала репетицією цього самого Потопу.

Коротко і ясно: в момент цього невблаганного вирівнювання відбувається на Землі під впливом розлюченого Сонця такий переверт, що світ гине. Змінюються місцями північний і південний полюси. У перекладі з біблійної мови чи будь-якої іншого святого письма кінець світу мовою сучасної науки перекладається, як інверсія магнітного поля Землі.

Чимало сучасних наукових джерел сходяться на одному висновку: за останні 76 мільйонів років кінець світу із майже тотальним винищенням усього живого траплявся 171 раз (інтервал такий, про який знали майя, — 26 000).

1 березня 2005 року індійський електронний журнал надрукував статтю, у якій людство сповіщалося про результати дослідження у Хайдарабаді — комп'ютерного моделювання, згідно з яким в момент завершення календаря майя відбудеться інверсія магнітного поля нашої планети. Заголовок публікації такий: «Комп'ютерні моделі передбачають: інверсія магнітних полюсів Землі і Сонця у 2012 році може знищити людську цивілізацію. Врятувати може лише інопланетне втручання».

Цього разу це вже не американські індіанці, а натуральні індуси, як прийнято вважати, найталановитіші на планеті комп'ютерники. До речі, коли індіанці майя називають нас п'ятим комплектом людства після ви-

нищених попередніх чотирьох, то не менш проникливі і посвячені в галактичні промисли предки цих головастиків із берегів Інду нарахували ще більше таких цивілізаційних версій.

І якщо вдуматися, то звідки і з чого ми взяли, що ми і такі, як ми, — неначе єдині тут — перші й останні? А чому до нас не було таких же людств, які піднімалися на крилах науково-технічного прогресу на таку ж висоту, як ми, а може, й вище, а потім зникали, залишивши нам такі незбагненні сліди, як піраміди, Стоунгендж чи космодром, на якому було звелено збудувати справді якесь галактичне місто між Небом і Землею — Єрусалим. Звідки у нас така гординя, що ми тут перші і єдині?! А майя каркають — останні...

«Інверсія магнітного поля» — от назва наукової теми вічного побутового «ужастіка» «Кінець світу». І що ж не за міфілогічними алегоріями, а за науковими дефініціями відбувається,

КОЛИ НІЧ НАСТУПИТЬ НА СХОДІ.

Куля наша земна тримає нас на своєму верхньому шарі, що є лише корою Землі. Її товщина чи глибина від поверхні, на якій ми, живі тварі по парі, повзаємо, літаємо, ходимо, а дехто й бігає зранку, — 30—40 кі-

лометрів (нарешті нормальні цифри, а не як із тою Галактикою із її квадрильйонами). Правда, кора ця під поверхнею Світового океану відповідно — значно тонша, — кілометрів 5—7, як середня відстань між селами у густонаселеній моїй рідній Галичині. Наступний шар, той, що одразу під корою, чомусь назвали мантією, хоча це товщиною 2800-метровий кам'яний обруч. А далі — уже твердь втрачається, бо тут починається зовнішнє ядро, зріджена оболонка, дуже нерівномірно розподілена між морями і континентами — завширшки від 2800 км до 5150 км. І от у центрі «м'ячика», на глибині від нашої кори у 5150—6370 км — внутрішнє, залізо-нікелеве ядро.

Від цієї серцевини й поширюється магнітне поле Землі. Спостереження за цією штукою, можна сказати, науково-системні, розпочалися ще із 1829 року, і від тої пори магнітний диполь, а саме внутрішнє ядро, змістився на 451 кілометр і продовжує прискореними темпами нарощуватися останнім часом.

Але спочатку розберемося з тими полюсами. Прийнятно вважати, що їх у нас два, а насправді — чотири. Північний полюс дремає під льодовою ковдрою Північного Льодовитого океану на глибині 4087 кілометрів. Південний — точно так само у глибинному лігвищі такої морозильної камери, як Антарктида. Але це відомі із шкільних програм географічні полюси. А полюси магнітні — то вже зовсім інша штукovina, яка харак-

теризує нашу планетку як велетенський магніт, і вже північний полюс зафіксовано на 1600 кілометрів південніше від географічного, що якраз там, де канадський острів Нунавут. Відповідно Південний полюс-магніт сповзає від свого географічного собрата північніше, вже під глибинами Індійського океану.

Затишно було би, звичайно, якби ці спиці не смикалися і сиділи тихо у нішах, як їм передбачено космічною геометрією.

Але ні, останнім часом вони почали неначе оживати. За три десятиліття швидкість Північного полюса збільшилася у чотири рази. Тепер він уже виповз із тої самої океанської ковдри і заскочив під перину суші. Сьогодні він уже не морський мешканець, а житель Аляски. І це цілком зримий рух — зі швидкістю 40 кілометрів на годину, що у чотири рази більше, ніж тридцять років тому.

І що з того? А те, що вперше у житті, принаймні нинішнього покоління, морози прийшли через Каліфорнію у Мексику і Гватемалу. Майя, якби встали, то тицьнули б нам пальцем: бачте, на наші піраміди вперше за десятки тисячоліть падає сніг, а ви нас за людей не мали, хоча ми на тих полюсах розумілися тоді, коли ви ще під столом цивілізації пішки ходили.

Сніги валять нині запросто на батьківщині Христофора Колумба, в Іспанії і південніше, аж до Сахари, а відтак повіяло хурделицею, як у Новосибірську, над

Багдадом та Делі... від того, що протилежний полюс повзе синхронно вгору, що там, де, як відомо, — вічне літо, збуджені снігом кенгуру покинули в екстазі межі знаменитого зоопарку Мельбурна, у якому мені пощастило зробити фото із цими винятково добрими і дивовижними тваринами.

Натомість, коли послідувати за російським метеоканалом, то швидко ви перестанете дивуватися, що у Тюмені дуже часто буває тепліше, ніж у Києві, а у північній країні із суворим кліматом, який сформував потребу зігріватися 40-градусним трунком, пожежі стали загрозою національній безпеці — загрозою, супроти якої виводять не лише МНС, а непереможну пост-Червону армію. А пожежі-то — від небаченої жары у цариці холоду Росії. Від того у Якутії почала танути вже не вічна мерзлота, а в Амурську затоку загостювали із теплих гольфстрімів білі акули, які побачити тут — те саме, що динозаврів на Хрещатику.

Якщо так піде далі, то дійде до кінцевого пункту — полюси поміняються місцями. Вчені твердять, що Земля має дуже дурну звичку робити це регулярно, й останній раз — десь 12 тисяч років тому.

Сейсмічні спостереження свідчать — протягом останнього століття Земля прискорено розхитується, останніми десятиліттями просто пішла врозтіч!

У 1900—1930 роках було зареєстровано 2000 землетрусів, а протягом останніх десятиліть — щорічно по

1000 поштовхів звідтам, ізсередини. І так у геометричній прогресії. Практично із благодетельним, землетрусом політичним, коли до влади прийшов «Мічений атом» на прізвище Горбачов, тобто із середини 80-х років минулого століття, ця цифра у 1000 поштовхів уже стосується не сторіч, десятиріч чи просто років. По тисячі й більше та більше — на добу!

XX століття, коли землетруси призводили до масштабних руйнувань сфери людського проживання і до масових жертв, розподілялися таким чином: 33 — у першій половині і 95 — у другій. А коли переступило людство через межу міленіуму, з-під Землі посипався просто перманентний смертоносний град.

«Міжнародне співробітництво в галузі гуманітарної допомоги. Від надання надзвичайної допомоги до розвитку» — так називається офіційний документ Організації Об'єднаних Націй. Ось лише короткий витяг із нього, який стосується природних катастроф від літа 2004-го до літа 2005-го, поки ми в Україні лягали кістками за інтереси наших нещасливих Кучмою олігархів, а відтак швидко допетрали, що вони нас обдурили і використали, як підножний морозний корм. А тим часом із людством відбувалося таке:

- у результаті природних стихій не у глобальних, а у національних масштабах загинуло 243 тисячі людей;

- цунамі в Індійському океані забрало 226 тисяч життів;
- 158 мільйонів чоловік самі отримали травми або зазнали втрати майна від стихій;
- 132 мільйони постраждали від практично тотальних по периметру планети повеней;
- у Європі реальною, смертоносною проблемою стало різке потепління. Від спеки у Парижі загинуло 14 800 чоловік. Проживання у столицях провідних країн Євросоюзу стає ризикованим у зв'язку із природними умовами.

На останній фінішній прямій:

- грудень 2004-го. Землетрус на острові Суматра. Сотні тисяч жертв у 12 країнах субрегіону;
- травень 2008 року. Землетрус у китайському Сичуані. Близько сотні тисяч жертв.

Останній японський апокаліпсис супроводжувався просто вбивчою інформацією геофізиків про зміщення осі Землі, хоча жах наводили зримі картини Фукусіми, бо вперше не біблійний, а нинішній потоп зруйнував таке диво науково-технічного прогресу, як атомна станція.

З переляку світове товариство згадало про Чорнобиль із його саркофагом, який може рвонути будь-якої миті, і злетілося у Київ, як те вороння, несучи у дзьобі по соломинці — по кільканадцять мільйонів.

У той же день, коли все прогресивне людство збирало по нитці на ймовірний Чорнобиль-2, і так і не

назбирало, у центрі Лондона громадянин України купив собі квартиру вартістю, що переважає вартість саркофага, на який 7-мільярдне світове громадянство так і не назбирало необхідну скромну суму. А якщо у момент, коли знову рвоне під саркофагом, він не встигне дременути на Туманний Альбіон, цей наш багатомільярдний мішок-олігарх?

Але повернемося туди, де відбуваються процеси, від яких усі наші АЕС можуть літати, як пилінки у космічній куряві, здійснятій бурчанням у планетарному кишківнику. Якщо рух ядра в напрямі земної кори буде продовжуватися, то центр маси планети може зміститися настільки, що Земля брикнеться набік, щоб набути нової точки опори. Що цієї миті станеться з отими мільярдами космічних комах, які колупаються у її корі, в тому числі 7 мільярдів двоногих «гризунів», тупо впевнених у своїй незнищенності, як і лісовий мурашник, що такий велет, як шукаючий грибник, може перетворити на прах одним ударом свого туристичного капця?

Російський вчений М. Коров'яков здобув у сучасній науці світове ім'я, провівши моделювання того, що там твориться у нутрошах, і прийшов до висновку: настане момент, коли центр ваги може зсунути настільки, що викличе «ефект дзвону», коли зіткнення внутрішнього ядра і твердих порід мантиї викличе зміщення полюсів Землі та зникнення магнітного поля.

Чи є історичні записи, що відбувалося потім? А скільки завгодно. Таке враження, що не тільки цивілізації, нації і народи, а племена вважали за потрібне у своєму інтелектуальному самовираженні передати те, як, змодельоване Коров'яковим, виглядало не змодельованим, а відбувалося у режимі он-лайн.

Ось лише кілька цитат на сон грядущий.

Розпочнемо із уже близьких нам єгиптян. До речі, великого Сфінкса вони називають «Батьком жаху і страху», і «коли Сфінкс розсміється, світ здригнеться, бо Земля зійде зі своєї осі».

Платон по праву за нинішніми параметрами наукової активності був би серед лідерів, бо якось прийнято цитувати його до місця і не зовсім. Мудрого грека можна номінувати на звання першого професора в історії світової науки. Є у нього і цитата щодо конкретного предмета — земної осі, рух якої в момент катаклізму Платон описує так: «Уперед і назад, і знову праворуч і ліворуч, уверх і вниз, блукаючи у всіх шести напрямках. Земна вісь один раз перевернулась, потім нахилилась і знову повернулася у попереднє положення. Коли сталося це спустошення, справи у людей склалися так: навколо була неосяжна страшна пустеля, усі тварини загинули».

Плутарх мало відомий, як астрофізик, але у його творах також знайдете опис зміщення осі обертання планети: «Щільне повітря сховало з очей небо, і зірки

збилися з дороги від хаотичних спалахів вогню і диму та скаженого вітру. Сонце уже не дотримувалося незмінного і постійного маршруту так, щоб відрізнати схід і захід, і не обертало у звичному порядку пори року... Полюс набув повороту або нахилу».

Скандинави якось не фігурували у шифрограмах минулих тисячоліть, але їхня північна периферія не оминає те, що має місце у міфології усього земного Вавилону: «Гори почали нахилитися. Земля стала втрачати свій вигляд. Зірки стали відпливати з неба. Всесвіт перетворився на велетенську піч. Полум'я виривалося із тріщин у скалах, повсюдно люто шипіла пара. Уся живність, усе рослинництво було знищено. Залишилася тільки гола випалена земля».

З протилежного боку земної суші аборигени Вогненної Землі передають крізь десятки поколінь легенду, як «Сонце впало у море, і води піднялися над найвищими горбами. Уся земля була затоплена, за винятком однієї найвищої вершини, на якій вижило кілька чоловік».

Було б недоречно не навести свідчення чи не головних наших героїв — центральноамериканських аборигенів: «Одного разу люди почули підземний гул і глухі звуки безперевного грому. Сонце і місяць почали набувати то червоного, то синього, то жовтого кольору, дикі звірі почали без страху підходити до людей. Відтак знову вдарили громи, густа пітьма піднялася від землі

до неба, і посипалася гроза. Люди забули, як виглядає денне світло. Одні люди опинилися невідомо де, інші вмерли невідомо як, бо всюди царював суцільний хаос. Вода піднялася так високо, що вся земля опинилася під нею».

У «Біблії» майя — епічному священному тексті «Пополь-Вух», що перекладається як «Книга народів», прямо вказується: Всесвітній потоп бу створений «Серцем світу» — ядром Землі та зміщенням її полюсів.

Атлас, складений вченими нинішнього світу, «Палеографія Європи за останні сто тисяч років», практично підтверджує усю цю глобальну міфологію. На жаль, «казки народів світу», зі всіма жахіттями, на відміну від неуків, світова наука схильна сприймати як доконану фактологію.

Любителям відпочивати чи у нашому українському Криму, чи на близьких нам середземноморських узбережжях наведу лише один промовистий опис із згаданого Атласа. Так десь тисяч 4-5 років тому Азовського моря не було, а Чорне море було і не було, бо було воно не морем, а прісним озером. Саме Потоп з'єднав його із Середземним морем через пролив Дарданелли. Звідки, до речі, назва? А від слова Дардан, що означає — потоп.

І перетворенням озера на море, на березі якого нині розташована красуня Одеса, і появою Азовського моря маємо «завдячувати» все тому ж зміщенню земної осі,

у результаті якого у районі наших південних кордонів утворився гігантський розлом у земній корі.

А нині моделювання Коров'якова синхронізуються навіть із проблемами, які виникли у предвічних перелітних птахів. Вони, як відомо, долають континенти за невидимими маршрутами, прокладеними магнітними полями, але останнім часом так само катастрофічно збиваються з путі і не долітають до місця призначення. Збивають їх з пантелику ті самі поля, які все сильніше розхитуються неблаганною руйнівною рукою.

Про це мені з тривогою розповідали на острові Хайнань, що на півдні Китаю, неподалік від Гон-Конга і Тайваню. Саме сюди, як кажуть самі тутешні острівні аборигени, звично століттями прилітали у вічне літо наші лелеки.

Спеціальні тривожні дослідження про бунт полюсів обнародували і японські вчені. За їхнім закликом було проведено цілу низку міжнародних симпозіумів, результати яких довели до відома сильних світу цього, а для нас, посполитих, суворо засекретили.

Від чого залежить це повзання всередині земного черева? Тут така політика, що аж ніяк не внутрішні фактори відіграють головну роль, а виключно зовнішні, перш за все, такий всеосяжний фактор, який виглядає он з-за вікна, і, не дай Боже, народитися у таку пору,

КОЛИ СОНЦЕ У ГНІВІ.

Яке таке ключове слово для нас, землян, коли ми силкуємося задуматися, що то за штукавина така — життя? І невблаганно та із пієтетом піднімаємо голову ввись. Сонце — ось те, що найближче до нашого людського сенсу Творця. Якщо тобі не вистачає сірої речовини і філософ у тобі цього разу так і не народився, то найелементарніше уявити зримого Бога, коли він впливає вдосвіта з-за горизонту.

Великий містик і мислитель нашого часу, за призначенням Наступник Апостола Петра, Папа Римський Іван Павло Другий, більшість днів свої земних зустрічав, милуючись, як сходить Сонце. Якщо воно, джерело світла і тепла, знову приходить зі сходу, то і цього дня життя продовжується. Все нормально.

Don't worry! Be happy! Не журись, людство! Будь щасливим! Сьогодні, як і вчора, бо знову Сонце зійшло. У порівнянні із цим щастям для всіх нас геть решти всі біди — такі нікчемні і мініатюрні, як наші кроки до центру Галактики.

Майя Світові Епохи за останній цикл — 26×1000 — іменували, як не важко здогадатися, — за Сонцем. Вміли «зрити» у корінь. Перша світова епоха тривала 4008 років і називалася Сонце-Вода, наступна — Сонце-Землетрус, третя — Сонце-Ураган, перед нами — Сонце-Пожежа, а наша — Сонце-Рух. Усі попередні

з отим уточненням через дефіс звучать якось страшно і насторожливо. Не буду приховувати: уточнення — це спосіб знищення людства у кожній із епох.

Хто цей безпощадний кат, який не тільки виносить нам вирок, а й особисто виконує його? Язик не повертається, бо воно, Сонце, у свідомості всіх, котрі жили, живуть і житимуть, — як мати. Святиня. Ікона. Первородна і пречиста любов у нашому серці.

Але облишмо емоції. Є сувора правда життя, яке Сонце має звичку як дарувати, так час від часу — припиняти, висмикуючи ці доленосні полюси, на шпичках якого тримається колесо нашого земного буття.

Напевне, найавторитетніша інституція з предмету, про який ведемо мову, американське агентство NASA надрукувало доповідь «Загрози космічної погоди: соціальні та економічні наслідки», висновки якої керівник вченої ради і професор Університету Колорадо Даніель Бейкер прокоментував так: «Наслідки сонячного штурму, який ми очікуємо восени 2012 року, можна порівняти за масштабами із наслідками ядерної війни або падінням на Землю гігантського метеорита».

Спалахи на Сонці відбуваються регулярно, їх кількість зростає циклічно кожних 11—12 років. І пік припадає на все той же 2012-й.

Голландський астрофізик Пірс ван дер Майер, який є провідним експертом нашої континентальної NASA — Європейського космічного агентства (ESA) —

консультує уряди країн ЄС дуже вже песимістично. Він вважає, що Сонце перебуває на тій стадії, що може попросту зірватися.

Там є теж певні температурні нормативи, приміром, середня погода на Сонці — 27 мільйонів градусів за Фарингейтом. А останнім часом — у 49 мільйонів градусів розжарилося світило. Це так, якби середня температура літом у Києві була, як завше, 27 градусів, а тут раптом припекло — 49 градусів. Дубай із Ріядом відпочивають.

Про нештатну ситуацію на Сонці свідчать і знімки гігантських протуберанців, які зафіксувала сонячна і геліосферична обсерваторії NASA SOHO. Джерело за авторитетністю — номер один у науці і практиці. Якщо температура на Сонці буде зростати так і надалі, то всі чотири полюси, на яких напнуто вітрила життя на Землі, розплавляться. Не знаю, мої слова треба сприймати як фігуральний чи як геофізичний вираз.

У руслі катастрофічно-чорнобильського мислення грядущу подію на Сонці, про яку на всі голоси здійсмають лемент американські фізики, можна назвати сонячним чорнобилем із корональним викидом, оскільки мова йде про те, що у космос полетить фрагмент сонячної корони.

Як завше у таких випадках, бували вже генеральні репетиції. Перша з них отримала назву Каррінгтонського явища, оскільки його помітив англійський

астроном Річард Каррінгтон. Трапилося це у 1859 році. Він першим помітив за кілька годин до катаклізму, як на Сонці з'явилися незвично великі плями. Невдовзі їх уже міг розгледіти кожен, хто підніс голову вгору. Неозброєним оком було видно, як на Сонці дві найбільші осліплюючі плями просто вибухнули, розірвалися і, відірвавшись від самого Сонця, у вигляді яскравіших від самого Сонця відірваних шарів канули у Лету.

За кілька годин відлуння від побаченого дійшло до Землі. Небо просто рвалося на шматки, і ніч перетворилася на день. І є зафіксовані свідчення на різних частинах планети.

Відголосок трапився 9 листопада 1965 року о 17-й годині 27 хвилин, але не повсюдно, а у Канаді. Народ саме повертався додому після завершення робочого дня. І раптом впала ніч. В одну миттєвість. Так, як вимикається світло.

Трапилося так, неначе хтось десь, на всьому північному сході Американського континенту, вимикнув рубильник. Зникла електрика. Поїзди метро зупинилися посеред тунелів, і народ, переляканий до півсмерті, пробивався у пільмі під землею. Так само тисячі застряли у ліфтах хмарочосів. Оскільки водночас погасли всі світлофори, можна собі уявити, що творилося із автопотоків на вулицях.

Тоді у масовій свідомості американців була ключова установка небезпеки — адже ще свіжою у пам'яті

була Карибська криза. Люди подумали, що несамовитий варвар-антихрист Хрущов, який розмахував на Кубі перед носом американців і за сотні кілометрів від їхніх домівок ядерною довбнею, розпочав світову війну. Звершилося — СРСР напав на США.

Електрики не було 14 годин. Коли запрацювали телерадіокомунікації, люди довідалися: то була магнітна катастрофа.

Правда, локальна, неподалік від Північного магнітного полюсу, який прореагував на черговий вибрик нашого улюбленого Сонечка. Коли воно раптом вивергає зі свого єства мільярди тонн плазми, то відгукується магнітне поле Землі. Воно виводиться із стабільності, у результаті чого різко зростає сила електричного струму, від якого в одну секунду закипають повсюдно всі трансформатори.

По-перше, тоді то був лише мініатюрний плювок з боку Сонця, і магнітна нестабільність поширилася на площу 200 тисяч квадратних кілометрів, на яких проживало 30 мільйонів чоловік.

Якби то було у таких масштабах, як за Каррінгтона... Бо тоді, коли Івану Яковичу Франку було три роки і він у кузні спостерігав хіба що вогні, що сипалися від батькової наковальні, тоді, в середині XIX століття, планета була практично не електрифікована, а тому й наслідків на виробництві та у побуті не помітили. А тепер поміркуйте про темпи тої самої

електрифікації від 1856 року і до 2012-го? Що буде, коли над усією нинішньою цивілізацією опуститься рубильник і людство повернеться у доелектричну епоху?

Важко уявити? Нехай вам допоможе один із директорів NASA, головний експерт з питань магнітосфери американського уряду Джеймс Грін:

«Якщо відбудеться подія, подібна до тієї, що сталася восени 1859 року, то ми, на жаль, її можемо не пережити».

Звичайно, ми нині озброєні начебто, і месидж зі супутника NASA — із супутника, що тримає під контролем Сонце, надійде заздалегідь, але не раніше, ніж за кілька хвилин, коли захитається полюс.

Сила струму зашкалюватиме, мільйони трансформаторів згорять по всій планеті в одну мить. Вийдуть із ладу всі енергосистеми. В одних лише США надпотужних трансформаторних станцій, на яких тримається уся соціально-економічна інфраструктура, — дві тисячі. А світова економіка здатна виготовити їх протягом року 70—100 штук. У тих же Штатах є лише п'ять заводів, що продукують таку електротехнічну машинерію. Треба два роки, аби замінити те, що згорить.

Одномоментно зупиняються мільйони одиниць усіх видів транспорту по усій планеті. Завмирає світова економіка. Мільйони людей потрапляють у технічний

полон у метро і ліфтах. Нинішні хмарочоси — то трохи не те, що у роки дитинства великого Каменяра.

В одну мить у повітрі зависають літаки, з якими втрачається зв'язок. Супутники — так ті взагалі дружно падають.

Припиняється водопостачання. Вимикається каналізація. Лікарні мертвіють. Тиф, холера, дизентерія вступають у бактеріальний тотальний танок.

І врешті, Інтернет... Інформаційна епоха. Гомо медіум, забудь. Шикуйся у поодинокі ряди уцілілих неонеандертальців або багатомільярдними рядами — надівай білі капці і на цвинтар...

Раптове знеструмлення на атомних станціях та інших об'єктах особливої складності і виняткової небезпеки. Наступить ланцюгова реакція техногенних катастроф, й у Чорнобиля народяться сотні послідовників.

Едісон на тому світі пожалкує, що винайшов електрику, на фундаменті якої людство збудувало свою сучасну технічну цивілізацію. Фундамент розплавиться, і усе посиплеться.

І вимкнення світла — то лише маленький жарт у порівнянні з тим, як реагуватиме Земля, коли Сонце не вдаватиметься до дитячих витівок, як в описаних історичних подіях, а вишикується, за пророцтвом майя й у відповідності до їхнього календаря, в один ряд із Центром Галактики, коли

ПОТОП — НЕ ПІСЛЯ НАС, А НАД НАМИ.

Доктор Дж. Шеллі написав не бестселер у стилі «фільмів жахів», а наукову монографію «Всесвітній потоп», у якій він робить такий аналіз: «Відомо, що суша складає лише 30 відсотків земної поверхні. Інші 70 відсотків — світовий океан (він не порахував ще всі світові ріки, водоймища і велетенські, як моря, озера всередині суші, сумарна вмістимість яких змінила би ці пропорції ще більше не на користь суші. — В. Б.). Середня глибина океанів — майже чотири кілометри, в той час коли середня висота суші — лише сімсот п'ятдесят метрів над рівнем моря. Глибина океанів перевищує висоту суші більше ніж у 15 разів. Якби поверхня Землі була рівною, вона була би суцільним морським дном, що простягається на глибині трьох кілометрів від поверхні води. Одним словом, води вистачить».

У смислі — для світового потопу. Технічно — це простіше випареної ріпи.

Найжахливіші документальні кадри, які я бачив у житті, — землетрус, цунамі і потоп 2011 року у Японії. Виходячи із наведеної вище статистики, те, що сталося із японцями, — то так, крапля в морі. Крапля, яка вилася із ймовірної пляшки, з якої може вирватися джін Всесвітнього потопу.

«І подивився Бог на землю, і от вона розбещена, бо всяка плоть спотворила путь свій на землі. І ска-

зав Бог Ною: «Кінець всякій плоті прийшов, бо земля наповнилася від них злодіяннями. І от я винищу їх із землі» — це Біблія.

Єдина спрямовуюча сила, керівна роль якої була закріплена у шостій статті Конституції СРСР і яка вела нас до раю на Землі, а не на Небі, вчила радянський народ сприймати Біблію як збірник єврейських народних казок. Нині атеїсти повалили до церков і про людське око хрестяться, особливо під час виборчих кампаній роблять це вожді всіх олігархічних кланів, але у кулак сміються не тільки із електорату, готового спати за інтереси помаранчевого мільйонера на грудневому асфальті, а хихикають позаочі і з того ж Ноя та з усіх інших авраамів із мойсеями, разом узятих.

Так виховані:

В коммунизм из книжек верят средне,
Мало ли что можно в книге намотеть.

Так то у комунізм, який не за календарем майя, а за програмою КПРС, прийнятою ХХІІ з'їздом партії, мав настати 1 січня 1980 року. Комунізм був програмною метою членів партії і статутною вимогою — спробуй не повір у голос. Партбілет на стіл — і марш з посади!

А тут закликають вірити на добровільних засадах. І без наслідків. Коли той Ной для тебе, як для твоїх дітей чи внуків — елементарний казковий герой якогось невідомого єврейського байкаря Крилова.

Віра — штука факультативна. Але от заковика — більш ніж чотириста вірувань усіх часів і народів, що охоплюють усі епохи і континенти, від екзотичних племен кам'яного віку і до потужних мільярдних світових релігій сучасності, містять сюжет про потоп.

Багато чим і як різняться, але от потоп — неодмінна фабула. Ну не може така розмаїта світова історична пам'ять упустити це потрясіння з пережитого. Усі чотириста світоглядів, що в основі містять знання про Людину і Землю, як змовилися, товчуть воду у ступі Світового потопу!

Не віриш Біблії? А як бути з іншими 399 віровченнями?

Давайте повернемося до тих самих майя, яким уперше показали Біблію конкістадори в середині минулого століття, а свій Старий Завіт вони написали кількома тисячоліттями раніше. Священна книга на півострові Юкатан зветься «Пополь-Вух» і твердить: «Люди бігли у відчаї і безумстві. Жах гнав їх на дахи домів, які розсипалися і кидали їх знову на землю. Вони намагалися залазити на дерева, шукали спасіння у печерах і гротах, але вони ставали для них могилами. Світло загасло, вдень і вночі лило з неба. Так була завершена загибель раси людей, приречених на винищення».

Сказання шумерів, судячи зі всього, старше за віком від біблійного літопису про Ноя, а є небезпідставні твердження, що вони споріднені, як сполучені посу-

дини. Там Бог шумерському аналогу Ноя Гільгамешу радить: «Зруйнууй свій дім і збудуй човен, кидай справи і рятуй життя. Вкрий презрінням багатства, рятуй і спасай душу. Візьми у човен насіння всіх живих істот... З першим промінням сонця з-за горизонту прийшла чорна хмара. Зсередини її доносився грім. Усе було огорнуто відчаєм, коли Бог перетворив день на ніч, коли він розбив землю, як чашку. Не можна було бачити, де люди, де небо».

Не віриш у релігійні хроніки? Ну що там, справді, було чи не було, але загуло. Предків шкода, але нашу рідну шкіру якось не шкребе.

А що завтра буде з нами, рідненькими? Бо якщо вчені навіть із NASA наганяють жах, то, може, повернемося до пророків. Хто сказав, що вони заглядали у наше майбутнє, як у нашу кишеню. Десь із кущів сивої глибини. Пророцькому роду нема переводу.

Не буду вдаватися до предтеч від Єремії до Нострадамуса. Їм справді нестє числа. І переповідати їх — то щонайменше удвічі наростити обсяг книги.

Обмежимося лише тими пророками, які живуть у наш прекрасний та інтригуючий час. Більше того, звужимо пророчу армію до тих бійців невидимого фронту грядущого, які уже мають у своєму особистому заліку відгадані факти. Частина з того, що вони бачили ще до того, як воно звершилося, — таки звершилося! Як — коли: іноді — на щастя, іноді — на жаль...

Розпочнемо із сакрального чоловіка на планеті Д. Брінклі, що практично єдиний із різного роду провидців передбачив найбільшу трагедію нашої рідної української землі, як і всієї Землі, — Чорнобиль. Американець належить до тих унікальних людей, які повернулися із того світу. Автор, у свою чергу, вірить у можливість смертної людини заново входити у власне земне тіло після того, коли за всіма канонами констатується її кончина. Повернення з того світу — для нинішньої науки доконаний факт.

Цього разу смерть тривала 28 хвилин, а відтак життя відновилося. Денніон Брінклі розмовляв по телефону, коли у нього влучила блискавка, що призвело до смерті. А далі — усе точно, як зі всіма іншими, хто вертався з потойбіччя. Політ довгим тунелем, зустріч із померлими родичами. Неймовірна благодать. Зустріч із Особистістю, яка складається зі Світла.

Того, хто зустрів його там, Брінклі назвав у відповідності до канонів людської психіки — Ангелом, який запровадив його до «Храму знань». Тут він отримав 13 видінь, що містилися у 117 коробках. Отриману інформацію провидець виклав у своїй книзі «Спасенний світлом».

Ось зміст коробки № 6: «Я побачив лісисту місцевість біля річки. Поруч з нею височіла величезна бетонна споруда. Моє серце стискав незбагненний страх. Раптово земля здригнулася, дах будови розірва-

ло на шматки. Я знав, що це ядерний вибух, який забрав життя багатьох людей. На тлі побаченого висвічувалася дата — квітень-травень 1986 року. Пізніше це повторилося в реальності. Вибух атомної станції під Києвом заставив людство назавжди запам'ятати слово «Чорнобиль».

95 таких же передбачень збулося до 1995 року. «Ще промайнуло перед очима кілька європейських країн, сповна затоплених водою або вкритих товстим шаром намулу».

Є у цих зловіщих коробках і менш тотальні і масштабні події уже не із космології, а політології — війна між Росією і Китаєм, оволодіння ядерною зброєю Іраном, масове отруєння системи водозабезпечення Парижа, землетруси неймовірної сили, від яких велетенські хмарочоси США «розхитувалися і падали додолу, як дитячі іграшки».

Марія Есперанса з Венесуели, яку називають «устами Богородиці», передбачила війну у Перській затоці, катастрофу «Челенджера», атаку терористів на Нью-Йорк, дати смерті двох останніх пап римських. А зображені нею картини Апокаліпсису — ліпше не читати.

Ніна Зелінська виявила у собі дар знати майбутнє у 54 роки. Те, що вона віщувала, збулося, — напад «Аль-Каїди» на США, землетруси у Японії і Туреччині й на Сахаліні. Попереду ще часи, коли Гольфстрім змінить

напрям руху, як і звична траєкторія циркуляції вод Льодовитого океану, й усе це та інше — у результаті зміщення полюсів планети.

Індієць Джон Ранінг став знаменитим на всю планету тим, що передбачив дві світові війни, смерть Адольфа Гітлера, висадку американців на Місяць, вбивство Джона Кеннеді, колапс Радянського Союзу. І знову у його видіннях — небачені урагани, землетруси, потоп, які викличе поява у космосі невідомого об'єкта.

Загалом загін провидців на пострадянському просторі доволі представницький. Тетяна Махотіна у стані трансу побачила таку картину: «Тихий ясний сонячний день у Москві. Але на вулицях чомусь дуже мало перехожих. І раптом я опинилася на морському узбережжі. Чітке знання того, що я на березі океану. Тут твориться справжнє пекло. Землетрус поїдає все».

«Порожня Москва. Куди поділися люди. Бачу нову картину. Бараки піонерського табору на околиці лісу. І дуже багато людей навколо них і біля них. Усюди руїни. В них повзають людські фігурки», — це Інна Васіліаді. Вадим Стругай: «Тут же я почув голос, який говорить до мене російською мовою: “Дивись, це майбутнє”. І я як би всунувся кудись обличчям неначе у екран телевізора. Я дивився з великої висоти. Бачив шпилі зруйнованих будинків, в тому числі хмарочосів. Усі вони стояли у воді. Всюди до самого горизонту була вода, лише суцільна вода».

Знана і популярна у США журналістка і спірит Рут Мангтгомері передбачає крах у районі тектонічного розлому Сан-Андреас, де бездумно утворили центр урбанізації. «Розлом найближчим часом почне оживати, — пише Рут, — і перетворить на прах чудесні архітектурні споруди. Коли він розпочне розсуватися, Каліфорнія частинами сповзатиме в океан. Кількість жертв буде неймовірна. У тих місцях, де все відбуватиметься вночі, людям буде здаватися, що зірки, як навіжені, носяться небом, а з настанням світанку виникне відчуття, що сонце встало не з того боку горизонту. Там, де це відбуватиметься вдень, буде здаватися, що сонце весь час над головою. Потім світило, створивши ілюзію, ніби рухається у протилежному напрямі, на якийсь час сховається за лінією горизонту, а потім там же зійде. Ті, які зуміють досягти безпечного місця, побачать, що земля дрижить, а в міру того, як океани стануть затоплювати сушу, окремі її ділянки перетворюються на море кип'ячої води. Багато вулканічних вивержень водночас із надр земної кори приведуть до появи надводною поверхнею океанів зовсім нових островів, в той час як ділянки суші будуть зовсім завойовані морем. Уявіть собі, будь ласка, величезну хвилю, висотою як десятиповерховий будинок. Сховатися від неї і уникнути її неможливо. І тому у повен льодового жаху момент найкраще, відірвавшись від стра-

ху, подумати про блаженство, яке можна досягнути, покидаючи цей світ».

Ім'я Едгара Кейсі по праву може конкурувати із таким фантомом, як Нострадамус, але з тою різницею, що цей практично найвидатніший і найавторитетніший провидець — наш сучасник. Він вів облік своїх передбачень, яких назбиралося — знову ця магічна цифра — 26 тисяч! Включно із такими «банальними» подіями, як вбивство президента Кеннеді чи розвал СРСР.

Син американського фермера, якого поіменували «сплячим пророком», у стані трансу — уві сні — ставив діагнози тисячам хворих людей і давав рекомендації щодо лікування. Відключившись од джерела надмудрих знань, згодом він навіть повторити не міг назви медикаментів чи лікувальних метод, які виголошував у трансі неначе під диктовку...

Якби провидцям влаштувати табель про ранги чи виводити для них рейтинги, то очевидно, найбільш об'єктивною одиницею виміру була б не продажна соціологія, як у політиці, а процент здійснення у реальному житті із того, що перед тим побачив оракул у своїй винятковій свідомості. Так-от, за цим показником Кейсі — абсолютний лідер. Крім того, на відміну від численних оракулів, його пророчі тексти — за змістом, безумовно, просвітління, але за формою — наукові трактати. Дисертації із футурології. Йому належить

визначення: «Земна вісь стала виповзати із свого гравітаційного зачеплення вже у 1936 році».

І чим це може закінчитися? Ось картина від Кейсі, виголошена у стані трансу: «Початок століття буде відзначатися величезними змінами земної поверхні, що настане у результаті страшних землетрусів та інших природних катаклізмів. Дуже небезпечний пояс, що пролягає по Тихому океану вздовж берегів Північної і Південної Америки до східного узбережжя Японії через Ост-індійські, Вест-індійські та деякі інші острови».

Таке враження, що Кейсі, який відійшов в інший світ у 1945 році, за кадром веде репортаж на CNN про страшні катаклізми навколо Фукусіми навесні 2011 року і хвилі від яких пішли саме так, як змальовано вище, хоча описані майже за 100 років до того, як це сталося — із точністю один до одного.

Продовжуємо читати пророчий текст: «Відбудеться рух полюсів. В Арктиці й Антарктиді відбудеться зміщення, результатом якого стане виверження у тропічному поясі... Верхня частина Європи зміниться в одну мить. Англія буде напівзатоплена. Більша частина Японії повинна піти під воду. У західній частині Америки земля почне розколюватися. Каліфорнія і південна частина Невади пірне у води Тихого океану. Мексика лежить у руїнах. Вірджінія-біч опиниться серед тих безпечних ділянок суші, які, так само як

і окремі частини нинішніх штатів Огайо, Індіани, Іллінойсу, а також більша частина південної Канади, не будуть піддані руйнівній дії стихії... В Атлантичному і Тихому океанах з'являться нові острови. Земля розломиться у багатьох місцях. Спочатку зміниться західне узбережжя Америки. У північних районах Гренландії з'являться відкриті води, винирнуть нові землі у Карибському морі. Південну Америку буде трясти зверху до низу. І в Арктиці, недалеко від Вогненної землі, буде суша і пролив зі стрімкими водами».

«Послання із космосу» — автор цієї книги ще один американець Майкл Скалліон. Щось неймовірне у його житті розпочалося з того, як він, цілком публічна людина, промовляючи, як завше, до численної аудиторії, враз втратив дар мови.

Що називається, буквально відняло мову. На рівному місці. Онімільй на очах сторопілої публіки вмиць опинився у кареті швидкої допомоги. Не менш збентежені лікарі на своєму консиліумі жодних патологій чи просто захворювань не виявили. Здоровий, але німий! Онімільй!

На всяк випадок залишили у лікарняній палаті для продовження обстеження. А вночі, коли він у чотирьох стінах залишився сам із собою, розпочалося: перед очима не уві сні, а наяву закружляли символи, схожі на ієрогліфи, геометричні фігури, голографічні сцени, на яких здебільшого велетенські простори, заселені

людьми, йшли під воду, інші звідтам виринали. Падали хмарочоси, по небу гасали комети і неопізнані літальні апарати. Скільки це тривало — невідомо, поки не з'явилася на передньому плані цього космічного кіно жінка зі світла і промовила: «Ти мандрував потоками часу, побачив картини минулого і майбутнього».

На ранок, коли прийшли у нетерплячці лікарі, німий пацієнт без їхньої допомоги знову заговорив. Його виписали, але Скалліон, будучи все життя цілком нормальним і адекватним чоловіком, сам не міг змиритися з тим, що з ним трапилося. Він пішов по різного роду консультаціях, у тому числі й до психіатра. Але всі дружно визнали його цілком здоровим і без жодних відхилень будь-яких фізичних чи психічних функцій.

Але Майкл звернув увагу на те, що його видіння почали збуватися. Він переконав себе, що з ним відбулися хоч і неймовірні метаморфози, але до них треба ставитися, як до об'єктивної даності. Пояснити неможливо, треба змиритися і діяти за алгоритмом того промислу, який опинився у ньому. Його авторитет провидця був практично загально визнаним, оскільки він передбачав практично всі землетруси на планеті, — у Сан-Франциско, Японії, Лос-Анджелесі, Індонезії та інших місцях.

У 1996 році Скалліон надрукував «Карту майбутнього світу», на якій зображено Землю після кінця світу. Вона міститься на відповідному авторському сайті.

Вчені коментують стримано, не квапляться з висновками. А якщо й займають зацікавлену позицію, то кажуть, що такою може бути земна цивілізація у дуже віддаленому майбутньому.

За твердженням майя, як відомо, ми — то вже п'ятий комплект людства. Може, десь у тих попередніх був свій Скалліон, який малював їм нинішній пейзаж нинішнього нашого земного дому, який докорінно відрізнявся від того, посеред якого жили вони — наші аж надто далекі попередники, які були чи не були...

Давайте покрутимо глобус Скалліона із людством, до якого ми вже можемо не належати.

АФРИКА

Африканський континент розділить на три нерівні частини велетенське море. Одна його вітка проляже від Середземного моря до Габона; друга розітне Африку із півночі на південь. Води Червоного моря розіллються по всій території Судану. Русло ріки Ніл стане значно ширшим від сучасного. Знамените плато Гіза піде під воду разом із пірамідами і сфінксом. З розливом Червоного моря щезне і Каїр. Вода покриє більшу частину Мадагаскару, а із глибин Аравійського моря з'являться нові острови.

Озеро Вікторія зіллється із озером Ньяса і стане частиною Індійського океану, води якого потоплять центральні частини східного узбережжя Африки.

ПІВНІЧНА АМЕРИКА

Під час землетрусу, який не вміщається у шкалу Ріхтера — його сила досягне від 15 до 19 балів, — відбудеться відкритий розкол земної кори по лінії, що з'єднує Юрику і Бейкерсфілд, а потім повертає до Каліфорнійської затоки. Гігантська тріщина у землі розітне долину Сан-Хоакін і долину Сакраменто. Територія, що на захід від розколу, почне рухатися незалежно від основної частини Північної Америки. Цей каліфорнійський сегмент буде переміщатися відносно осі Північ—Південь і утворить кут по відношенню до лінії розколу.

Західний край відколотого сегмента розпочне опускатися у воду. В міру його затоплення Тихий океан буде насуватися все далі й далі, поки не досягне лінії розколу. Таким чином, весь відколотий шмат піде під воду.

Землетрус такої потужності буде мати кілька одночасних наслідків. Гігантські приливні хвилі пронесуться через Тихий океан. Звукова ударна хвиля пошириться на схід Північної Америки. Ударна хвиля викличе коливання порід під гірськими системами Сьєрра-Невади і Скалистих гір, що зменшить їх висоту і викличе величезні руйнування. Деякі частини Нью-Йорка підуть під воду. Манхеттен втратить 50 відсотків своєї території, третина штату Мен буде затоплена, основна частина Род-Айленда зникне під водою. Флорида наполовину буде затоплена.

Головною переміною буде перетворення Великих озер на одне величезне континентальне море, а Міссісіпі перетвориться на гігантський морський прилив. Підняття рівня Світового океану відсуне на сотні кілометрів в глиб континенту все східне побережжя від штату Мен до Флориди.

Півострів Каліфорнія стане островом, а півострів Юкатан щезне під водою.

У Тихому океані, біля берегів колишнього західного узбережжя, з'явиться нова земля. Тут виявляться залишки древнього міста Му — Золотого міста, яке було столицею величезного континенту Лемурія, яка щезла 54 тисячі років під час попереднього зміщення полюсів. Буде знайдено багато документів цієї древньої цивілізації лемурійців із голографічними мислєформами.

ЦЕНТРАЛЬНА АМЕРИКА

Від Центральної Америки залишаться тільки території вище 500 метрів над рівнем моря — вони стануть островами. Через Гандурас і Еквадор проляже новий водний шлях. Панамський канал стане непрохідним.

ПІВДЕННА АМЕРИКА

Південною Америкою вулкани, землетруси, рух земної кори будуть трясти, як легким покривалом.

Величезні території Венесуели, Колумбії і Бразилії підуть під воду. Басейн Амазонки перетвориться на

внутрішнє море. Вода повністю затопить Перу, Болівію, Сальвадор, частину Уругваю. Зникнуть Сан-Паулу і Ріо-де-Жанейро.

АНТАРКТИДА

Антарктида скине льодовий покрив і стане плодоносним континентом. Тут буде знайдено міста із храмами і спорудами древньої цивілізації. Від Антарктичного півострова до Вогненної землі і на схід до острова Південна Георгія підніметься нова суша.

АЗІЯ (БЕЗ РОСІЇ)

Азію проріже «вогняне кільце», яке утворить район високої сейсмічної активності. Тихоокеанська платформа зміститься на дев'ять градусів. Від цього підуть під воду Сахалін, Курили, Японія. Зникне Тайвань і більша частина Кореї. Берегова лінія Китаю просунеться на сотні кілометрів в глиб континенту.

На місці сучасної Індонезії піднімуться із глибин нові острови.

АВСТРАЛІЯ І НОВА ЗЕЛАНДІЯ

Від Австралії залишиться не більше 75 відсотків території. Велике внутрішнє море простягнеться від Аделаїди на північ до озера Ейр. Пустелі стануть родючими.

Нова Зеландія збільшиться і знову, як і колись, з'єднається зі своєю праматір'ю Австралією. Завдяки вулканічній активності між ними з'явиться перешийок.

ЄВРОПА

Зміни на карті Європи будуть чи не найрадикальнішими. Після провалу тектонічної плити піде під воду вся Північ материка. На місці Норвегії, Швеції, Фінляндії і Данії залишиться лише купка островів. Більша частина Великої Британії від Шотландії до Ла-Маншу теж потоне. Зникне практично вся Ірландія. Залишки Лондона і Бірмінгема розмістяться на маленьких островах.

Майже вся Центральна Європа від Середземного моря до Балтійського піде під воду. Від Франції залишиться невеличкий острівець із Парижем у центрі. Між ними і Швейцарією проляже нова водна путь від Женеви до Цюриха. Зникне з лиця землі Іспанія і Португалія.

Під воду підуть три чверті Італії, потоне Венеція, Неаполь, Рим і Генуя, але Ватикан вдасться врятувати — місто перенесуть на гористу частину суші. Від Сицилії до Сардинії з'являться нові землі.

Чорне море затопить Болгарію і Румунію. Частина західної Туреччини піде під воду, нова берегова лінія простягнеться від Кіпра до Стамбула.

Колишній СРСР від Європи буде відділяти величезне море, що утвориться у результаті злиття Каспійського, Чорного, Карського і Балтійського морів. У ньому потонуть Естонія, Латвія, Литва, Польща. Нове море, розділене островом-грядю Уральських гір, покриє всю європейську територію Росії і Сибір до Єнісея. Під водою опиняться Азербайджан, Туркменія, Узбекистан (крім південно-східної частини), західний Казахстан (залишаться тільки островці північних і частина східних територій). Від Білорусі залишиться невеличка східна ділянка, від України — її північно-східна частина.

Едгар Кейсі так само наше материкове плато назвав сучасним аналогом Ноевого Ковчега.

У тій самій північно-східній частині України — студіюю оракулів із подякою за оптимістичний фінал. Для мене. Для моєї родини. Для моєї нації.

В Откровенні Івана Богослова сказано: «Від усіх цих язв, вогню, диму і сірки умре третя частина людей».

Не так уже й зле.

За вікном — та сама «північно-східна» частина. Дніпрові хвилі по-батьківськи ніжно голублять сонячний берег. Як ти себе поведеш, отче Борисфене, у Судний день? Що шепочуть лагідні уста предвічного Славутича, що накликають звідтам, з того берега вододілу, що зветься страшно — Кінець.

Що після нього? Після — Кінця?

На смертному одрі найвидатніший провидець ХХ століття Кейсі прорік свої останні слова. Повчання! Заклинання! Благання! — «Як сильно світ сьогодні має потребу у Бозі»...

Від Нього все залежить. Усе — у Його руках. І від нашої віри у Нього.

Що — після?

Після кінця.

Бо не може бути Кінець — кінцем! Для всіх і вся!

ЗМІСТ

Пролог до епілогу	3
Хто вони такі, ці майя?	12
Із бескидів Юкатану видно шпилі Єгипту	30
Откуда «єсть пошло» життя на Землі	66
Звідки ми?	72
Як мавпоподібний кроманьйонець став богоподібною людиною	89
Ми не самі на Землі	100
Ми не перші на Місяці	119
Чому саме 2012 рік називає наука?	138
Коли ніч наступить на Сході	150
Коли Сонце у гніві	161
Потоп — не після нас, а над нами	168

БАЗІВ
Василь Андрійович

КІНЕЦЬ СВІТУ
1. ДО...

Сага про космологічну долю людства у двох томах
Том 1

Головний редактор *Є. В. Мезенцева*
Відповідальна за випуск *Г. С. Таран*
Художній редактор *Б. П. Бублик*
Комп'ютерна верстка: *О. В. Підлісна*
Коректор *Л. В. Дмитрієва*

Підписано до друку 05.12.11. Формат 70×108 ¹/₃₂.
Умов. друк. арк. 8,40. Облік.-вид. арк. 7,38.
Тираж 1500 прим. Замовлення № .

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Електронна адреса:

www.folio.com.ua

E-mail: realization@folio.com.ua

Інтернет-магазин

www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»,
61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Свідоцтво про реєстрацію
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.